

АЛЕКС КОШ

МЕДИУМ НА ПОВИКВАНЕ

Част 4 от „Мистик“

Превод от руски: Пламен Панайотов, 2024

chitanka.info

ГЛАВА 1

Разбира се, знаех, че рано или късно Доктора ще се появи. И дори чаках появата му, но сега, когато видях зловещото създание от кръв пред себе си, изведнъж съжалих, че бях пуснал Джен да си тръгне. Макар че тя едва ли би ми помогнала по някакъв начин и мисълта като цяло беше глупава, но все пак с телохранителката до мен щеше да ми е много по-спокойно.

— Кхм... заповядайте — поканих ги аз и отстъпих встрани.

Кървавата фигура се плъзна през вратата, без да помръдне крака, като оставяше червена следа след себе си. Но нямаше нужда да се притеснявам за пода, тъй като кръвта на тънки струйки последва приличащата на лошо направен манекен фигура и се вля обратно в нея.

— Радвам се, че с теб всичко е наред — каза Мей Ли, без да отваря уста, и последва Доктора.

— Да, и аз се радвам, че...

Да кажа, че и при нея всичко е наред, не ми се обърна езикът. Призрак на бавачка, убита от момчето, което като възрастен се опитва да я възкреси, събирайки части от други момичета, а за финал взема лицето на дъщеря ѝ? Не-е, „наред“ определено не е за нея.

— И аз се радвам, че всички сме добре — включи се в размяната на реплики Доктора. — Нямаме много време, затова предлагам веднага да преминем към работата.

Той създаде стол от кръв под себе си и седна, сливайки се в едно цяло с него. Да се гледа това отстрани беше, меко казано, неприятно, но съм сигурен, че музеите на съвременното изкуство в моя свят биха дали душата си за такава фигура. Устата на това произведение на извратен скулптор се премести някъде на бузата и продължи да ми говори:

— Сигурно имаш въпроси за това как оцеля след проклятието?

— Имам, разбира се — съгласих се аз. — Това, че Мей Ли успя да изпие напълно Садако, принципно го разбирам. Но къде бях аз

седмица и половина? Просто да лежа в безсъзнание в гората, нямаше да издържа толкова дълго.

Беше ми някак неудобно да стоя над Доктора, затова се отпуснах на стола до масата, предназначена за хранене и работа. Все пак стаята тук напомняше повече на стая в луксозен хотел, отколкото на тези в обикновените болници, с които бях свикнал.

— Колкото и да е странно, теб те спаси Садако, по-точно не самата тя, а нейният кладенец — отговори Доктора. — Когато Мей Ли изпи цялата ѝ душа, от огромния излишък на енергия изпадна в състояние на хибернация. Е, а ти припадна. Но кладенецът на Садако е бил създаден, за да поддържа живота ѝ, затова твоето тяло не е чувствало глад и жажда. Той просъществува малко повече от седмица, след което се разпадна, но тогава ти дойде на себе си.

— Когато се събудих, исках да те пренеса в града — допълни Мей Ли. — Но Мъгливата котка не ми позволи. Извинявай.

Отново отбелязах, че Мей Ли изглежда изненадващо „пълна“, почти материална. Сякаш след поглъщането на Садако силата на душата ѝ е преминала на качествено ново ниво. В същото време главата на Роналд Тумс едва примигваше, сякаш съществува с последни сили. И което беше изненадващо, бившият директор на болницата все още не беше казал нито дума, въпреки че преди беше доста словоохотлив.

— Значи договорът с Мей Ли е бил да я храня до определено ниво? — изказах на глас догадката си аз. — И приключи, когато тази цел беше постигната?

— Да — потвърди Доктора. — Вярно, първоначално исках просто да я наситя с душата ти колкото е възможно повече, преди Садако окончателно да те погълне. Не очаквах, че ще успееш да направиш такъв трик.

— Самият аз не го очаквах — признах аз. — Но защо да прекратяваме договора? По принцип нямам нищо против да я подхранвам и занапред.

— Колко си хитър — заплаши ме с пръст Доктора. — Мей Ли ми трябва, за да отваря врати в пространството. Насищането със страха и живота на хората ставаше прекалено бавно, но сега тя погълна толкова много души, че това вече престана да е проблем.

Хм, така си и мислех — просто са ме използвали като зарядно. Но какво тогава иска сега Доктора от мен?

— И за какво делово предложение става дума?

— Аз винаги се придържам към едно просто правило — услуга за услуга. Спасих те от Ездача, а ти помогна на Мей Ли да възстанови личността си и максимално да се изпълни с душевна сила. Сега ти предлагам да продължим нашето сътрудничество — той протегна ръка пред себе си с главата на Роналд Тумс. — Това е, така да се каже, аванс.

От една страна, разбира се, беше добре, че получавам главата, но от друга... В края на краищата Доктора беше психопат, който убива свещеници, само за да си върне своя призрак. Сътрудничеството с подобен човек, или по-скоро същество, едва ли ще бъде безопасно.

— Трябва да нахраня още един призрак? — предположих аз. — По принцип съм готов, но процесът може да се проточи. Все пак бих искал да съхраня душата си.

— Към този разговор ще се върнем по-късно, като цяло идеята не е лоша — кимна Доктора. — Но засега има нещо по-просто: искам да убиеш Ездача на трупове.

Тук леко се обърках.

— Ъ-ъ... и това се нарича „по-просто“?! — бързо се опомних аз. — Но нали казахте, че сте колеги? Защо искате да го убиеете?

— Ние сме членове на едно и също тайно общество — потвърди Доктора. — Но Ездачът се отклони прекалено много от нашите първоначални цели. Сигурен съм, че Джеймс Харнет ти е казал за многобройните смъртни случаи на медиуми. Всъщност по-голямата част от тях са дело на Ездача.

— Аз, естествено, разбирам, че едно тайно общество затова е и тайно, за да не говорят за него. Но за какво изобщо става дума? — предпазливо попитах аз.

— Едва ли би се досетил, но нашето общество първоначално е било създадено, за да защитава човечеството — неочаквано лесно започна да споделя информация Доктора. — Изключителни специалисти в различни области, готови да пожертват малкото заради многото. Животът започна да се подобрява, хората се отпуснаха и забравиха каква опасност е надвиснала над нашия свят. Но ние помним

това и разбираме, че далеч не винаги познатият на хората морал трябва да ограничава изследванията и разработките.

Беше очевидно, че това му е любимата тема, започна да звучи приповдигнато, сякаш говори пред огромна аудитория. По дяволите, надявах се в стаите да няма камери, иначе наистина може да се окаже публично представление.

— За демоните ли става дума или за нещо друго? — уточних аз.

— Разбира се, че за демоните — потвърди Доктора. — Ти си от Руските княжества, трябва да разбираш колко опасни са пробивите.

— Но аз мислех, че Островите са добре защитени — бързо смених темата, доволен, че Доктора не зададе конкретен въпрос за Княжествата.

— Защитата на Островите няма да издържи дълго. И когато тук се изсипят орди от гладни и готови да погълнат всичко по пътя си същества, хората ще имат нужда от всички налични сили. Затова си струва да се подготвим предварително, независимо че тази подготовка ще изисква известни жертви.

— Известни? — вдигнах вежди аз.

— В разумни граници, разбира се. Именно тази граница прекрачи Ездача в опит да създаде армия от мъртви хора със свръхестествени способности. Като убива хора, които в бъдеще могат да дадат важен принос за защитата на човечеството, той причинява щети, несравними с ползите от неговите изследвания. Това трябва да се спре.

Всъщност изобщо не ме интересуваха причините на Доктора да иска да се отърве от Ездача. Така или иначе крайният резултат ме устройваше. Но думите му за демони и проблеми в защитата на Островите малко ме притесниха.

— А правителството не знае ли, че защитата може да не издържи?

— Проблемите не са със защитата. Хората подценяват демоните, считайки ги за тъпи животни, но дори животните са способни да учат. Създаването на портали е естествена способност на един от видовете демони, а природата умее да се приспособява. Рано или късно те ще се научат да заобикалят, заблуждават или пробиват защитата. При това по-скоро рано, отколкото късно.

Така, картинката май се изясни — някаква група учени смята, че демоните скоро ще се справят със защитата и цяла тълпа от тях ще се втурне към Островите. Разбира се, това е само теория и никой не ѝ е повярвал. И затова учените са решили сами да се заемат с подготовката за появата на демоните, използвайки всички достъпни им знания. Ездачът например решил да създаде армия от мъртъвци, Доктора... дявол знае какво прави. Колекционира призраци от типа на Мей Ли и онази дама без кожа? И се оказва, че има и други хора, правещи незнайно какво, само и само да получат допълнителни сили?

— Като цяло всичко това звучи доста съмнително, честно казано — както обикновено, не се сдържах от честен коментар аз.

— Така мисли и правителството — съгласи се Доктора. — Предполагам, че в дадения момент теб повече те вълнува съдбата на жена, която лежи в съседната стая. Дори на две, доколкото разбирам?

Кимнах и веднага се сетих.

— Вие нали сте Доктор? Може би знаете как да излекувате отровата на Ездача?!

Устата на Доктора се разшири в усмивка, която обхвана главата му, разделяйки я точно по средата, като на Чеширската котка^[1].

— Съжалявам, но аз съм доктор в друга област. Но мисля, че с това ще ти помогне нашият общ приятел Роналд — той леко разтърси главата в ръката си. — Нали така?

Призракът веднага отговори:

— Разбира се! Непременно ще помогна! Ще направя всичко, което зависи от мен!

Хм, изглежда главата беше малко уплашена. Дори не малко и не просто уплашена, а направо ужасена. Поне това се четеше в полупрозрачните очи.

— Браво на теб — похвали го Доктора и се обърна към мен: — Считай този другар като аванс. Освен това ще ти подсказва как би могъл да откриеш Ездача.

— А защо просто не кажете кой е той и къде да го намеря?

— О, не, ако ти провърви и успееш да го убиеш, това по никакъв начин не трябва да се свързва с мен. На другите членове на Братството може да не им хареса, че съм решил да се отърва от един от нас.

Имах напълно логичното усещане, че най-нагло ме използват. От друга страна, аз и без това исках да убия Ездача, така че какви

претенции можех да имам? Просто Доктора сам спомена думата „аванс“, никой не го дръпна за езика.

— Добре, а какво ще получа освен „аванс“?

— Значи не ти е достатъчно да убиеш този, когото и сам искаше да убиеш и, както там каза, да му изтръгнеш сърцето? — насмешливо попита кървавата фигура.

По дяволите, той да не ме следи постоянно?!

— Хм... вие сам споменахте за аванса.

— Знаеш ли, наглостта трябва да се възнаграждава — неочаквано лесно се съгласи Доктора. — Аз мога да ти дам съвет как да излекуваш жената от другата стая. Онази, която е изгубила някъде душата си.

— Само ще ми подскажите? — попитах възможно най-спокойно, но вътре в мен всичко кипеше от раздразнение.

Защо просто не обясни какво и как точно да се направи? Защо всичко толкова да се усложнява?! Подсказки, гатанки! Върви на м...

— Няма нужда да се гневиш, млади човече — укори ме Доктора. — Тук има дама. Аз самият не знам къде точно да търся изчезналата душа и как да я върна, но ще споделя мислите си по този въпрос.

Разбира се, от моя гледна точка сделката беше страхотна, но нещо ме смущаваше. Той знае, че искам да хвана Ездача. Защо тогава тази благотворителност с „аванса“? И най-важното, защо продължавам да се правя на интересен?!

— Като цяло отлична сделка — съгласих се аз, преди Доктора да премисли. — Приемам.

Кървавата фигура се изправи на крака и погълна стола, който бе създала.

— Прекрасно. Относно Ездача, все пак ще ти кажа името му: някога го наричаха Норман Бедуил и работеше за компанията „Сларк индъстрийз“.

Бързо извадих телефона си и започнах да пиша бележка.

— Това е напълно достатъчно, за да започнеш търсенето — прекъсна „огромния“ поток от информация Доктора. — Разбира се, сега името му е друго.

— Какъв е тогава смисълът от това име? — възмутих се аз, но бързо се овладях, защото преди и това не знаех. — Добре, става, а какво ще кажете за търсенето на душата?

— Не е нужно да я търсиш. Ако все още никой не я е погълнал, то самата тя ще се стреми да се върне в тялото. Но ние сме в най-добрата клиника на Златния остров, цялата сграда е защитена с двоен слой руни. Така че най-вероятно душата дори не знае къде да се върне.

По дяволите, толкова е просто! Дори душата на Князева да иска да се върне в тялото, тя няма да успее. И тъй като Алина Сергеевна пострада не тук, то и душата най-вероятно е изтръгната от тялото някъде там. Значи трябва да опитам да върна Алина Сергеевна обратно на мястото на експлозията!

— Как не се сетих веднага — възкликнах съкрушено.

Доктора постави главата на Роналд Тумс на масата.

— Надявам се той да се справи с отровата. Ако не, тогава можеш да го развъплътиш, няма да е трудно — тялото вече е изгорено и практически нищо не държи духа тук. Също така те съветвам поне малко да го захраниш с душевна енергия, в противен случай Роналд може да се разтвори. И това принципно е всичко.

Доктора и Мей Ли някак рязко се насочиха към вратата. Докато минаваше покрай мен, момичето мимолетно прокара ръка по рамото ми и аз отново усетих нейните емоции. Мей Ли се притесняваше за мен, което донякъде дори беше приятно, но основната емоция беше страх. Дали от Доктора, дали от нещо друго, не успях да разбера.

— А как мога да се свържа с вас, ако възникнат въпроси? — със закъснение тръгнах след тях, преди да са изчезнали.

— Аз ще се свържа с теб, ако се наложи — отвърна Доктора, премествайки устата към тила си. — И ще те намеря навсякъде.

Това прозвуча като заплаха. Но в този момент по някаква причина ме занимаваше друг въпрос — как вижда накъде да върви, щом по тялото му от кръв не се забелязваха очи?

Когато вратата се затвори, ние с главата останахме сами в стаята.

— Как се озова при Доктора? — попитах аз.

— Няма да повярваш — тъжно каза Роналд Тумс. — Той ме хвана буквално в същия час, когато Ездачът плени теб.

Думите на Роналд потвърждаваха заплахата от Доктора, защото доказваха, че той ме следи постоянно. Не знам как точно, може би телепатия или някакъв артефакт от типа чиния с ябълка. Можеше да е всичко.

— И какво направи с теб? — продължих аз разпита. — Какво видя? Знаеш, че го наричат Доктора, значи сте се познавали от преди?

— Съжالياвам, не мога да говоря за това, затворена тема. На мен той не може да ми направи нищо, но имам роднини.

— Мислиш, че Доктора може да ни слуша?

— Не знам, но няма да рискувам.

По принцип го разбихах и затова не настоях.

— Добре, а за какво можеш да говориш?

— За всичко, освен за Доктора и Братството.

Братството? Така ли се нарича тяхното тайно общество? Някак сексистко звучеше. Интересно, те по принцип ли не приемат жени или просто името е такова и сред братята има и жени? Впрочем, не това трябва да ме интересува на първо място. За много неща исках да питам, но се сдържах и реших да не задавам излишни въпроси, за да не изнервям Роналд, може би самият той случайно ще каже нещо полезно.

И наистина, бившият директор на болницата постепенно започна да се „отпуска“ и да говори все повече и повече:

— Знаеш ли, ти вероятно си първият човек, оцелял след проклятието на Садако. Това е просто невероятно същество: условно разумно, хранещо се с душите на хората и свободно придвижващо се в пространството. Така и не успях да разбера откъде се взе, но съм сигурен, че ако бяхме успели да я научим да прехвърля душевна енергия от един човек на друг, това би открило съвършено нови възможности за медицината.

— Значи вие сте започнал да храните Садако с хора, а не Ездача? Той просто е продължил вашето дело?

— Разбира се, че аз! И не ме гледай така, това е малко зло в името на предотвратяването на голямо. Да се убие същество от първи клас на опасност е много трудно, а аз успях да създам условия за него да се храни с някои от пациентите на болницата. Без смъртни случаи. Кой знае колко хора съм спасил с това решение?

Може и наистина да беше прав, но всички тези приказки за малко зло в негово изпълнение и изпълнение на Доктора звучаха някак неприятно и ненужно патетично.

— Но как се договорихте с нея? Тя не е толкова разумна, че да подписва договор или нещо подобно.

— Трудно е за обяснение. Садако говореше с мен чрез хората, чиито души изсмукваше. Лаконично и не много разбираемо. Отне известно време, разбира се, но аз винаги съм умеел да се разбирам със съществата, затова и се заех с тези изследвания.

— Да се разбирате — тоест да правите експерименти и да използвате части от телата им в медицината? — не се съдържах аз.

— Не ме изкарвай злодей. Да, продавах същества и правех опити с тях, но всичко това в името на развитието на медицината.

— И за пари — отново се заядох аз.

— И за пари — съгласи се главата. — Едното не пречи на другото, а само помага.

Поговорихме още малко, но Роналд не каза нищо съществено. После го подхраних малко с душевната си енергия, което се оказа учудващо просто, и го запечатах в гофу, за да не дразни излишно погледа ми. Все пак да спиш в стая с призрачна глава, която те гледа от мрака, далеч не е удоволствие. След това се обадох и зарадвах Дони, все пак той имаше право пръв да научи за намерената глава. Младежът беше готов веднага да се върне в болницата, но като се замислихме, отложихме посещението при лекаря, лекуващ Лора, за сутринта. Да му обясня неочакваната поява на Роналд Тумс обаче се оказа не толкова лесно, тъй като определено не исках да споменавам Доктора. Ако той наистина ме следеше, то прекалената информираност на Дони можеше да му изиграе лоша шега. Но и да лъжа, разбира се, не можех, затова просто го помолих да не засяга тази тема. И младежът веднага се съгласи! Все пак Дони Палмър е златен човек.

Вече лежейки в леглото, аз превъртах разговора с Доктора в главата си. Общо взето се оказа, че всеки от нас получава това, което иска. Той явно беше решил да се отърве от Ездача и моята помощ на практика не му струваше абсолютно нищо. Да даде главата на призрака и да направи една подсказка? Дреболия. Но за мен в този момент именно тази дреболия беше максимално важна. Освен това и за него беше изгодно да излекувам момичетата възможно най-бързо, защото тогава можех да се концентрирам изцяло върху Ездача.

Ездача... Ясно защо се нарече Гудуин. Името беше не само препратка към страната на Оз, но и заигравка с истинската му фамилия. Какво може да ми даде истинското му име? Той едва ли живее на адресната си регистрация, но следата е наистина обещаваща.

Остава да го дам на Миси, ханьото по-добре от мен знае как да търси информация, а и има връзки в полицията. А после? Ще предложи на Дони и Макс да наемат Джеймс да открие Ездача. За пари той ще го изрови дори изпод земята, където, между другото, всъщност се и крие. Това май трябваше да го направя доста по-рано, за семейства Палмър и Шефър хонорарът на медиума нямаше да е проблем.

С тези мисли заспах.

На сутринта станах доволно рано, взех си душ и дори направих упражнения. Време беше да започна да влизам във форма, защото призраците са си призраци, но всеки здрав човек просто ще ме размаже по стената. После се появи Дони и двамата с него отидохме в кабинета на лекаря, лекуващ Лора. Плешивият четиридесетгодишен мъж с кръгли очила, но в същото време с доста мускулиста фигура под белите дрехи, ме посрещна без особен оптимизъм.

— Значи вие сте медиумът, който ще ми „помогне“ да лекувам Лора Палмър? — откровено саркастично попита той. — Ще ми кажете ли каква квалификация имате?

Разбрах го прекрасно — идва някакъв келеш и заявява, че може да помогне за решаването на проблем, с който не могат да се справят в най-добрата болница на Острова. Звучи повече като подигравка. Но по някаква причина тонът, с който се обърна към мен, предизвика неочакван и нетипичен за мен пристъп на гняв.

— Достатъчна, за да се справя там, където вие не успяхте — върнах му част от сарказма аз. — Просто ще разреши проблема по мой си начин. Бихте ли освободили края на масата, моля?

Мъжът ме погледна откровено враждебно, но избута папките с документи. Аз поставих няколко гофу, които правят призраците видими за обикновените хора, а след това разкъсах над тях листа със запечатаната в него глава.

— Запознайте се с вашия специално поканен консултант — Роналд Тумс — представих аз призрачната глава.

Трябва да отдам дължимото на лекаря, дори не трепна.

— Роналд Арчибалд Тумс? — уточни той, докато с интерес разглеждаше главата. — Доктор на медицинските науки, автор на монографии за използването в медицината на способностите и органите на същества от трети клас на опасност? Чел съм доста ваши работи.

— Самият той — разплу се в усмивка Роналд.

— Не знаех, че сте умрял.

— Страхувам се, че никой не знае — направи гримаса Роналд Тумс. — Съмнявам се, че дори имам собствен гроб. Но сега не сме тук, за да говорим за мен, изправени сме пред задачата да спасим момичето. Надявам се моите знания и опит да бъдат полезни.

Докторът ме погледна вече със съвсем друг поглед.

— Е, такава помощ наистина може да е полезна. Колко дълго ще издържат тези руни, благодарение на които мога да виждам призрака?

— Около дванадесет часа, след което ще трябва да ги обнова.

Когато създадох гофу, аз, разбира се, изчислих срока на действието му, за това съществуваха формули, разчетени обаче за цели призраци. Само главата щеше да издържи дори повече, тя изискваше още по-малко енергия.

— Разкажете ми какво разбрахте за болестта.

С Дони оставихме двамата лекари, които веднага се увлякоха да обсъждат подробностите.

— Надявам се да успеят — каза Дони, докато затваряше вратата на кабинета.

— Една глава е добре, но две — още по-добре — не устоях да се пошегувам аз. — Сам чу, Роналд Тумс е известен в областта на медицината. Той трябва да се справи.

Дони кимна в знак на съгласие.

— В момента нищо друго ли не можем да направим?

— Само да намерим Ездача — отговорих честно. — Но това може да отнеме време. Като за начало имам някои следи, казаха ми името му и къде е работил. Сега сигурно се крие, но все е нещо. И също така бих ви предложил с Макс да се обедините и да наемете Джеймс, той е доста специфичен човек, но добър специалист.

— Как досега не се сетих за това?! — шокира се Дони. — Между другото, Макс може да помогне в търсенето, семейство Шефър се занимава със застраховане и има информация за почти всички жители на Островите, ако поне веднъж в живота си са застраховали нещо.

Докато Дони звънеше на Макс, аз реших да се свържа с Князев и да му опиша идеята на Доктора Алина Сергеевна да бъде отведена на мястото, където е била взривена колата ѝ.

— Сигурен ли си, че това може да помогне? — попита той след кратка пауза.

— Има шанс — отвърнах предпазливо. — Разбира се, не мога да дам гаранции, но не губим нищо да опитаме. Тя може ли да бъде транспортирана?

— Може. Просто трябва да помисля как най-добре да го организирам. Ще ти се обадя след двадесетина минути.

Докато чаках обаждане от Князев, за да уточня плановете за деня, Дони ме завлече в местно кафене. По принцип те с Макс се канеха да отидат в офиса на Джеймс, но младежът явно сериозно беше решил да се погрижи да ям при всяка възможност, и по принцип аз не бях против. Но главното беше да започна някаква физическа активност, така че калориите да се превърнат в нещо различно от телесни мазнини.

Князев наистина се обади само след пет минути и каза, че е организирал всичко. След около половин час ще дойде със служебни коли, ще вземе мен и жена си и ще отидем на мястото на нападението.

И скоро в болницата наистина се появиха четири пълни с въоръжени хора бронирани коли със знака на СБРЗО. Изглежда Князев беше сериозно загрижен за безопасността и не искаше да рискува, въпреки че Орлов вече го нямаше на острова. Дони се сбогува с мен и отлетя да прави „поръчка“ за Ездача, а аз се озовах в една от бронираните коли, притиснат от двете страни от сурови мъже в униформи. Зад нас на специална носилка лежеше жена в бяла нощница, а до нея седеше специалист от болницата.

По пътя реших малко да се просветля относно защитата от демони около острова. Кого друг да питам за това, ако не шефа на СБРЗО на Златния остров?

— Нали си наясно, че не съм учен? — уточни той. — Мога да обясня само в общи линии.

— Разбира се — кимнах аз. — Това ми е достатъчно.

А после ме засипа с толкова много научни термини, че трябваше да питам на всяка втора дума, но в крайна сметка, издрапвайки с усилие през своята необразованост, аз започнах да разбирам как точно работи защитата. По същество системите за сигурност на островите улавяха смущенията от порталите и ги пренасочваха към места, отдалечени от хората. Разбира се, веднага попитах защо не се

организира нещо като бункер, ограден със стени и кули с картечници, и да избиват демоните в един безкраен конвейер. Оказа се, че такива места наистина съществуват, но учените били принудени да разпръсват част от порталите по територията на островите. Причината била някакво ограничение на натоварването на конкретни точки от пространството, грубо казано, не можеш да насочиш десетина портали подред на едно място, това ще създаде някакво напрежение там и може да предизвика някакъв колапс. Това било проверено на практика, дори на картата се виждала част от морето, където някога е имало земя с арена за унищожаване на демони. Затова сега на такива места се пренасочвали само големи портали, способни да пропуснат голям брой демони, а малките разпръсквали по необитаеми части на островите, където ги посрещали подготвени групи бойци. И те се разправяли с демоните професионално и бързо, като не позволявали на портала да се зареди с енергия и да премине на следващо ниво.

— Всъщност ти сега ще можеш да видиш от първия ред как става това — каза ми Князев, когато колите спряха.

Тук вече се напрегнах.

— Какво?!

— След това, което се случи в имението на Орлов, за мен ще е проблематично просто така да тръгна с цял отряд по мои си работи. Трябваше да помоля техниците да насочат един от порталите от Лимба близо до мястото на експлозията на колата — той погледна часовника си. — Малко закъсняхме. Порталът трябва да се отвори след пет минути. Момчета! Слизаме!

Бойците се изсипаха от колите и започнаха да подготвят оръжията си, а аз застинах, трескаво мислейки какво да правя. Да кажа на Князев, че по някакъв начин влияя на порталите, като ги правя поопасни? А и демоните могат да откачат и да се хвърлят всички в моята посока. От друга страна, сега знаех как да скрия душата си и те, по подобие на призраците, може просто да не ме забележат.

Преди да реша какво да правя, Князев също излезе от колата и ми извика:

— Започва се! Стой в колата с Алина, тук ще сте в пълна безопасност.

И затвори вратата, изолирайки ме от звуците отвън и предизвиквайки в мен остро усещане за дежавю. А след миг отвън

блесна светлина и се раздаде страховит рев, който чух дори през шумоизолацията на колата.

[1] Чеширската котка — от романа „Алиса в страната на чудесата“ на Луис Карол. Известна е с широката си усмивка и способността си да изчезва постепенно, на части, като последна изчезва усмивката ѝ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

По дяволите! Ако наистина привличам демоните, то и Алина Сергеевна ще е в опасност!

Изскочих от колата и хукнах след Князев.

— Чакайте! Аз трябва възможно най-бързо да се отдалеча оттук!

Бойците, които ме чуха, не успяха да сдържат усмивките си, но, честно казано, изобщо не ми пукаше за реакцията им.

— Напразно се притесняваш — успокояващо отвърна Князев. — Със сигурност нищо няма да ти се случи.

— Работата не е в това — припряно заговорих аз. — Има вероятност демонските портали близо до мен да започнат да се държат необичайно, например нивото им може да нарасне скокообразно. И демоните реагират на мен ненужно агресивно.

— Що за измишльотини? — не издържа един от бойците. — Демоните по принцип са само агресия. Колко по-агресивни могат да станат?

Вече познатите ми тъмни проблясъци се появиха на петдесетина метра от нас и постепенно се усукаха на кълбо, оформяйки портал. Може би това беше моята мнителност, но от мрака на другия свят ме лъхна усещане за ужас и някаква абсолютна злоба към всичко живо. Потръпнах с цяло тяло и това не остана незабелязано — веднага получих още няколко ухилвания от демоноборците.

— Стига с приказките! Всички да заемат позиции! — заповяда Князев на бойците и отново се обърна към мен.

— Какво те кара да мислиш, че някак влияеш на порталите?

— Наскоро минахме със сестра ми покрай един портал. Ученици от Сребърната академия тренираха там и порталът спонтанно скочи на следващото ниво. Една от ученичките дори загуби ръката си заради това.

Мъжът кимна.

— Спомням си, имаше такъв случай преди около три седмици и половина. Но все още не разбирам какво общо имаш ти с това?

— Всички демони, които излязоха от портала, се втурнаха към мен, без да обръщат никакво внимание на хората, които стояха точно на пътя им. Трудно е да се нарече случайност.

Шефът на СБРЗО не мисли дълго.

— Док, вземи момчето и се отдалечете на стотина метра напред по пътя. Да видим накъде ще хукнат демоните.

Боецът само мълчаливо кимна и ме поведе към една от колите. Разбира се, не в тази, в която лежеше Алина Сергеевна. Слабият и висок трийсетинагодишен брюнет с татуировка на врата и небрежни мустачки изчака, докато се кача в колата, настъпи газта и рязко потегли.

— Ще е забавно, ако не лъжеш — каза той с усмивка и натисна спирачките също толкова рязко, спирайки на достатъчно разстояние от колегите си.

— Защо ми е да измислям такава глупост? — съвсем резонно според мен попитах аз.

— Кой ви знае вас, медиумите — сви рамене мъжът. — Но ако казваш истината, ще станеш много популярен.

— Това пък защо? — изненадах се аз.

— Шегуваш ли се? Няма да е необходимо да ловим демони из цялата територия. Много често те изскачат от портала и хукват като луди накъдето им видят очите. А при тях очите са наистина много, така че е доста трудно да се предскаже посоката на движение.

И тук да работя като стръв? А, не, призраците са ми повече от достатъчно.

— А какво ще стане, ако се окажа прав и всички се втурнат към нас? — реших да уточня аз. Все пак ставаше дума за моята безопасност, а много добре разбирах, че ако нещо стане, аз едва ли ще мога да се справя дори и с най-малкия демон.

— Дори това да се случи, момчетата ще се справят. А и самият аз, ако е необходимо, мога да те защитя. Така че споко.

Док отвори вратата и излезе от колата.

— А ти остани вътре — нареди той и аз веднага изпитах усещане за дежа вю. Единственото, което липсваше, беше бинокълът, така че седейки в колата, сега виждах само черното сияние на портала над дърветата и нищо повече. За щастие, преди да излезе, Док пусна

радиото и можех да чувам разговорите на хората на Князев, което се оказа учудващо информативно:

— Десет секунди до пълното отваряне на портала.

— Говори Хефе. Капаните са заложени.

— Говори Док. Отдалечихме се на стотина метра, момчето е в колата.

— Порталът се отваря, стабилно трето ниво.

— Точно както се и очакваше — насмешливо каза Док в слушалката, знаейки много добре, че в момента го чувам. — Момчето явно от страх си измисля глупости.

— Нормално, нали видяхте каква страхотия го е завлякла в кладенеца и го е държала там няколко дни? Кой знае какво е правила с него, след подобно нещо всеки ще има проблеми с главата.

— Спрете да дрънкате в ефир! — заповяда Князев. — Говорете само по работа.

Зачудих се дали другите знаят, че ги чувам? Като цяло дори бих се радвал, ако всичко това е само моя болна фантазия и демоните по никакъв начин не реагират на моето присъствие. Освен това интуицията ми подсказваше, че ако скрия енергията на душата, ще стане точно така. Но в името на чистотата на експеримента аз не я скрих, а по-скоро я накарах да свети, сякаш малко слънце се е заселило в гърдите ми. И точно в този момент усетих странна лекота, сякаш най-накрая съм отпуснал мускулите, които държах напрегнати от много дълго време.

Междувременно Док извади от багажника огромна колкото него пушка с масивен триножник и по капака на колата се качи на покрива. Оттам гледката към портала сигурно е много по-добра, отколкото през прозореца. Искях да изляза и да се присъединя към него, но много добре разбирах, че съм все същия боец, какъвто бях и когато за първи път срещнах Джеймс Харнет. Тогава той описа заплахата от мен по десетобалната скала като минус едно, такъв си оставах и сега за демоните. А и последния път това, че послушно седях в колата, наистина ми спаси живота, когато демонът се вряза във вратата. Така че определено нямаше да играя непослушната блондинка от филмите на ужасите.

— Започваме!

В далечината се раздадоха изстрели и експлозии. По радиото бойците разменяха кратки фрази, които донякъде ми подсказваха как протича битката. Но това не продължи дълго.

— Порталът се разширява! Сега ще скочи до четвърто ниво! Рони, махни се, не можеш да го затвориш в момента на прехода!

— Сякаш не знам.

— Изключваме електрониката!

Миг по-късно стържене прониза ушите ми, все едно прокарваш тебешир по стъкло, и колата угасна. Същото се беше случило и със спортната кола на Ника, когато гледахме тренировката на учениците от Сребърната академия — нещо като електромагнитен импулс, който изважда от строя цялата електроника.

Вече си мислех, че това е край на радиото, но колата веднага запали и чух виковете на бойците на СБРЗО:

— Резервните източници са включени, порталът премина на четвърто ниво. Втора кола, веднага отидете на помощ на Док! Док, посрещай гости, всички се втурнаха към теб. Шест „ротана“ и два „чакала“. А ние ще се заемем с гостите от четвърто ниво.

— Виждам ги.

Колата леко се разклати и грохотът на изстрела проби през шумоизолацията на купето. Не знам какъв калибър беше пушката на Док, но според мен с такава не само може да убие слон, но и да го пробие, оставяйки дупка в него с диаметър половин метър.

И защо в колата няма люк? И да се стреля щеше да е значително по-удобно, и аз щях да гледам навън и да се оглеждам, оставайки в относителна безопасност. А с техните технологии можеше и стъклен купол с добра защита да направят. Какъв е проблемът?

Във всеки случай, ако всички демони наистина тичаха към нас, то колата и един боец с пушка определено няма да ме спасят. Което означава, че ще трябва сам да направя нещо. Въобще ситуацията се получаваше доста глупава, както Князев ми напомни, вече бяха минали три седмици и половина от предишната ми среща с демоните, и уж би трябвало да съм научил нещо, но пак седя в кола и с абсолютно нищо не мога да им се противопоставя. Обитателите на Лимба вероятно дори няма да забележат моите гофу, руните не са предназначени за подобни същества. Както обикновено, не ми дадоха огнестрелно

оръжие, дори стрелички не се бях сетил да взема със себе си, макар че те определено няма да помогнат срещу демони.

Не, майната им на такива експерименти!

Първо отново скрих душевната си енергия, надявайки се, че демоните веднага ще загубят интерес към мен. След това седнах зад волана. За щастие Док беше оставил ключовете на таблото. Отворих страничния прозорец и извиках:

— Може ли да се махнем от тук?

— Карай по права линия много плавно, с двайсет километра в час, за да мога да стрелям! — извика мъжът в отговор и гласът му като ехо се чу по радиото. После той отново стреля, от което ушите ми моментално заглъхнаха. — ... два... моли се... бутон...

Заради звъна в ушите така и не разбрах какво ми извика, макар да се досещах, че информацията е много важна. В огледалото за обратно виждане видях демони от вече познат ми вид да изскачат от гората — високи маймуноподобни същества с огромна уста, заемаща една трета от цялото тяло, и разпръснати произволно по цялата повърхност на лапите, краката, корема и гърба очи и усти с по-малък размер. Абсолютно тромави, неестествени и от това особено отвратителни същества.

— Бутона! — отново изкрещя Док, но аз бях пропуснал първата част от изречението и повторението на последната дума изобщо не ми помогна. А и на таблото имаше достатъчно бутони, не като в самолет, разбира се, но значително повече, отколкото в колите, с които бях свикнал.

— Док, ще трябва сами да се справите — съобщи „радостната“ новина радиостанцията и сега я чух ясно. — Твърде много са, трябва да държим портала. Втори, върни се при портала и открий огън по гората.

В далечината прогърмяха изстрели и още по-мощни експлозии — изглежда демоноборците включиха и тежка артилерия. В същото време Док продължи да стреля и аз нямах друг избор, освен внимателно да карам колата надолу по пътя, осигурявайки му малко повече време за стрелба по демоните, които изскачаха от гората. А те изскачаха един след друг и нямаше признаци скриването на моята душевна енергия да ги е объркало по някакъв начин. Всички демони целенасочено се затичаха към нас или по-скоро към мен. Може да е

бил просто страхът ми, но усещах върху себе си вниманието, яростта и желанието им да ме разкъсат.

Както лесно се досетих, демоноборците наричаха „ротани“ огромните същества с многото усти по цялото тяло, в момента три такива тичаха след нас. А „чакал“ се оказа нещо смътно познато, външно приличащо на прокажена хрътка, сякаш принадлежаха към един и същи вид същества. И доколкото знаех, моите гофу „Духовен удар“, от които имах в наличност, бяха много ефективни срещу нея. Тоест имаше вероятност те да наранят и демоните!

Док стреля отново и продупчи поредния ротан. Изглежда презареждането на пушката не беше автоматично, тъй като до следващия изстрел минаха десет секунди, през които демоните на практика ни настигнаха. За съжаление, аз също не можех да карам прекалено бързо, опасявайки се да не съборя Док от покрива, така че чакалът, движещ се по-бързо от тремавите ротани, успя да скочи върху покрива при демонобореца. Като не измислих нищо по-добро, аз рязко натиснах спирачките и видях как демонът прелетя покрай предното стъкло и заби остри нокти в капака, оставяйки тънки бразди по него.

Без да се колебая, веднага залепих няколко гофу с „Духовен удар“ на предното стъкло, максимално ги подхраних с енергия и ги пуснах право в муцуната на демона.

И защо изобщо реших, че гофу са безполезни срещу демони? Предното стъкло се пръсна от удара, както и главата на чакала, като мигновено ме опръска с кръв и вътрешности. Без да знам дали Док е още жив или не, аз отново натиснах газта, опитвайки да се измъкна от приближаващите ротани, но в този момент от покрива се чу нов изстрел. За съжаление, от рязкото тръгване и попадналото под колелата тяло на чакала Док пропусна, но поне се уверих, че е жив.

Най-близкият до нас ротан ни настигна и с цялата си маса се вряза в задницата ни, пробих с лапите си задното стъкло и дръпна цялата кола към себе си. Двигателят изрева, но колелата безпомощно забуксуваха в земята, а ние останахме на място. Док дори в тази ситуация успя да стреля още веднъж, поваляйки втория ротан, но ние все още си оставахме блокирани.

Тъкмо се канех да използвам още един, последния, „Духовен удар“, когато Док скочи право върху главата на демона. Блесналите в ръцете му къси остриета се покриха с пламъци и се забиха във врата на

демона. Веднага замириса на изгоряло месо и се раздаде писък от десетки усти, а аз по някаква причина внезапно си спомних тайнствения Месар, при когото се канеше да ме изпрати „баща ми“. Нима този мистериозен боец, живял дълго време в измерението Лимба, наистина е ял цялата тази мерзост? Или все пак съществуват някакви видове демони, изглеждащи малко по-апетитно? Като леко видоизменени животни, например.

Междувременно Док работеше с остриетата си като месомелачка, а аз не можех да реша дали да остана в колата или да се опитам да избягам на собствените си крака? Защото, съдейки по състоянието на задния мост, вече едва ли ще успея да подкарам колата.

Откъде се появи вторият чакал така и не разбрах. Той скочи на капака и щракна с уста, канейки се да ме измъкне от колата, но аз като по чудо успях да се плъзна надолу и да пропълзя между седалките в задната част на колата. Чакалът започна да драци с лапи, промъквайки тяло през назъбените остатъци от предното стъкло, в опит да ме достигне. Стъклото и желязото оставиха множество порязвания по кожата му, но това изобщо не го притесни.

Легнал на пода, аз извадих последния „Духовен удар“ и влях в него толкова енергия, колкото успях до момента, когато лапата на чакала мина на няколко сантиметра от краката ми. Светкавицата удари демона, но с някакво невероятно движение той се отклони настрани и тя отнесе само дясната страна на главата и торса му, заедно с предната лапа. Изглежда, че всичко е наред, справих се с чакала, но като стесних тялото му, аз само го улесних да проникне във вътрешността на бронираната кола. Наложих се буквално да се изтъркалям през страничната врата, заключвайки я зад себе си, но премеждията ми не свършиха дотук — отвън буквално се сблъсках нос в нос с трети чакал.

„Това беше — съвсем отчетливо осъзнах аз. — Дотук бях.“

Но преди чакалът да ми отхапе главата, върху него скочи пъргава сива сянка. Двете същества се вкопчиха едно в друго в битка, в която не можеше да се различи нищо, освен мяркащи се за миг лапи, нокти и зъби. Но скоро Мъгливата котка, а това беше именно тя, изръмжа победоносно и разкъса гърлото на демона чак до гръбнака.

Осакатеният чакал, който пълзеше след мен, се беше заклешил вътре в бронираната кола и правеше безуспешни опити да излезе през заключената врата, унищожавайки остатъците от оборудването и

интериора, а аз, притиснал гръб към бронираната кола, се огледах предпазливо, но изглежда повече нападатели нямаше.

Док се появи иззад колата с готови остриета и веднага се втурна към Мъгливата котка, която седеше на тревата и ближеше козината си, но аз спрях демонобореца с вик:

— Стой!

От изненада мъжът наистина забави крачка.

— Котката е с мен — обясних смутено. — Тя ме защитава.

Мъгливата котка спря за миг почистването си и погледна пренебрежително мъжа, сякаш казваше, че за нея човекът с неговите стоманени играчки не е никакъв противник.

— Разбрах, не съм глупак — Док вдигна ръце в успокояващ жест. — Аз всъщност съм котка по душа и не бих наранил такава красота.

След като хвърли бърз поглед на останките на убития от котката чакал, мъжът отвори задната врата на колата и с няколко движения на острието довърши чакала, заседнал вътре.

— Справи се чудесно — похвали ме той. — Значи два чакала на твоята сметка?

— Един и половина — нервно се пошегувах аз.

Док вдигна палец в моята посока и заговори в оцелялата по чудо слушалка:

— Говори Док. Всички демони са унищожени, при вас как е?

За съжаление сега не можех да чуя разговора и не разбрах какво точно му отговориха.

— Колата е унищожена — продължи той да докладва след кратка пауза. — Към нас се присъедини любимецът на медиума... сам ще видиш.

— Е, как е там? — попитах, изчаквайки няколко минути, докато Док слушаше нещо в слушалките.

— Порталът е затворен, все още довършват демоните — отговори мъжът. — До един момент всички наистина се втурнали към нас, но след това малко се объркали, сякаш са те изгубили от поглед.

— Логично. Скрих присъствието си, когато разбрах, че може да не успеем да се справим — обясних аз.

Док подсвирна.

— Значи можеш и да управляваш този процес?

— Както се изясни, мога — потвърдих аз.

— Е, тогава бъди готов да започнат да те вербуват за СБРЗО — потупа ме по рамото Док. — Имаш изключително полезна способност, а ако порталът не скачаше спонтанно на следващото ниво, щеше да е просто перфектна.

Аз свих рамене.

— Съжалявам. Не е нарочно.

— Съмнявам се, че това явление е свързано с теб — насмешливо каза Док. — Едно е да си апетитна хапка за демоните, а съвсем друго — да влияеш на междупространствен портал. Но с това вече ще се занимават специално обучени хора.

Прозвуча леко заплашително, честно казано. А аз не правя нищо лошо, нали? По-точно, технически не правя абсолютно нищо, то само се случва около мен.

Докато разговаряхме, Мъгливата котка изчезна. Просто така, в един момент седеше и си ближеше козината, а в следващия я нямаше.

— Ама какъв пъргав домашен любимец си имаш — отбеляза Док.

— И много непредсказуем — съгласих се аз, надявайки се котката да не е толкова умна, че да разбере думите на мъжа и да се обиди на „домашния любимец“. Или че просто не е много обидчива.

Огледах се, неволно задържайки поглед върху телата на демоните.

— А кой ще изчисти всичко това?

— Ние сами ще изтеглим колата — сви рамене Док.

— За колата ясно, а демоните?

Мъжът ме погледна с неразбиращ поглед.

— Какво за тях?

— Кой ще махне телата? — леко раздражено уточних аз.

— Те сами ще изчезнат след половин час. След смъртта в нашия свят телата на демоните се разтварят, ако не бъдат поставени в специален разтвор. Всеки го знае.

Е, явно аз не съм всеки. Очевидно това беше един от онези случаи, когато общоизвестен факт е толкова добре известен на всички, че дори никъде не се споменава. Затова пък получих косвено обяснение защо моите гофу подеждваха толкова добре върху демоните: ако телата на демоните изчезват, то те частично се състоят от някакъв вид енергия, което от своя страна означава, че са податливи

не само към физически, а и към духовни въздействия. Странно е само, че Джеймс никога не го е споменавал, а и отношението на демоноборците към медиумите беше доста пренебрежително.

По времето, когато останалите бронирани коли на СБРЗО дойдоха при нас, телата на демоните наистина се бяха разтворили частично. Князев и няколко бойци огледаха пострадалата кола от всички страни, като с лекота възстановиха хода на събитията.

— Значи един чакал на твоята сметка? — попита ме Князев.

— Бих казал всичките три, тъй като лично аз само отървах един от мъките му — намеси се Док, докато нежно поглаждаше огромната пушка с цев с диаметър около пет сантиметра.

Всички бойци се засмяха, сякаш това е страхотна шега, а на въпросителния ми поглед Док обясни:

— О, хайде, ти и това ли не знаеш? Те не изпитват болка.

— Изобщо? — попитах учудено аз.

— А защо са им изобщо на демоните нервни окончания, които само ще предават болката към мозъка? — отговори на въпроса с въпрос един от бойците, изглеждащ по-напрегнат от останалите. Мършав, с очила и със стар белег през цялата буза, което беше доста странно при възможностите на местната медицина. — За човек това е защитна функция, която предупреждава тялото за наранявания. А демоните са създадени да убиват и унищожават всичко живо. На такова същество болката само ще пречи.

— Създадени от кого? — хванах се аз за най-безполезния в тази ситуация въпрос.

— Е, не знам. От боговете, от природата, от генетични експерименти — рязко отговори боецът. — Никой не знае откъде се е появило човечеството, а ти искаш да носим отговорност и за демоните ли?

— Просто попитах — отговорих, опитвайки се да прикрия възмущението и недоволството си.

— Ей, Грег, да не си посмял да обиждаш моя боен другар — прекъсна го Док и ме потупа по рамото. — Днес той уби първия си демон!

— А ние едва не загинахме заради скока на нивото на портала — раздражено отвърна Грег.

— Аз ви предупредих — напомних аз.

— С този инцидент ще се занимаваме по-късно — намеси се Князев. — Мисля следващия път да поканим специалисти, които да изследват това явление. Записах демоните на твоята сметка, ще си получиш наградата като един от временните бойци на СБРЗО.

— Награда?! — веднага ми стана интересно.

Да, може да си помислиш, че ме е ухапал Джеймс Харнет, но темата за парите наистина беше актуална. Ако искам да получа поне малко свобода, ще ми трябват много, много пари!

— Ами да, по десет хиляди за всеки — потвърди Князев.

Какво?! По дяволите призраците, сега ще правя пари от демони!

— Да не забравяме защо дойдохме тук — напомни Князев. — Каж ми как ще търсиш душата на Алина? Или трябва да извадим Алина от бронираната кола, така че душата сама да се върне в тялото?

— Да не бързаме, първо ще се опитам сам да я потърся.

Трябваше да се уверя, че душата не се е превърнала в полтъргайт или нещо още по-страшно. В този откачен свят можеше да се случи всичко и исках да бъда поне малко подготвен за това.

Но как щях да търся душата? Честно казано, надявах се тя сама да дойде при мен. Може би времето, което отделих за примамването на демоните, просто не беше достатъчно и си струваше да се поразходя около мястото на взривяването на колата на Алина Князева, за да привлека вниманието на призрака.

— Ще отнеме известно време — предупредих аз.

За да не стоя като глупак по средата на пътя пред бойците на СБРЗО, реших да разпръсна по периметъра около себе си гофу, които да правят призраците видими за обикновените хора. Нека сами видят какво може да излезе от „нищото“! След това разширих въздействието на енергията на душата до максимум, така че призракът непременно да ме забележи, и зачаках. Междувременно демоноборците се заеха да закачат пострадалата кола към една от здравите. Между другото, по всички се виждаха следи от битката, но никой не беше получил сериозни наранявания.

И ето, след около двадесет минути, когато бойците вече бяха започнали да гледат накриво към мен, на пътя се появи призракът на слаба жена с кестенява коса, събрана в стегната опашка. Добре познатият ми бежов костюм беше леко скъсан, сякаш взривът я е засегнал.

„Чудесно — зарадвах се аз. — Остава да заведе призрака при тялото и всичко ще приключи! Е, поне се надявам.“

— Алина! — възкликна Князев и се втурна към призрака, но на половината път рязко спря. Защото от другата страна на пътя се появи още един призрак, точно копие на първия. А след това и трети.

И трите призрака на жената застинаха, гледаха точно в мен и по никакъв начин не реагираха на Князев.

„Така, и кой от тях трябва да заведе при тялото?“

ГЛАВА 3

Ситуацията се получи доста странна. Когато карахме насам се притеснявах, че изобщо няма да мога да намеря душата на жената, и това беше най-неприятният вариант. А сега отнякъде се появиха цели три души и всичко стана още по-лошо!

— И как е възможно това? — изрева Князев, като ме хвана за рамото и здраво ме разтърси.

— Откъде да знам? — възмутих се аз. — Всъщност съм само ученик, и то едва от три седмици!

— И какво ще правим сега? — не ме остави мъжът.

Вечният руски въпрос, актуален във всеки свят. Но аз много добре го разбирах, в сегашната ситуация Князев все още се държеше и не изпадаше в паника. На негово място аз най-вероятно първо щях да удрям и чак след това бих задавал сакраментални въпроси.

— Ще вземем всички — реших след кратък размисъл. — Но не трябва да ги допускаме до тялото, първо трябва да разберем кой е истинският или ако всички са истински, то какво точно се е случило с душата.

Слава богу, имах достатъчно гофу в себе си и успях да запечатам и трите души. И за късмет те изобщо не се съпротивляваха. Няколко минути, и пълните гофу вече бяха удобно прибрани във вътрешния ми джоб.

— Значи напразно подложихме на опасност Алина, като я доведохме тук? — попита ме Князев с гневно впит в мен поглед.

Всъщност на опасност я подложи самият Князев, никой не го е карал да лови демони тук. Можехме да тръгнем без никаква охрана и с най-обикновена кола. А на него повод му трябвал, виждате ли, за да тръгне с бронирани коли из града.

Но на глас, разбира се, не го казах... или не, казах го.

Князев ме погледна така, сякаш се кани да ме убие на място.

— Кхм... Кой да знае, че ще възникне такава странна ситуация — опитах да се оправдая аз. — Душата просто трябваше сама да се

върне в тялото, нищо сложно.

Шефът на СБРЗО известно време стискаше челюсти, гледайки ме злобно, сякаш бях виновен за нещо. Веднага си спомних думите на Джеймс, че далеч не е най-добрата идея да се намесвам в подобни работи и ако нещо се обърка, съпругът на Алина Анатолиевна със сигурност никога няма да ми прости.

— И какви са следващите ни стъпки? — като положи усилие над себе си да се успокои, попита Князев.

— Ще върнем Алина Анатолиевна в болницата, а аз ще се консултирам с учителите си, може те да са чували за подобни явления. Знанията ми тук явно не са достатъчни.

Май прекалено се ласкаех, като изобщо говорех за някакви „знания“ в тази сфера. Усвоих някои неща в условия на сериозен цайтнот, но това едва ли ще е достатъчно за решаване на подобни задачи. Изправен пред толкова неочаквано явление, веднага усетих колко съм надценил уменията си.

— Добре, да го направим сега — съгласи се мъжът. — И няма да се отделя от теб, докато не разберем какво точно се е случило с жена ми.

Всичко щеше да е наред, ако той не ме гледаше така, сякаш умишлено съм направил нещо с душата на бедната жена.

— Ще отнеме време, за да се ориентирам в ситуацията — предпазливо казах аз. — Не искам да направя грешка поради прекалена прибързаност.

Само това ми липсваше, Князев постоянно да наднича през рамото ми. Освен това, като е до мен, той бързо ще осъзнае колко малко всъщност разбирам от случващото се.

— Добре. Няма да те пришпорвам — съгласи се след кратък размисъл шефът на СБРЗО. — Но листовете със запечатаната душа... или души на Алина искам да останат при мен.

— Разбирам. Тези гофу са достатъчно силни, за да задържат неагресивна душа за доста дълго време, но всичко може да стане. Не знаем какво точно се е случило с нея.

— И все пак ще съм по-спокоен, ако са в мен — заинати се мъжът.

— Добре — неохотно се съгласих аз. В крайна сметка, ако толкова много го иска, няма да споря. — Но ако видите, че листовете

започват да тлеят или, не дай си Боже, да горят, трябва незабавно да се свържете с мен или Джеймс.

— Разбрано — замислено каза Князев и като че ли малко се успокои. Минаха още десет минути и той ме потупа по рамото. — Извинявай, ако бях прекалено груб.

— Всичко е наред, разбирам.

На връщане трескаво мислех към кого да се обърна за помощ. Джеймс ясно даде да се разбере, че не разбира от такива неща, а Доктора едва ли ще говори с мен, докато не убия Ездача. Остана само Макаров. Искаше ми се да му звънна още докато пътувахме към болницата, но малко се притеснявах да говоря със стареца в присъствието на Князев. Ами ако Макаров заяви, че жената вече не може да бъде спасена? Шефът на местния СБРЗО като нищо можеше да ме убие на мига.

Пристигнахме в болницата и тъкмо се канех да тръгвам, когато Док изскочи от втората бронирана кола и ме потупа по гърба.

— Хей, момче. Днес се справи много добре.

— Кхъ... благодаря — закашлях се аз.

— Може да се каже, че премина кръщение с първа кръв на демон. Обикновено при нас е прието при такъв повод да разпускаме, но дори не съм сигурен дали ти е позволено да пиеш алкохол. Но има и друга част от традицията, която определено не трябва да се пропуска — той ми подаде предмет с дължина около три сантиметра. — Вземи.

— Зъб?! — леко се шокирах аз.

— Да, зъбът на хрътката, която едва не ти отхапа главата — потвърди демоноборецът. — Може да стане основа за нелош артефакт, например да предпазва от менталното въздействие на демоните.

— Но аз мислех, че телата на демоните изчезват от нашия свят след смъртта.

— Да, така е — потвърди Док. — Но има определени начини да ги съхраним — той извади изпод тениската висящ на верижка амулет от извит жълтеникав нокът. — Всички носим подобни талисмани.

— Благодаря — съвсем искрено благодарих аз, докато гледах как изкарват Алина Князева от бронираната кола. — Идеята да разпуснем също ми харесва, но предлагам да отложим това мероприятие до момента, в който Алина Анатолиевна е напълно здрава.

— Справедливо — съгласи се Док. — Но мисля, че тогава вече ще разпускат Княза. Работи, медиуме, работи, ние вярваме в теб.

Приятно е, дявол да го вземе, само дето аз изобщо не вярвах в себе си, както, между другото, и в учителите си. Да получа нужната помощ от тях си е мисия невъзможна.

И сякаш бях гледал в бъдещето — връщайки се в клиниката, първото нещо, което направих, беше да отида в стаята си и да се обадя на Макаров, но получих неочакван отговор.

— Здравейте, тук е регистратурата на клиника „Рейнбоу“ — раздаде се женски глас. — С какво мога да ви помогна?

— Здравейте, искам да говоря с Макаров.

— Макаров? А кой пита?

— Роман Михайлов.

Жената защрака с клавишите.

— Да, за вас има съобщение. „Не знам нищо, обади се отново след седмица“.

Ами страхотно! Знаех си, че старецът ще ми извърти някакъв номер. И, между другото, е доста странно, че регистратурата на психиатрична болница се занимава с предаване на съобщения от пациенти. Те не са секретарки.

Осъзнавайки, че няма смисъл да седя в болницата просто така и по-важното, защото се притеснявах от разговор с Князев, аз си взех душ, преоблякох се и взех такси до офиса на медиума. Интуицията ми подсказваше, че по телефона ще е невъзможно да получа помощ от Джеймс, а лично ще имам поне някакъв шанс. Просто ще стоя в кабинета му и няма да си тръгна, докато не получа полезен отговор.

Пред вратата на офиса под табелата „Джеймс Харнет — най-добрият медиум в Барселона“ ме спряха двама намръщени охранители в официални костюми. И двамата мускулести и набити, с обръснати глави, приличаха на братя близнаци.

— Не може да влезете.

— Защо?

— Казано е не може, значи не може — повтори охранителят.

Честно казано, за момент застинах, без да зная как да реагирам на подобно изявление. Би било странно да се обърна и да си тръгна, нали трябва да говоря с Джеймс, а освен това работя тук. И защо изобщо да слушам някакви си шутове?!

— Нека позная, при Джеймс е дошла важна клечка, която ви е оставила тук да пазите вратата? — започнах да се дразня аз.

Един от охранителите направи крачка напред и се надвеси над мен.

— Изчезвай оттук, хлапе. Не си търси неприятности.

— Неприятности? — повторих аз и неволно ме изби на смях.

Само преди няколко часа се бих с демони, на два от тях сам им пръснах главите. Разбира се, едва ли ще мога да се справя с бодигардовете, но те определено не предизвикваха страх в мен. Чудя се какви неприятности могат да ми създадат тези момчета? Ще ме набият?

— О, страх ме е, страх ме е — изсумтях аз. — Добре, ще почакам тук, не искам неприятности. Вие изглеждате твърде опасни.

Лицата на охранителите, колкото и да се опитвах да изглеждат строги, все пак изразяваха изненада. Трябва да си сляп, глух или много тъп, за да не се досетиш, че открито им се подигравам.

И тъй като сега имах свободно време, реших да се обадя на Дони и да разбера как напредват в намирането на Ездача на трупове. Бих могъл да отида в стаята си и да говоря оттам, но ме домързя, а и ми стана интересно да видя що за важен гост е дошъл при Джеймс. Така че без особено да се притеснявам от охранителите, аз облегнах гръб на стената, приседнах на пети и извадих телефона.

— Е, как мина? — веднага попита Дони вместо поздрав. — Успя ли да спасиш жената на Князев?

— Не съвсем. Князев реши да организира лов на демони, така да се каже, пътьом, и възникнаха някои усложнения.

— Участвал си в операция на СБРЗО?! — възхитено попита младежът.

— О, и как само участвах — намръщвайки се, отвърнах аз. — Даже прекалено участвах, бих казал. Дори „най-добре никога повече“ участвах.

— Завиждам ти! Аз исках да стана демоноборец, но не ми достигат способности, а и семейството никога не би го позволило — той въздъхна тъжно. — Добре, а с Князева какво стана в крайна сметка?

— И там всичко е сложно — хвърлих поглед към пазачите, които старателно се преструваха, че не надават ухо към разговора. — Ще ти

кажа по-късно в болницата. По-добре ти кажи какво научи за нашия случай.

— Не сме напреднали много в търсенето. Норман Бедуил, един от водещите специалисти на „Сларк индъстрийз“, е починал преди четири години. Макс се опитва чрез баща си да намери възможно най-много информация за него — имоти, роднини, финанси, но това отнема време. Може би ти също би могъл да помолиш баща си да помогне с търсенето?

— Ъ-ъ...

Странно, но дори не бях си го помислил, въпреки че изглеждаше логично — все пак Евгений Михайлов вероятно има достатъчно връзки във всички възможни области и министерства. Просто да го моля за нещо ми изглеждаше не много уместно. Да, справих се с Орлови и лично за себе си смятах, че донякъде изравнихме баланса, но не исках да го накланям отново към Михайлов старши, още повече че той самият каза да се обръщам към него за помощ само при най-спешните случаи. Но въобще това бяха глупости, щом става въпрос за живота на Лора Палмър и да отмъстя на Ездача на трупове, грехота е да не се възползвам от помощта на „баща“ ми. Хм, дори в мислите си не мога да устоя и добавям кавички към тази дума.

— Да, ще му звънна — съгласих се аз. — Нямаме много близки отношения, затова дори не съм мислил за тази възможност. Извинявай.

В този момент вратата на офиса се отвори и от нея се появи ефектно момиче на около двадесет и две — двадесет и пет години. Червенокоса, стройна до точката, където още няколко милиметра и ще може да се нарече нездравословно слаба.

— Тръгваме си — подхвърли тя на бодигардовете и задържа студените си сини очи върху мен. — Пфу...

Погледнах към момичето отдолу нагоре и продължих да говоря с Дони по телефона. Красавица, разбира се, но определено не бих я взел в харема, от нея прекалено много лъхаше на проблеми и арогантност. С такива никога не съм успявал да намирам общ език.

— Здравей — по инерция поздравих аз и кимнах късо.

Очите на момичето за миг се присвиха, сякаш възнамеряваше да ми каже нещо неприятно, но отговор така и не последва. В крайна сметка тя просто мина покрай мен, правейки се, че не съществувам.

— Ако искаш, ще те взема след половин час — предложи междувременно Дони.

Всъщност защо не.

— Добре — съгласих се аз, докато неволно проследих с поглед високомерното момиче. Красавица, да. Но имах усещането, че не е много приятен човек.

Приключих разговора с Дони, влязох в офиса и намерих Миси да чете огромна купчина документи.

— Здравей, Миси. Коя беше тази? Що за момиче?

— А? Здравей, Ром, една клиентка. Джеймс току-що пое нейния случай и подписахме всички необходими документи — ханьото направи гримаса. — Ох, доста заядлива госпожичка...

— И какъв е случаят?

Медиумът надникна от кабинета си.

— А, ето те и теб! Искаш да говорим за работа? Тогава ми кажи кога отиде в школата по бойни изкуства на господин Лий?

Леко се смутих.

— Ами... още не съм...

— За това става дума, младежо — недоволно се намръщи медиумът. — Пое този случай, но досега не си направил абсолютно нищо.

— Но аз го поех едва вчера.

Джеймс се намръщи.

— Ден и половина застой. И какво ще кажеш в свое оправдание?

— Търсих главата на бившия директор на Шеста болница, а днес с Князев ходихме...

— Всичко това са твои лични дела, които нямат нищо общо с работата. Дори не искам да чувам за тях, докато не бъде подписан договор за предоставяне на услуга. Какъвто договор, между другото, имаме сключен с школата по бойни изкуства на учителя Лий.

Мда, явно медиумът днес е станал със задника нагоре. Или и той, подобно на Миси, е бил вбесен от онова червенокосо момиче?

— Веднага се заемам — уверих аз Джеймс. — Просто трябва да получа отговори на някои въпроси...

— Ако това е свързано със съпругата на Князев, с нищо не мога да помогна. И изобщо не искам да се забърквам с тази работа, предупредих те.

— Да, но...

— Никакви но, младежо. Захващай се за работа — Джеймс взе купчината документи от Миси и ги пхна в чантата си. — Това е, тръгвам, ще се върна довечера.

Така и не намерих думите, с които да убедя медиума да ми помогне. Дори не се стигна до разговор като такъв — той просто затръшна вратата точно пред носа ми.

— Нали не си разчитал сериозно на помощта му? — насмешливо попита Миси. — Без аванс няма романс, нали знаеш. А конкретно за лечение на хора Джеймс няма да се хване за никакви пари.

— Но защо?!

— Нека просто кажем, че има не много приятен личен опит. Знаеш ли, човек дори да е велик хирург, който е спасил хиляди животи, една неуспешна операция може да подкопае цялото натрупано през годините доверие. И без значение колко перфектна операция е направил този хирург, понякога хората просто умират.

Е, като видях реакцията на Князев, разбрах колко болезнена може да бъде за него загубата на жена му. И няма нищо по-лесно от това да обвини мен за смъртта ѝ, дори и да съм се опитал да помогна. Въпреки че, ако се погледне по-надълбоко, аз също бях виновен за сегашното ѝ състояние...

— Но аз вече обещах да помогна на Князев — промълвих обречено.

Миси избута документите от себе си.

— Е, добре, малък, не бъди тъжен. Разкажи ми за какво става въпрос, може пък да те посъветвам нещо.

Уви, ханьото не помогна с нищо, освен да ме увери, че в практиката на Джеймс подобни случаи не е имало.

— Неприятно ми е да го кажа, но само църковни служители могат да ти помогнат да решиш този проблем. Те имат най-голям опит в делата, свързани с човешките души. Казват, че свещениците си водят записки още от първия ден на Великия катаклизъм и ако нещо подобно се е случило на някого, те трябва да знаят. Друг е въпросът, че не виждам ни една причина да ти помагат.

Е, все пак има някаква надежда. Отец Павел сам ме покани на гости. Може би той ще помогне като жест на добра воля? Добротата нали е за църквата. Поне би трябвало.

— Но преди да се заемеш с този въпрос, първо отиди в школата по бойни изкуства. Важно е. Джеймс ти окажа доверие, като ти позволи да работиш от негово име, но ако навредиш на бизнеса и репутацията му... — ханьото се усмихна така, че устата ѝ се разтегли неестествено широко от ухо до ухо. — Тогава ще те убия.

Преглътнах с усилие.

— Разбрах. Вече съм тръгнал.

И не че изглеждаше плашеща. Просто в този момент спонтанната ми емпатия отново се включи и ясно усетих, че ханьото изобщо не се шегува. Тя наистина беше готова да ме убие!

— Но първо пийни малко чай — грижовно предложи Миси, възвръщайки човешкия вид на лицето си. — Няма да си простя, ако те пусна оттук гладен.

Все пак партньорката на Джеймс е плашеща дама, способна да разкъсва хората на парчета. Понякога забравям за това. И ако такова същество ти предложи да пиеш чай, то определено не отказваш, а молиш да ти сипят втора чаша.

Половин час по-късно, когато Дони пристигна да ме вземе, аз излязох от офиса препълнен с чай като мех. Но за сметка на това по време на разговора с Миси научих много интересни неща за събитията от последните дни. Докато аз се занимавах със Садако и Орлови, Джеймс обикалял из Барса и района, изпълнявайки поръчки — призраците проявявали толкова необичайна за тях активност, сякаш са били завързани с вериги и сега най-сетне са се освободили. Медиумите в града ставали все по-малко и по-малко, някои от тях загинали, а други изчезнали безследно, но аз много добре знаех кой точно е виновен. Някъде там Ездачът на трупове събираше армията си, отдавайки предпочитание на хора със силни способности и медиуми. Между другото, това беше повече от добра причина да започна да го търся. Може би този факт ще заинтересува Инквизицията в лицето на отец Павел?!

— Е, къде отиваме? — бодро попита Дони.

— Първо в школата по бойни изкуства на ето този адрес — показвах му заявката. — А след това до църквата „Света София“.

Младежът погледна адреса.

— О, знам го това място. Това е школата на прочут майстор.

— Да, Брус Лий — потвърдих аз.

— Брендън — поправи ме Дони и изрецитира: — „Не се страхувам от някой, който учи хиляди различни техники, страхувам се от някой, който учи една техника хиляди пъти“. Велик човек. Опитах се да вляза в личната му група, но не ме взеха.

Странно, мислех, че това са думи на баща му, и звучаха малко по-различно. Но това е друг свят, цяло чудо е, че Брус Лий изобщо се е родил тук и е станал майстор по бойни изкуства. И, разбира се, самият аз си мислех да започна да се обучавам в школата на прочутия майстор. Би било глупаво да не се възползвам от подобна възможност. А тук греда — парите, които при мен и така не са чак толкова много, се оказват недостатъчно условие.

— А там има ли някакъв подбор?

— Разбира се. Майсторът лично интервюира и тества всеки ученик. А цената определя сам, казват, че за всеки е различна.

Честно казано, като всеки, попаднал в чужд свят, понякога си мисля, че имам някакъв специален статус в този свят. Вярно, обикновено той предполага единствено по-голяма порция неприятности, но точно в този случай наистина исках да се окажа достоен да се обучавам при сина на легендата. А там може да се окаже, че ще видя и самия Брус Лий.

— А какво точно преподава? — реших да уточня аз. — Стихийните техники са много различни и доколкото разбирам, едва ли може да има единен подход към изучаването им. Въпреки че досега на нищо подобно не са ме учили, така че дори като теория съм много зле.

— Семейство Лий принципно не се занимава със стихииите. Само бойни изкуства и укрепване на тялото с чисто X-поле. Затова всеки може да се обучава при тях, стига да бъде приет за ученик, разбира се.

Тук със закъснение осъзнах, че имам страхотна възможност да науча повече за всичко свързано с X-телата в кръвта и суперсилите, които дават. И започнах внимателно да разпитвам Дони, стараейки се доколкото може да прикрия невежеството си. Вече бях видял как действат бойците на Князев, смятани за елита, те демонстрираха една-две способности, обединени от обща стихия, но това беше много далеч от магията, описвана в аниметата и в романите за попаднали в чужди светове. Нищо свръхмощно или глобално.

— Къде си живял, че не знаеш толкова прости неща? — зададе Дони въпрос, който не изисква отговор. Даже не беше адресиран към

мен, а просто хвърлен в пространството.

— Много далеч оттук — отговорих честно. — Може да се каже в друг свят.

И дори трябва да се каже.

— Знаеш ли, през всичките години след Великия катаклизъм всяко семейство е развивало вътрешни техники самостоятелно, без да споделя опита си с никого. Едва през последните двадесет години правителствата на страните и островите започнаха да създават единни методики на обучение. И, разбира се, те включват само възможно най-простите и ефективни техники за управление на Х-телата. За стихията на въздуха, например, това са ускорение, въздушен удар, острие и щит.

— И ти си овладял всичко това?

Много добре помнех, че по време на битката с прокажената хрътка Дони демонстрира само ускорение, затова беше странно да чуя от него толкова обширен списък от умения.

— За съжаление, нямам достатъчно талант, за да овладее всичко — направи гримаса младежът. — Тоест уча се, но освен ускорение засега ми се получава само въздушен удар, и то единствено при пълна концентрация. В битка просто не успявам да го създам. Лора например владее много по-добре стихията въздух от мен, ти сам го вижда.

— А на какво обучава семейство Лий? Изисква ли се талант?

Дони поклати глава.

— Там е друго. Те се фокусират на първо място върху физическото, умственото и емоционалното развитие на бойците. Точно затова Брус Лий пътува по целия свят и организира майсторски класове на най-добрите от най-добрите. Принципите и уменията на Джийт кун до^[1] могат да се считат за основа, способна да подобри разбирането на всякакви бойни техники и умения.

Ясно е, че нищо не е ясно. Разбира се, бях чувал с крайчеца на ухото си за бойно изкуство, създадено от великия Брус Лий, но според слуховете само при самия майстор се е получавало както трябва. А тук очевидно той е имал достатъчно време, за да доведе знанията си до ниво, позволяващо да ги предаде на другите.

— По дяволите, а аз исках да стана негов ученик — изтръгна се от мен.

— Е, може да извадиш късмет — насърчително се усмихна Дони. — Между другото, пристигнахме.

Школата с огромния надпис „JKD“ представляваше самостоятелна сграда с пълноценен парк и висока стоманена ограда, зад която можеха да се видят десетки хора, практикуващи някакви бойни изкуства. След като паркирахме до входа, ние безпрепятствено влязохме на територията на школата. Един от учениците се откъсна от практиката, приближи до нас и след като разбра, че идвам от името на Джеймс Харнет, хукна да търси учителя.

Да, да, оказа се именно той — Брендън Лий! Разбира се, доста остарял, но все пак не беше трудно да разпозная същия онзи „Гарван“ в него. Макар с напредването на възрастта леко да се беше прегърбил, но не изглеждаше на своите шейсет, а максимум на петдесет години. Също така звездата, която в моя свят почина рано, беше необичайно висока за азиатец, почти метър и деветдесет.

— Здравейте, казвам се Брендън Лий — представи се той. — С какво мога да ви помогна?

— Всъщност съм тук, за да помогна аз — усмихнах се искрено, изпитвайки невероятна смесица от възхищение и благоговение. — Аз съм ученик на Джеймс Харнет.

— Медиум? — изненада се мъжът. — Толкова млад?

— Ученик — отново повторих аз. — Разбирам, че сте разчитали на най-добрият медиум в Барса, но аз...

Учителят ме прекъсна с меко движение на ръката.

— Това вече няма значение.

— Защо?

— Заявката направи един от учениците. Той не е бил наясно какво се случва. Призракът не е опасен и обитава нашето училище от много години. Не искам да бъде изгонен.

— Може би не е моя работа, но вие не разбирате цялата сложност на съществуването на призраците — подбирайки внимателно думите си, започнах аз. — С течение на времето те могат да загубят остатъците от спомени и да се превърнат в полтъргайст. Освен това самото присъствие на душата тук след смъртта възпрепятства преминаването ѝ към следващия етап на прераждане.

Мъжът изобщо не се смути.

— Разбирам. Но се случва призракът да има конкретна цел, която се опитва да постигне. Без да я постигне, той също няма да може да получи упокоение и да отиде към прераждане. Това е неговият път.

— Изглежда знаете какъв е този призрак и какви са целите му?
— уточних аз.

— Разбира се — усмихна се Брендън Лий. — Това е учителят на моя баща, Е Вен.

[1] Jeet Kune Do (англ.) е метод, създаден от Брус Лий, който може да се приложи за изучаване на всяко бойно изкуство. ↑

ГЛАВА 4

Името ми изглеждаше познато, но не можех да си спомня откъде. Въпреки че, ако това е учителят на самия Брус Лий, то човекът със сигурност е известен.

— И какво го задържа в този свят? — затаил дъх, попитах аз.

— Не намери приемник, на когото да предаде всичките си знания. Баща ми основа своя собствена школа, така и не стана наследник на стила „уин чун“, а през своя живот Учителят така и не срещна някой истински достоен. Затова след смъртта си Е Вен остана в нашата школа с надеждата да намери подходящ боец тук.

Едва се сдържах да не възкликна радостно. Бинго! Тоест, естествено, съчувствах на учителя, но ако има шанс да стане мой учител? Занаятът на медиум, разбира се, е добър, но бойните изкуства определено няма да са излишни. А на призрачния майстор дори няма да се налага да плащам, още повече че аз и пари нямах.

— Но как може да обучава някого, като е призрак? — опомняйки се, попитах аз.

— Духът на Учителя е достатъчно силен, за да става видим, когато е необходимо. Понякога се появява вечер и споделя своята мъдрост с избрани от него ученици, а неговата благодетелност никога не би позволила да нарани някого. Затова бихме предпочели да оставим всичко както е.

— Но защо тогава някой е направил заявка за експулсирането му? — подозрително попита Дони.

Брендън Лий се намръщи.

— Предполагам, че е някой от новите. Малко хора знаят за съществуването на призрака, а самият той не бърза да осъществява контакт с живите, предпочита да наблюдава учениците от страни. Очевидно някой случайно се е натъкнал на призрака и е решил, че може да бъде опасен.

— Ако нямате нищо против, все пак бих искал да поговоря с призрака на учителя.

Всъщност просто исках да си пробвам късмета, ами ако се съгласи да ме учи. Освен това заявката вече беше платена и бях длъжен поне да имитирам дейност, в противен случай Джеймс със сигурност щеше да ми наложи някакви санкции. Или хубаво да ме наругае. Така или иначе нямаше да е много приятно.

— Няма проблем, стига самият той да пожелае да общува с вас — сви рамене сивокосият мъж. — Не мога да гарантирам среща с него.

— О, това няма да е проблем — уверих учителя и доста уверено разпръснах „блясъка“ на душата си около себе си, за да примамя призрака. — А ще може ли засега да разгледаме вашата школа?

— Разбира се, ще се радвам да ви я покажа. Моля, последвайте ме.

Може и да ми се стори, но в момента на освобождаване на душевната енергия майсторът по бойни изкуства едва забележимо потръпна и погледна към мен, а косата на главата му леко се размърда. Впрочем, това беше съвсем логично, все пак той е майстор и би трябвало да усеща подобни неща, а за косата сигурно е виновен вятърът.

— Страхотно, винаги съм мечтал да дойда тук — радостно възкликна стоящият до мен Дони. — Дори да не е като ученик, то поне като гост.

Мисля, че чувствата му изобщо не могат да се сравняват с моите, защото той виждаше пред себе си, макар и известен, но съвсем жив и реален човек. А аз на практика срещнах една мъртва легенда, дори и Брендън Лий да не беше толкова известен като баща си, но все пак. А и тази школа по бойни изкуства се оказа много необичайно място, нямащо нищо общо с познатите ми от моя свят клубове. Да, хората тренираха някакви бойни комплекси, нещо като ката от карате, но всеки техен удар беше придружен от едва забележими проблясъци на енергия. В друга част на площадката имаше дървени заготовки за отработване на удари, само че ударите биваха нанасяни от разстояние няколко метра. На отделна платформа медитираха други ученици на най-различни възрасти — от петнайсетгодишни тийнейджъри до напълно побелели старци.

— Ако имате въпроси, можете да ги зададете, с радост ще отговоря — любезно предложи майстор Лий.

— А на какъв принцип подбирате учениците? — веднага попитах аз.

— След индивидуално събеседване — с готовност отговори майсторът. — Аз сам определям доколко на човека е необходимо обучение в нашата школа: какво ние можем да дадем на ученика и какво той може да направи за нашата школа.

— Например? — с интерес попита Дони. — Аз самият исках да тренирам при вас, но ми отказаха още при подаване на документите.

Мъжът сви рамене.

— Не мога да отговоря със сигурност, без да видя самата молба, но веднага ще кажа, че не приемаме ученици от Сребърната и Златната академии. Нашето обучение прекалено много се отличава от техните методи и преди време Министерството на образованието поиска да спрем приема на студенти, за да премахнем евентуални конфликти. И ги разбирам, на етап базово обучение е по-добре да се придържаме към една теоретична основа.

Не бих казал, че разбрах за какво точно става дума. Но тъй като използването на способностите до голяма степен зависи от психологията, както можех да съдя дори по себе си, всякакви съмнения могат значително да намалят тяхната ефективност.

— Ами завършилите? Тях приемате ли ги?

— След обучението в Академията, като следващ етап — потвърди майстор Лий.

Дони въздъхна с облекчение.

— Страхотно! Значи ще кандидатствам отново веднага след дипломирането.

— А вие къде се обучавате? — обърна се Брендън към мен. — Усещането ми е, сякаш никога не сте използвали стихийни техники, въпреки че имате силен афинитет към тях. Това е доста необичайно на вашата възраст.

— Да, никой не ме е обучавал — потвърдих аз. — Там, откъдето идвам, това беше невъзможно. Сега планирам да попълня всички празнини. Е, всъщност това е една непрекъсната празнина. Бихте ли ме приели във вашата школа?

Майсторът спря за малко.

— Едва ли. Чувствам, че вас трябва да ви обучава някой друг.

Дано да говореше за баща си. Само за възможността да ме обучава самият Брус Лий си заслужаваше да умра и да се преродя в друг свят.

— Може би баща ви ще се заеме? — реших да стана съвсем нахален аз.

— Всъщност имах предвид, че нашето бойно изкуство по принцип не е подходящо за вас — спокойно обясни майсторът. — Сигурен съм, че баща ми също не би ви обучавал.

Тук вече сериозно се разстроих.

— Но защо?!

— Джийт Кун До не е за смъртта. Да, това е изкуството на истинския, максимално оптимизиран бой, но целта не е да убиеш, а да победиш и неутрализираш противника.

Все още не разбирах накъде клони.

— Аз изобщо не съм против това оптимизирано да побеждавам противниците си.

— Вие носите печата на смъртта — поясни Брендън Лий. — Вярвам, че ви е предопределено да стъпите на пътя на служенето на този абсолютен и ваш учител ще стане някой, който е близък до него, точно като вас.

— Звучи малко плашещо — намръщих се аз.

— В смъртта няма нищо плашещо, млади човече — раздаде се мъжки глас и пред мен се появи възрастен китаец. Нисък, слаб, плешив, с мека усмивка и добри очи.

— Майстор Е Вен? — уточних аз.

— Предпочитам да ме наричат на кантонски, Ип Ман.

— Самият Ип Ман? — шокирах се аз.

Виж, това име го бях чувал! И многократно бях виждал този велик майстор в изпълнение на Дони Йен. Трябва да отбележа, че в живота... по-точно в задгробния живот, Ип Ман наистина приличаше на актьора, който го беше изиграл. Кой би си помислил?

— Той е тук? — попита любопитно Дони и се огледа.

— Да — потвърдих аз и направих лек поклон към полупрозрачния китаец. — Много се радвам да се запозная с вас.

— Не знам откъде се взе тази странна радост — меко се усмихна Ип Ман. — Не изглеждате като човек, който практикува източни бойни изкуства, което означава, че не би трябвало да сте чували скромното

ми име. Но нека първо да решим нашия проблем, а след това ще ми обясните откъде ме познавате.

Тук малко се обърках.

— Нашият проблем?

— Ами да. Това, за което ви извиках. Вие нали сте медиум?

Обърнах се към майстор Лий, но той не беше чул призрака и не реагира по никакъв начин на думите му.

— Но аз си мислех, че заявката е дошла от някой ученик.

— Така беше — съгласи се китаецът. — Но аз бях този, който насочи ръката му. Имам нужда от помощта на медиум, защото нещо тъмно и напълно неразбираемо за мен живее в мазето на тази сграда. То хваща учениците на школата един по един. Това „нещо“ не ги променя напълно, но някои от действията на хванатите хора стават странни и неестествени.

О, не, пак мазе. Само не ми казвайте, че и тук са се появили ходещи мъртъвци или някакъв друг ужас. И защо всички са толкова привлечени от мазетата? И това как да е, но още по-интересното е как аз постоянно се озовавам на такива места?

— Чакайте малко — казах аз и извадих гофу, което прави призраците видими.

— Какво е това? — веднага попита призракът.

— Гофу, което ще позволи на другите да ви видят.

— Не е най-добрата идея — поклати глава Ип Ман. — Сред тези, които сега тренират на двора, може да има хора, свързани с тъмнината, която усетих. Също така не мога да съм напълно сигурен, че самият син на Брус не е свързан със случващото се.

Едва се сдържах да не се отдръпна рефлексивно от Брендън, но това щеше да изглежда твърде подозрително. И ако самият майстор участва в някакви тъмни ритуали, ние с Дони едва ли ще можем да му се противопоставим. Не съм сигурен дали самият Джеймс Хартнет, ако беше тук сега, щеше да се справи с майстор по бойни изкуства от такова ниво.

Гърбът ми моментално се изпоти от напрежението.

— Какво казва учителят Вен? — попита Брендън Лий, с което ме изнерви още повече.

Момент. Но нали владеея способността да виждам същността, ако нещо стоеше вътре в майстора, можех да го видя! Но на външен вид

синът на Брус Лий изглеждаше съвсем обикновен. Вярно, едва ли щях да имам възможност да го огледам внимателно и незабележимо от всички страни, така че...

Погледнах крадешком високия сивокос мъж, но не видях нищо подозрително. Ако това не е призрак, тогава какво е? Някакви плужеци, които влизат в телата на хората и ги контролират? И как мога да разгадая нещо подобно? Това при условие, че призракът не греша или не си измисля, в края на краищата едно известно име само по себе си не е достатъчно, за да се считат думите му за абсолютна истина.

— Предложете да поговорим в кабинета му — посъветва ме Ип Ман. — Ако той и другите ученици са обладани, тогава ще е по-добре да започнем пречистването с него. Там ще се опитам да отклоня вниманието му и тогава вие ще го обезопасите.

Под „обезопасите“ той очевидно имаше предвид „повалите“? Легендарен майстор по бойни изкуства? Сериозно?!

— Майсторът предлага да говорим в кабинета ви, иска да сподели нещо — издишвайки бавно, за да се успокоя, повторих аз предложението на призрака. — Там мога да го направя видим.

За щастие майстор Лий не тръгна да задава излишни въпроси, а с готовност ни поведе към сградата на школата. Сега, след като чух за евентуалното обладаване на хората около нас, започнах да забелязвам подозрителните погледи, с които ни изпращаха. И медитиращите хора също изглеждаха някак твърде отпуснати... като цяло, окото имаше за какво да се хване.

— Ако приемем, че малкият Брендън е обладан от нещо, ще можете ли да го изгоните от него? — попита призракът, докато се носеше във въздуха до мен.

Отговорът на този въпрос беше съвсем прост — разбира се, не можех да изгоня нещо от човек, без да знам поне приблизително що за същество е! Или призрак, който по някакъв начин се е изплъзнал от вниманието ми. Честно казано, изобщо не задълбах в този раздел от учебниците, тъй като екзорсизмът приоритетно винаги е бил дейност на църквата. Въпреки че, като се замисля, аз знаех едно гофу, което може да обездвижи призрак, поставен в мъртво тяло. Така че защо да не опитам да направя същото със съществото, завладяло Брендън? Тогава в болницата Хухлик ми показа руната „сън на ума“, която може да сработи и сега.

Свих неопределено рамене в отговор на въпроса на призрака, тъй като нямах възможност гласно да изкажа мислите си.

Честно казано, надявах се, че пътят до кабинета на майстора по бойни изкуства ще отнеме повече време и ще имам време да измисля някакъв план. Само че не ми хрумваше нищо умно, а най-обидното беше, че дори не можех да предупредя Дони за опасността. Изглежда отново ще трябва да импровизирам, без изобщо да знам с какво точно си имам работа.

— Заповядайте — покани ни Брендън Лий, отваряйки вратата на кабинета си, който се оказа само на няколко крачки от входа.

Късмет, голям късмет, дори и няколко минути за размисъл не ми дадоха.

Ние с Дони и призрака влязохме вътре, след нас влезе високият сивокос майстор Лий и затвори вратата. Чу се щракване на ключалката, което ми причини морална болка, подобна на зъбобол. Както се казва, вечерта най-накрая престана да бъде вяла.

По дяволите, с какво мога да се противопоставя на майстора на джийт кун до освен с чист оптимизъм? Защо изобщо послушах призрака?!

— Сега можем да поговорим на спокойствие — казах, като поставих лист гофу на пода точно под краката на призрака и го активирах.

Веднага щом призрактът се появи, Брендън Лий сведе глава за поздрав, а Дони бързо последва примера му.

— Учителю.

— Брендън — усмихна му се топло китаецът. По вида на призрака беше абсолютно невъзможно да се разбере, че той подозира събеседника си в нещо. — Съжالياвам, че трябваше да подхожда толкова заобиколно, но съм сигурен, че те следят. Ако ти лично беше извикал медиума, тогава тези хора със сигурност щяха да избягат.

— Какви хора? — озадачено попита Брендън Лий.

— Няколко работници от школата извършват странни ритуали в мазето. За съжаление не можах да вляза вътре, помещението явно е защитено с нещо. Но можех да усетя ехото на странна зла енергия дори през тяхната защита.

— В нашата школа? — недоверчиво попита майсторът. — Как изобщо е възможно това?

— Точно това ще разберем с помощта на медиума — уверено каза Ип Ман. — Но първо той трябва да се увери, че никой не ни подслушва в момента.

Какво пък, такъв предлог с нищо не е по-лош от другите. Като цяло, ако синът на Брус Лий иска да се отърве от нас, трябваха му само няколко удара. Така че най-вероятно той не е от заразените или просто аз приемах желаното за действително.

— А по какви признаци разбрахте, че в мазето става нещо? — обърна се Брендън Лий към призрака. — И с кого друг сте говорил за това?

Слушайки с крайчеца на ухото си разговора им, аз делово извадих няколко гофу от чантата си, като старателно се преструвах, че правя нещо обичайно. Подредих няколко листа на масата в произволен ред и подадох последния на Брендън Лий, като незабелязано го активирах.

— Подръжете, моля.

Имах късмет, че при подготовката на чантата бях нарисовах едно „сън на ума“ за всеки случай, без конкретна цел. И ето че влезе в употреба. Още щом докосна гофутото, майсторът застина неподвижно с протегнатата ръка.

— Еха, проработи — извиках радостно.

Гофу действа само на мистични същества или призраци, което означава, че синът на Брус Лий наистина е под нечий контрол!

— Ъ-ъ... какво стана? — подскочи Дони, гледайки изцъклените очи на мъжа.

Гофутото „сън на ума“ в ръката на майстора започна да тлее, което означаваше, че действието му няма да е за дълго. Трябваше възможно най-бързо да намеря нещото, което влияе на ума му.

— Така, ти стой встрани и бъди готов да го нокаутираш, когато започне да се движи — предупредих Дони, като се втурнах към застиналия мъж и започнах да го оглеждам от всички страни.

Така, да си припомним добрите стари филми на ужасите. Или е нещо, което седи върху гръбнака му, или в ухото, или в стомаха. Или напразно съм гледал всички тези стотици филми.

— Да нокаутирам майстор Лий!? — попита Дони. — Защо? И как?!

— Много бързо и силно.

Чувствайки се като идиот, започнах да дърпам ризата на мъжа. Уви, това беше единственият начин да проверя гръбнака и гърдите му.

— Какво... — още повече се ококори Дони.

Призракът на Ип Ман също долетя до Брендън и започна внимателно да го оглежда.

— Мисля, че има нещо в косата му — каза той след малко.

Точно така, косата! Неслучайно видях странно раздвижване там!

Бързо зарових ръка в сивата коса и почти веднага пръстите ми се натъкнаха на нещо малко и крехко, което леко изхрущя. След като се справих с отвращението, аз извадих приблизително петсантиметрово бледосиньо телце на същество, облечено в някакво подобие на кожени калпак и гащи. Веднага щом съществото се оказа в ръката ми, Брендън Лий се свлече на пода в безсъзнание, а гофу „сън на ума“ мигновено изгоря.

— Какво му е? — попита Дони, като едва успя да хване мъжа в последния момент. След като внимателно го сложи на пода, младежът провери пулса му и облекчено въздъхна. — Изглежда е жив. Но какво става?!

— Нямам идея — отвърнах честно. — Майстор Ип Ман каза, че някаква същност е хванала учениците на школата, включително самия майстор Лий. И ето че намерих някакво малко същество в косата на Брендън и, изглежда, случайно го убих.

Тук ми светна.

— Ама че съм и аз! Същността във формата на гном се е крила на главата му! — изстрелях бързо, опитвайки се да сдържа нервния си смях.

— Ами да, прилича на гномче — съгласи се Дони, поглеждайки дланта ми.

— Това дребосъче някак е управлявало Брендън? — попита Ип Ман, след като последва примера на моя приятел. — Не разбирам какво е толкова смешно?

Ох, този свят още не знае какво са мемета, има дълъг път да извърви.

— Това е просто глупава шега — отвърнах смутено и нервно се изкикотих. — Във всеки случай сега знаем кой определено не е под влиянието на тези странни гномчета. Плешивите!

— Нима искаш да кажеш, че в косите на всички тук има същества като това? — стреснато попита Дони.

— Много вероятно — потвърдих аз. — Но може и да не е толкова страшно, сега ще се консултирам с учителя, той вероятно ще знае какво да правим.

Бързо извадих телефона си и набрах номера на Джеймс. За щастие това беше от онези редки случаи, когато той вдига.

— Да? Само не ми казвай, че са се появили усложнения — започна той вместо поздрав.

— Как се досетихте? — намръщих се аз. — Има малко проблемче.

И подробно описах на медиума съществото, намерено в косата на Брендън.

— Как така?! — възмутено възкликна Джеймс в слушалката. — Аз просто те изпратих на най-елементарната задача! Трябваше само да намериш един призрак.

— Намерих го. Той също е тук, между другото, истинска легенда на бойните изкуства.

— Чудесно! Но как успя да се натъкнеш на гнездо от мозъчни гноми?!

— Наистина ли ги наричат гноми?

— А как иначе? — гневно изрева медиумът. — Стадни същества, които хващат хора и подсъзнателно ги принуждават да защитават тяхното гнездо. По принцип не са особено агресивни, докато не усетят заплахата за тяхната царица-майка.

Царица-майка на гноми?! Ужас, не съм сигурен, че искам да я видя.

— Навремето са се заселвали в закрити човешки комуни, като ги подчинявали изцяло, но с течение на времето хората разкривали малките гадинки и ги изгаряли — продължи Джеймс.

— Толкова са малки, не изглеждат особено опасни — отбелязах аз. — А и нямах чувството, че това същество напълно контролира човека. Той общуваше съвсем адекватно и не проявяваше агресия.

— Не става въпрос за пълен контрол. Те нашепват мисли, като само частично контролират поведението.

— Не звучи много опасно.

— По принцип да, ако не броим, че гномите се хранят с хора, а също така обичат да носят дрехи от човешка кожа. А самата царица-майка обича да пирува с човешки мозъци, това ѝ помага да поддържа контакт с частично обединените умове на гномите-търтеи.

— Ъ-ъ... частично обединени умове? Тоест ако убия един гном, има вероятност останалите да разберат за това?

— Почти на сто процента — потвърди медиумът. — По-добре се махай оттам, а аз ще предупредя СБР и полицията.

Предпазливо приближих до прозореца и погледнах през щорите. А това, което видях в двора на школата, изобщо не ми хареса.

ГЛАВА 5

Десетки ученици се бяха наредили пред входа на училището, застинали напълно неподвижно. На всички очите бяха затворени, а в косите им имаше доста активно и ритмично мърдане, сякаш скритите там гномове си правеха дискотека.

— Нормално ли е гномите така да „нашепват“? — ококорих се аз. — Хората стоят буквално като манекени.

— О-о... лоша работа — коментира Джеймс моите наблюдения. — Това означава, че царицата-майка е добре нахранена и чрез гномите може да наложи пълен временен контрол над хората.

Всичко това ми напомняше за нещо. Един вид женска версия на Ездача на трупове, използваща вместо призраци малки гномчета в дрехи от човешка кожа... пфу, чак в този момент със закъснение ми хрумна, че онази шапчица на главата на малката твар също е правена от кожата на някой нещастник.

Изтръсках малката гадинка от дланта си на пода и старателно избърсах ръката си в дрехите.

— Каква гадост.

Дони застана до мен и погледна през прозореца.

— А защо не атакуват?

— Чакат нещо — предположих логично. — Или по-скоро някого.

— Ще отида да видя какво е положението навън — веднага каза Ип Ман и мина през вратата в коридора.

— Така, какво става тук? — раздаде се зад гърба ми гласът на майстор Лий. Обърнах се и видях мъжът да се изправя на крака. Дори и да изглеждаше малко объркан, но силата, излъчвана от фигурата му, буквално прикова краката ми към пода и накара колената ми да затреперят.

Вдигнах успокояващо ръце.

— Спокойно, ние не ви нападахме, просто ви избавихме от външни влияния. В косата ви имаше гномче...

— Какво?! — шокира се майстор Лий. — Що за глупости?

— Гномче — повторих търпеливо, напълно разбирайки колко глупаво звучат думите ми, и посочих малкото смачкано телце. — Ето го, на пода. Тези гадинки въздействат на мозъка на хората, като постепенно ги поробват...

Брендън Лий отиде до малкото телце, клекна и внимателно го разгледа.

— Какво странно нещо. И е било в косата ми? Как не съм го забелязал?!

— Ей, малкия, включи на високоговорител — помоли ме Джеймс. — Майстор Лий, аз съм Джеймс Харнет, разговаряхме веднъж на един от приемите на губернатора.

— Да, здравейте — отвърна майсторът.

— Накратко, гномите са стадни същества, контролирани от царица-майка. Сами по себе си малките твари имат ограничено развитие, но благодарение на връзката с майката се превръщат в нещо като колективен разум.

Мъжът все още недоверчиво поклати глава.

— Сериозно? Нещо като пчели?

— Да, нещо като пчели, само че гноми — потвърди медиумът и аз ясно си представих как недоволно гримасничи в момента. — Те могат да въздействат на мислите на хората, като постепенно ги превръщат в параноици, обсебени от желанието да защитят мястото, където живее царицата-майка. Преди десетина години подобни кошери бяха намерени на всеки остров и бяха нужни много усилия, за да бъдат унищожени. До днес смятах, че СБР са идентифицирали всички гноми.

— В себе си не забелязах никакви параноични мисли — каза майсторът след кратък размисъл. — И в школата всичко беше спокойно до вашето идване.

За щастие в гласа му нямаше обвинение или заплаха, а само констатиране на фактите.

— Вие усетихте заплаха, идваща от нас — не се съгласих аз. — И имах чувството, че се каните да ни нападнете. Това явно не е било ваше собствено желание.

Майстор Лий се намръщи.

— Май имаше нещо такова, сега си спомням. Да, мисля, че се замислях да ви убия — той се намръщи и потърка слепоочия. — Това

не е много типично за мен, ако реша да убия някого, правя го веднага. А тук имаше някакво смътно и необосновано подозрение.

— Мисля, че ако наистина сте искали да убиете моя ученик, щяхте да го направите на мига — съгласи се Джеймс. — Очевидно сте се съпротивлявали на влиянието на това същество, и то доста успешно.

Майстор Ип Ман се появи в стаята.

— Затова пък останалите не са толкова успешни в устояването на влиянието на гномите — заяви той. — Неприятно ми е да го кажа, но няколко ученика току-що бяха убити от цяла тълпа хора с тези същества в косите. Изглежда гномите прочистват училището от всички, които не са успели да подчинят.

— Трябва да ги успокоим — веднага се насочи към вратата на кабинета майстор Лий. — Не мога да позволя на тези същества да убиват учениците ми! Ако тези гноми бъдат извадени от косата на човек, той ще се оправи ли?

— Да, освен може би временна загуба на съзнание, а след това лека дезориентация и пропуски в паметта. Но убиването на гномите ще привлече вниманието на царицата и тя може да избяга! Чакайте! — извика Джеймс по телефона, но майсторът вече беше напуснал помещението.

— Късно — казах аз на медиума. — Вече излезе.

Зад вратата веднага се чуха приглушени удари.

— Може би не е толкова лошо — реши Джеймс, изразявайки и моите мисли. — Остави Брендън да се оправя с учениците си, а ти се увери, че царицата-майка не може да излезе от мазето. Блокирай изхода или най-добре постави някакъв капан там. Тя със сигурност ще опита да се скрие.

— Как да го блокирам?!

— Със защитни гофу, добави „укрепване“ към условията за същества, и комбинирай няколко листа наведнъж. Може да се получи.

— Може?!

— Е, СБР вече идват, но ще е обидно, ако майката избяга. Поне се опитай да я задържиш.

— Как изобщо изглежда тя? — попитах аз, докато трескаво издърпах листове хартия и започнах да рисувам руни върху тях. — От какво да се пазя?

Джеймс отново замълча за известно време. Започвах да осъзнавам, че колкото по-дълга е паузата, толкова по-лоши са новините, които ще съобща.

— Повярвай ми, още щом я видиш, ще разбереш — каза той накрая. — Те винаги изглеждат различно, но определено ще е нещо гадно и малко приличащо на човек.

Подобно описание със сигурност не ми добави оптимизъм.

— Хайде, забързай се малко — подкани ме Джеймс. — Ако вече не е прекалено късно.

— Ами да — изсумтях аз. — Това гадно нещо ще напусне школата и с лекота ще потъне в тълпата така, че СБР няма да го намерят.

— Не се шегувай — недоволно каза медиумът. — Гномските царици-майки са ограничени в развитието си, но това, което могат да правят много добре, е да се крият. Както и да е, затварям. Обади ми се, когато всичко свърши. Или не се обаждай, ако те убият.

— Много смешно — казах аз на вече изключения телефон.

— Спокойно, можем да се справим — уверено заяви Дони, докато претегляше в ръка тежък дървен крак на маса, който беше отчупил отнякъде. — Няма да ни е за първи път.

— Да бе, последния път, когато се „справихме“, ти се озова в болницата — напомних му раздразнено. — А втория път пострада Лора. Статистиката не е на наша страна.

След като приключих с рисуването на руните, аз взех готовите гофу и боята. Ако имаше възможност, щях да пробвам да добавя големи руни по стените, а ако не, то поне ще поставя листата отстрани на входа.

Дони внимателно отвори вратата и погледна навън.

— Еха — изненадано възкликна той. — Виж само.

Целият коридор беше осеян с тела на хора. Изглежда майстор Лий е действал ефективно, но внимателно, защото всички бяха живи и дори нямаха синини. Затова пък малките твари от косите им се оказаха размазани по пода.

— Истински гномски геноцид — подсмихна се младежът.

Призракът на Ип Ман отново се появи до нас.

— Лий излезе навън, за да успокои всички подчинени ученици. Мисля, че може да го направи, но ще отнеме време.

— Тогава ние ще се заемем с майката — казах с тежка въздишка.
— Покажете ни входа към мазето. Мястото, където вие не можете да отидете.

— Последвайте ме — кимна призракът.

Минахме по коридора около десетина метра, когато една от вратите се отвори и от нея се появиха ученици от школата. Всички бяха със затворени очи, въоръжени с тренировъчни дървени мечове и настроени повече от агресивно.

— Аз ще се оправя с тях — уверено каза Дони и пристъпи напред. — А ти се заеми с твоите руни.

Дони, разбира се, беше достатъчно бърз, за да се справи с няколко противници, но от залата постоянно излизаха хора и това ставаше наистина опасно. Още повече, че учениците изглеждаха доста добре обучени и целият въпрос се свеждаше до това дали гномите са способни да използват пълноценно уменията на хората под техен контрол. И скоро се разбра, че са способни, и то как само. Дони ускори, втурна се по коридора със скоростта на вятъра и нанесе два удара по главите на най-високите и мускулести ученици. И веднага стана ясно колко е неприятно, че всички тези хора бяха въоръжени с дървени мечове. И двата изключително бързи, едва забележими за окото ми удара бяха блокирани с не по-малко уверени движения. Завърза се ожесточен бой, в който Дони доста успешно отбиваше ударите на седем ученици, но и самият той не успяваше да нанесе сериозни щети. Може би точно такива ситуации се наричат „патови“.

Искаше ми се да помогна на младежа, но едва ли щях да съм полезен. За съжаление поради ограниченото време не бях нарисувал гофу „сън на ума“, а в ръкопашен бой все още си бях пълна нула. Сигурен съм, че ако попадна в обсега на подчинените ученици, веднага ще получа удар по главата и ще се превърна в допълнително бреме за Дони.

— Добре, момче. Ако ми позволиш, ще помогна да се справим с тях — неочаквано предложи Ип Ман, за чието присъствие, честно казано, бях забравил.

— Как по-точно?!

— Ще трябва да ми се довериш — някак уклончиво отвърна призракът. — Чувствам, че имаш силна душа. Ако споделиш силата си

с мен, ще мога да повлияя на тялото ти, като ти подсказвам необходимите движения.

— Искате да превземете тялото ми?!

— Не съм сигурен, че това изобщо е възможно — отвърна майсторът. — Няма да лъжа, че не съм се опитвал да правя нещо подобно, но аз мога само незначително да въздействам на материалните неща, при условие че имам достатъчно душевна енергия. Собствената ми енергия е достатъчна само за съвсем леки движения, докато с твоя помощ можем да постигнем много повече.

От една страна, аз отлично разбирах за какво става дума, тъй като вече имах опит с прехвърляне на душевна енергия към друг призрак. Но там благодарение на договора имаше създадена връзка и всичко беше съвсем просто. Освен това донякъде се доверявах на Мей Ли, а този китаец днес го видях за първи път в живота си. Известното име далеч не е гаранция за порядъчност, но като че ли нямах друг избор.

— Да опитаме — съгласих се неохотно, виждайки, че Дони не може да се справи с всички ученици. Той се раздаваше максимално и едва успяваше да ги държи далеч от мен.

Само че по някаква причина Ип Ман не уточни, че ще управлява действията ми отвътре. Призракът влезе в тялото ми, предизвиквайки настръхване на кожата ми и леко потреперване като от студ.

— Имам нужда от силата на твоята душа — раздаде се гласът на майстора някъде на нивото на лицето ми.

Съсредоточих се върху вътрешните си усещания и като не намерих връзка, през която да споделя енергията, просто я пуснах в себе си.

— Точно така — похвали ме майсторът. — А сега се съсредоточи. Леко ще направлявам тялото ти, просто следвай движенията ми.

Беше много странно усещане. Призракът всъщност не превзе тялото ми и не можеше да го контролира напълно, но аз ясно усещах накъде дърпа ръцете и краката ми. Сякаш леките докосвания подсказваха движения и аз трябваше само да следвам зададените траектории. Никога не бях практикувал уин чун, така че дори приблизително не разбирах какво се иска от мен, но послушно движех тялото си по зададените траектории.

Първо направихме няколко пробни движения с ръце по доста странни вектори. Краката ми се огънаха от само себе си и аз заех някаква не много удобна стойка. За щастие всички удари бяха доста къси и праволинейни, така че можех да ги правя на скорост.

— А сега давай напред — изкомандва Ип Ман.

Приблжихме към биещите се хора и аз веднага получих удар с дървен меч по рамото. И въпреки че Ип Ман в този момент ми беше подсказал къде точно да преместя тялото си, моят собствен и очевидно грешен рефлекс сработи по-рано.

— Затвори очи, аз ще гледам вместо теб — помоли призракът с успокояващ тон.

„Добре, ще рискувам“ — помислих си аз и затворих очи, осъзнавайки, че в тази ситуация интуитивната ми реакция само ще пречи. Освен това по този начин ще мога по-добре да се съсредоточа върху подсказките на призрака. И наистина така беше много по-лесно, само болката от ударите по ръцете, краката и раменете се оказа неприятна изненада. Изглежда призракът не взе под внимание факта, че моите ударни повърхности изобщо не са подготвени за истинска битка, при това с използване на дървени оръжия.

Късо прибиране на ръката пред себе си, гмуркане надолу, удар с лакът със завъртане, удар с крак под коляното. Сгъване в кръста и усещам как нещо докосва косата ми и веднага се изправям с удари с лакти в най-неочаквани посоки.

Периодично пръстите ми хващаха нещо дребно и стискаха, не беше трудно да се досетя какво точно.

— Жестоко! — раздаде се някъде отдясно гласът на Дони. — Кога се научи да се биеш така?!

Бях толкова съсредоточен върху подсказките на призрака, че не забелязах в кой точно момент свърши всичко. Отворих очи и примигнах, при което видях учениците да лежат на пода в най-неочаквани пози.

— Не знаех, че можеш така, при това със затворени очи! — изненадано възкликна Дони. — А аз се опитвах да те защита.

Той не видя призрака и не разбра, че Ип Ман ме управляваше. Макар че можеше да се досети, защото никога не бях имал подобни умения.

— Аха, и аз не знаех — скърцайки със зъби, отвърнах аз.

Може майсторът и да владееше бойното изкуство до съвършенство, но моето тяло явно не беше приспособено за такива натоварвания. Изглежда многострадалните ми ръце и крака бяха покрити със солидни синини и хематоми, а и от пренапрежение имах разкъсани мускулни влакна по цялото тяло — от врата до върховете на пръстите на краката. Болката беше толкова силна, че дори ми избиха сълзи в очите.

— Физическата ви форма е много далеч от идеалната — съобщи ми призракт доста очевидния факт. — Мислили ли сте да се заемете със спорт?

— Веднага щом имам свободно време — уверих го аз. — И, между другото, тъкмо се канех да говоря с вас по тази тема...

— Ром, там май трябваше да се поставят някакви руни, за да не избяга майката — със свит глас ме прекъсна Дони. — Но като че ли е твърде късно...

Обърнах се рязко и видях жена да излиза от едно от сервизните помещения. Тя изглеждаше като модел от корицата на списание за възрастни, имаше си всичко — и сочна фигура, и перфектна прическа, и добре поддържано лице. Освен това пълното отсъствие на дрехи също говореше за формат 18+, въпреки че под кръста тялото ѝ беше покрито със странна груба кожа, приличаща на змийска. А и модерната прическа, ако се вгледаш внимателно, се оказва нещо като дребни костици.

— Нея ли Джеймс Харнет нарече гадно същество, малко приличащо на човек? — с пресъхнало гърло попита Дони. — Според мен тя е даже много секси.

Да, голите гърди на това същество наистина изглеждаха съвсем човешки, което не можеше да се каже за това, което беше под кръста.

— За много специфичен любител — измърморих аз. — Погледни там долу. Мисля, че се досещам откъде идват гномите.

— Ужас. И тя не крие нищо.

— Аха.

— И какво да правим с нея? — озадачено попита Дони.

Аз самият си задавах същия въпрос, но във всеки случай първото нещо, което трябваше да направя, беше да използвам защитни гофу. За съжаление не успях да подготвя капан, за да улова съществото, а не знаех как да левитирам свитъците във въздуха, както правеше Джеймс.

Така че вече не беше възможно да обградя царицата-майка от всички страни, макар че...

Активирах първите две гофу и ги хвърлих, надявайки се да прелетят зад гърба на съществото, но те така и не стигнаха до нужното място. Останалите листи подредих в редица на пода пред нас, препречвайки пътя на майката. Тук беше трудно да пропусна.

— Заради вас-с ли с-се вдигна такъв шум тук? — тихо изсъска жената.

— Тя говори? — шокирано прошепна Дони.

Жената спокойно тръгна по коридора към нас, плавно полюшвайки стегнатите си бедра, и тогава стана видно, че вместо крака има някакви подобия на дебели пипала. И като че ли бяха три.

Приближавайки към пръснатите по пода гофу, царицата-майка протегна ръка, завършваща със съвсем обикновени човешки пръсти.

— Любопитно.

Въздухът заискри и ръката ѝ беше отблъсната настрана, като леко опари върховете на пръстите ѝ.

— Нали разбирате, че мога прос-сто да изляза през-з втория изход? — безизразно попита жената. — Защо с-са тези ус-сложнения?

Да, сега и аз се чувствах като идиот. Но просто нямах достатъчно време да създам капан, освен това Джеймс каза, че майката не е кой знае колко умна, а тук пред нас имахме доста зрелищна и очевидно не глупава дама.

— Да бягате е безполезно — казах възможно най-уверено. — СБР и полицията вече идват насам. Знаете ли какво е полиция?

— С-смеш-шно — вирна глава тя. — Имате къс-смет, момчета, че нямам време. Иначе с-с удоволс-ствие бих с-си поиграла с вас-с.

— Тогава да поиграем — предложих, без, разбира се, да имам предвид нищо осъдително. Боже опази.

— Къс-сно — победоносно се усмихна жената.

Застинах на място, без да имам сили да помръдна дори и пръст. Само в косата си усещах едва забележимо движение. Тялото спря да ми се подчинява, но очите ми все още можеха да се движат и благодарение на това видях как до мен Дони също замръзна неподвижно.

По дяволите! Очевидно някое гномче някак си е скочило върху мен някъде отгоре. Но как изобщо е успяло? Нима могат да лазят по

тавани?

Получих отговора на този въпрос веднага, когато няколко гнома с полупрозрачни крилца долетяха до майката и покриха тялото ѝ с плащ от кожа, буквално като птици от детски анимационен филм. Разбира се, това щеше да е много странно детско филмче, в което принцесата носи дрехи от човешка кожа и буквално в движение ражда летящи гноми. Ако бях видял нещо подобно в детството си, и всичките пари на света нямаше да са достатъчни за психолози.

Междувременно друг летящ гном донесе мобилен телефон на майката и тя погледна екрана. Какво каза Джеймс там, че майката обикновено е ограничена в развитието си? Няма да се изненадам, ако има акаунт в някоя социална мрежа!

— Комфорт? Казах винаги да се обаждаш само на Елит — тя недоволно изкриви устни.

Гномът изписка нещо в отговор, но майката махна с ръка, сякаш отпъжда муха, и буквално го размаза в стената.

— Добре, сега за вас-с — жената погледна към мен и Дони. — Прос-сто умрете за мен.

Не знам какво усещаше Дони, но моят мозък беше обхванат от силно чувство за опасност. Не за себе си, а за вървящата по коридора жена, която исках да защитя дори с цената на собствения си живот. И тази опасност идваше от Дони. Усетих как ръцете ми сами се протягат към врата на моя приятел и го стискат със сила. Едновременно с мен Дони направи същото, като ме хвана за врата.

— Ей, какво правиш?! — изкрещя в ухото ми Ип Ман. — Опомни се!

Той няколко пъти се опита да хване гнома на главата ми, но по някаква причина не успя. Тогава призракт ми удари два шамара по лицето, но аз ги усетих като съвсем леки докосвания. Въпреки това за момент наистина се опомних и това беше достатъчно, за да се ориентирам в случващото се. По някаква причина в главата ми се появиха усещанията от тренировките с Макаров, когато пиявиците се опитваха да изсмучат енергията на душата ми. Подобно усещане се излъчваше от мястото на върха на главата, където се предполагаше, че е гномът. А вече знаех как да унищожавам пиявици. Достатъчно беше само да нанеса „удар“ с духовна енергия в областта на главата, което и

направих. Чу се пукане и по лицето ми потече червена течност. Изглежда гномът се беше спукал като сапунен мехур.

Освободен от предизвиканите мисли, веднага махнах ръцете си от врата на Дони, само че самият той продължи да стиска врата ми, а ръцете му бяха много по-силни от моите. Колкото и да се опитвах да се освободя, всичко се оказа безполезно, а не можех да стигна до върха на главата му и да хвана скритото в косата му гномче поради недостатъчната дължина на ръцете ми. Пред очите ми започна да притъмнява от липса на кислород.

— С крак! — подсказа Ип Ман.

С последни сили се отблъснах от пода и се опитах да нанеса удар с крак в горната част на главата на Дони, но веднага осъзнах, че няма да успея. За щастие, призракът протегна ръка и според силите си коригира траекторията на удара. В резултат на това петата попадна точно върху главата на младежа, незабавно добавяйки червено към светлата коса.

— Кхъ, по дяволите — изхриптя той, като мигновено пусна врата ми и ме остави да се свлека на пода. — Благодаря!

Вдигнах му палец, докато лежах по гръб и се опитвах да си поема дъх. Цяло чудо е, че младежът не ми смачка трахеята или нещо друго ценно с неговите ръчища. Може би все пак подсъзнателно се е съпротивлявал на влиянието на гнома и не положи максимални усилия?

— Трябва да я настигнем! — каза Дони, докато ме вдигаше от пода.

На него му е добре, все пак никой не го е душил, поне не и продължително време.

— Да, трябва — изхриптях аз.

От болката в цялото тяло ми се искаше да се свия на топка и кротко да умра, но героично последвах отвратително бодрия младеж. Изскачайки през главния вход, отново видяхме разпръснати навсякъде тела. Очевидно те също бяха в безсъзнание, което означаваше, че майстор Лий е минал отгук, макар вече да го нямаше.

— Таксито отвън! — посочи Дони към колата на входа.

Хукнахме към колата, но освен самия таксиметров шофьор, вътре нямаше никой. Затова пък по улицата вече се носеха полицейски коли с характерните звуци, очевидно еднакви във всички светове.

— Тя още е на територията на школата — логично предположих аз. — Трябва да я задържим!

Върнахме се в двора, заобиколихме сградата от страната, в която изчезна майката, и едва завивайки зад ъгъла, се натъкнахме на жената или по-скоро на нейното тяло. И на Брендън Лий, застанал до нея със замислено изражение на лицето.

— Мда, не е стигнала далеч — коментира Дони изненадано. — Доста добре сте я подредили.

След като приближихме до тялото и внимателно го огледахме, двамата с Дони едновременно погледнахме Брендън.

— А къде ѝ е главата?

— Не съм аз — обидено отвърна на нашите погледи майсторът. — Аз не се бия с жени, дори и да са... от малко по-различен биологичен вид. Така я намерих.

— Кой тогава я е убил? — озадачено попитах аз.

— Стори ми се, че видях голяма сива котка да прескача тази ограда — каза Брендън след кратка пауза. — Но не съм сигурен, че е свързано със смъртта на това същество. А и защо котка ще откъсва главата на противника си?

— Котка, значи — намръщих се аз — Струва ми се, че знам кой и защо е убил това същество.

В двора влезе кола на полицията. След нея дойде и автомобилът на СБР. Тяхната емблема беше малко по-различна от тази на СБРЗО, ако там мечовете бяха кръстосани пред муцуна на демон, тук мечът и щитът бяха класически. Но като цяло оборудването и оръжията на тези момчета почти напълно съвпадаха с тези на хората на Князев.

— А главата къде е? — беше първият въпрос, който ни зададоха полицаите.

— Нямам идея — отвърна Дони.

— Е, всъщност имам едно предположение — неохотно признах аз. — Трябва да проверите нашата кола.

Имахме котка на село и тя много обичаше да носи на прага ни всички мишки, къртици и плъхове, които е хванала — един вид, вижте какво мога. Споделяше трофеите си. И ако Мъгливата котка е решила да помогне, то тя най-вероятно, като всяка котка, би донесла трофея на прага ми. Само че в момента и самият аз не знаех къде точно живея, така че най-близкото свързано с мен място беше колата на Дони.

И се оказах прав.

— А, не-е — възмутено възкликна Дони, виждайки женска глава на пътническата седалка. Разбира се, кръвта вече беше успяла да напои цялата седалка и част от салона. — Това няма да успее да го измия. Ще трябва да сменям целия салон!

— Съжалявам — въздъхнах аз. — Кой да знае, че ще направи така.

А и ако можехме някак да установим контакт с котката, всичко щеше да стане много по-просто. Например нямаше да ми се налага излишно да рискувам живота си.

Скоро пристигнаха медиците и всички пострадали от гномите, а впоследствие и от ръцете на майстор Лий ученици получиха подходяща медицинска помощ. Полицията претърси школата, като бързо стигна до мазето, където беше живяла царицата-майка. Първоначално нас с Дони не искаха да ни пуснат там, но моето удостоверение на ученик на медиум и бланката за поръчка на Джеймс Харнет, които показах, решиха проблема. С Дони обаче бързо съжалихме за любопитството си. Мога само да кажа, че в мазето живееха огромен брой малки гноми, които със смъртта на царицата незабавно бяха умрели. Но за тях изобщо не съжалявах, защото те се хранеха изключително с човешка плът, каквато буквално имаше разпръсната из цялото мазе. Освен това, както не беше трудно да се отгатне по дрехите на гномите, шиенето беше любимото занимание на вече мъртвата им майка, и тя не беше използвала коприна като материал. Честно казано, дори не мога да си представя как школата по бойни изкуства ще продължи да функционира след подобни събития. Дори аз бих помислил три пъти, преди да дойда да уча тук, ако случайно се съгласят да ме обучават.

След като се измъкнахме от мазето, с Дони известно време мълчаливо дишахме чист въздух, идвайки на себе си. И смятам за подвиг, че никой от нас не си изпразни стомаха.

— Виж какво, това не е първият път, когато твоята котка ти спасява живота — отбеляза Дони, когато цветът на лицето му горедолу се нормализира. — Няма да е лошо, ако вие двамата успеете някак да установите връзка. Така че тя да се включва малко по-рано, преди някой да е поел контрол над нас или да се опита да ни убие.

— Сякаш съм против — направих гримаса аз. — Но тя прави каквото си иска. На харизан кон зъбите не се гледат, както се казва. Добре, че котката изобщо се намеси, иначе тази твар щеше да си тръгне от тук с таксито и да си направи ново гнездо някъде другаде.

Скоро самият Джеймс пристигна с кола и дълго време се оплаква, че му нося само проблеми. От всички случаи, които били в онази купчина на бюрото на Миси, само с този били възникнали затруднения, останалите Джеймс разрешил лично за тези два дни.

Едва след края на дългото опяване от страна на медиума най-накрая успях да намеря време да говоря с призрака на Ип Ман. Разбира се, в допълнение към това да му благодаря за помощта много исках да обсъдя с майстора още една много важна тема:

— Мисля, че доста добре се сработихме — предпазливо започнах аз. — И ще съм много щастлив да получа още няколко урока от вас.

— Между другото, щом заговори за това — сякаш дори се зарадва старият Ип Ман. — Знаеш ли, когато направлявах тялото ти, почувствах, че то има потенциала да овладее бойни изкуства. Няма излишни мускули, които да пречат на движенията, няма и грешни умения. Ти си като празен лист.

— Наистина?! — не можех да повярвам на късмета си.

Аз бих казал, че изброеното са недостатъци, но майсторът явно знае по-добре.

— Разбира се — каза уверено призракът на майстора. — И също се радвам, че намерих човек, който може да стане достоен наследник на моите умения. Освен това да не забравяме, че с теб ще мога да работя възможно най-продуктивно, насочвайки движенията ти буквално отвътре.

Призракът сложи ръката си на рамото ми, лицето му грейна в усмивка и той изведнъж изчезна в проблясък на светлина.

Какво?! Къде отиде?!

ГЛАВА 6

Изглежда моят току-що намерен учител по бойни изкуства изчезна окончателно и безвъзвратно. Във всеки случай проблясъкът на светлина подозрително напомняше на онзи, в който се разтвори призракът от парка. Същият, сметнал за свой посмъртен дълг да информира поне един човек, че да спиш с чужди жени е много глупава идея. Толкова неочаквано и нетривиално знание определено не заслужаваше да останеш на този свят под формата на неупокоен призрак в продължение на много години, но кой съм аз, че да съдя. Повече ме вълнуваше защо учителят Ип Ман изведнъж изчезна. Е, не вярвам, че такъв велик човек може толкова да се обърка във формулировката, че да е пожелал просто да намери добър ученик, но не и да го обучи, превръщайки го в свой наследник.

Като не измислих нищо по-добро, аз се върнах при Джеймс и му разказах какво се е случило, надявайки се да получа разумно обяснение, за предпочитане различно от моето предположение. Дони също се мотаеше там, все още приемайки всичко случило се само като интересно приключение.

— Съчувствам ти, момче — ухилено ме потупа по рамото медиумът. — Случва се.

— Какво?! — попитах напрегнато, вече досещайки се от изражението на лицето му, че предположението ми ще бъде правилно.

— Очевидно точно преди смъртта си учителят Ип Ман е съжалил, че не е успял да намери достоен ученик, на когото да предаде знанията си, и е останал на този свят, докато не срещне някой подходящ. И после е намерил теб.

Едва се сдържах да не изругая. Защо не е формулирал посмъртното си желание по-ясно?! Та той е велик майстор, а не някакъв си войник!

— И по този начин е изпълнил неточно формулираното си посмъртно желание — засмя се Дони, но бързо млъкна. — Кхм... извинявай.

— А той със сигурност ли е заминал окончателно? Има ли вероятност да е само временно? — с надежда попитах медиума.

— Бяла светлина имаше ли?

— Имаше.

— Значи край. Посмъртното желание е изпълнено, душата е отвъд. Това е окончателно.

— Но защо такава неточна формулировка? — разочаровано изстенах аз.

— Знаеш ли, пред смъртта малко хора мислят за нещо логично. А посмъртните желания са като желанията за джина в приказките, трябва да ги формулираш точно, за да не стане каша, а когато умираш, някак си няма време за логика — Джеймс се усмихна. — В практиката си съм срещал какви ли не формулировки. Най-често, разбира се, е обичайното предаване на послания до роднини, но има и по-екзотични — да завърши недописана книга или дори поредица от книги, да догледа сериал, да стане супергерой, да види всички останали чудеса на света, да намери любовта дори.

— И вие сте помогнали на всички? — най-искрено попита Дони, явно още не беше вникнал достатъчно в характера на Джеймс Харнет. А той, каквото и да говорим, никога не е страдал от прекален алтруизъм.

— Сякаш няма какво друго да правя — направо се обиди медиумът. — Пуснах сериала на бабата, да. Останалите просто ги опаковах и занесох при свещениците. Или предлагаш да стана сводник или стенограф на някой призрак?

Дони се смути.

— Не, разбира се. Но довършването на книга би могло да донесе добри пари. Ами ако е някоя известна поредица? Как се казваше авторът?

— О, някаква фантастика, с такава в нашия свят няма как да направиш пари — някак не много уверено отговори Джеймс. — Нещо за песни за лед и огън. Никога не съм се интересувал от подобни работи.

Съдейки по ококорените очи на Дони, той имаше някакво предположение кой точно може да е мъртвият писател, а и аз самият се досетих. Ако в този свят има „Игра на тронове“, то тя сигурно ще е различна от нашата, реалностите на света след разместването на оста

определено са повлияли много на литературата, но очевидно талантът на известния автор се е запазил и тук. Както и бавната скорост, с която пише романите си. Между другото, ако някой ден имам свободно време, непременно ще прегледам произведения на известни автори, които съществуват и в двата свята, за сравнение. Интересно колко големи ще са разликите в някой Хари Потър например?

— Това е недовършена серия, която има милиони фенове! — възкликна Дони. — Дори не мога да си представя колко би платило някое издателство за такъв ръкопис! Аз самият бих платил много, за да разбера как ще свърши всичко!

Джеймс за известно време просто застина, гледайки в една точка, сякаш внезапно е поставен на пауза.

— Да? — измърмори той някак вяло и мълча известно време, докато не избухна: — И така, вие двамата! Махайте се оттук, преди да се е случило нещо. И изобщо — той ме изгледа злобно, — заеми се с Князев и онова другото момиче. Тези неща мен изобщо не ме засягат и не могат да ми навредят по никакъв начин.

— Това „другото момиче“ всъщност се казва Лора — веднага се наежи Дони, но не успя да впечатли медиума.

— Няма значение — каза Джеймс. — Това е, къш оттука!

Може би ми се стори, но окото на медиума потрепваше така, сякаш предава някакви нецензурни ругатни с морзова азбука. В такова състояние очевидно беше безполезно да говоря с него, а аз се надявах да засегна темата за лечението на Лора и Алина Князева. Ох, как ме „ощастливи“ Дони, като спомена за парите. А сега младежът явно възнамеряваше да продължи разговора за сестра си, ядосвайки още повече медиума, но аз не можех да го позволя. Хванах Дони за лакътя и го помъкнах по-далеч от школата.

— Той за какъв дявол говори така за Лора?! — възмутено изръмжа русокосият младеж. Впрочем, ако сериозно искаше да влезе в конфликт с медиума, аз нямах никакви шансове да му попреча — тегловните ни категории бяха прекалено различни.

— Да, нервен е, ти го прониза право в сърцето. Можеше и да премълчиш за пропуснатите ползи.

Двамата стигнахме до колата на Дони и се поколебахме. Цялата кабина все още беше в кръв и нямахме идея как ще се возим вътре.

— Такси? — предложих аз.

— Такси — тъжно се съгласи Дони. — Ще извикам влекач, веднага да я закарат в автосервиз и да сменят целия салон.

Докато чакахме колата, той продължи да се възмущава:

— Не трябва да зависиш толкова от парите! Трябва и за хората да се мисли поне малко!

— Джеймс не зависи — подсмигнах се аз. — Човек трябва да има някакво хоби, Джеймс Харнет изпитва удоволствие от увеличаването на личната си банкова сметка. Не знам защо му трябва толкова много пари, но фактът си е факт — всичките си усилия той измерва изключително във финансов еквивалент.

— Може би има някаква благородна цел? — предположи Дони. — Например да издържа сиропиталището, в което е израснал?

Изсумтях скептично.

— Джеймс произхожда от много богато семейство, което със сигурност никога не се е нуждаело от пари. Проучих биографията му, когато ме взе за ученик.

— Не мога да измисля друго оправдание за подобно поведение — призна Дони, качвайки се в пристигналото такси. — Между другото, къде отиваме? Не трябваше ли да ходиш в някаква църква или храм?

— Вече е късно — намръщих се аз. — А и психически съм изтощен, по-добре да отида утре на свежа глава. Хайде да се върнем в болницата, тъкмо ще разберем дали има напредък в лечението на Лора. Все трябва да има полза от призрачната глава.

Още повече, че тази глава ми коства договор с Доктора да убия Ездача на трупове. Вярно, аз и сам исках да се добера до убиеца на Деймис, но самият факт, че сега дължа нещо на толкова опасна личност като мистичния Доктор, изобщо не ме радваше. А и той се лепна за мен така, сякаш има някакви далечни планове с моя милост, което само ме плашеше още повече.

Някъде на половината път до болницата неочаквано ми звънна Миси.

— Жив ли си? — попита тя вместо поздрав и веднага продължи: — За в бъдеще поне вземай телохранителката си с теб по такива задачи. На нея за това й плащат.

— Да, точно така, Джен...

Честно казано, бях я забравил. А и това трябваше да е нормален лов на призрак — запечатвам го и готово. Кой да знае, че всичко ще се превърне в истинска касапница?

— Забрави, значи? — изсумтя ханьото, сякаш прочела мислите ми. — Какво още забрави? Поне помниш ли, че погребението на момчето е утре?

— Такова нещо не се забравя — въздъгнах аз. Веднага ми стана толкова тежко на душата, че всички притеснения за изчезналия учител по бойни изкуства изглеждаха глупаво.

— Баща ти се погрижи ритуалът на мъртвото дете да бъде извършен в най-добрата църква в Барса. Така че се облечи прилично, официално ще представляваш семейство Михайлови.

Неволно забелязах, че Миси, подобно на Джеймс, старателно избягва да споменава имена. Що за странен маниер? Е, да допуснем, че с жертвите е ясно, просто за да няма емоционална обвързаност, но медиумът упорито пренебрегваше и моето име. По същата ли причина? Но аз не съм жертва. По-точно, не винаги. А и да умирам определено нямам намерение.

След около двадесет секунди мислене осъзнах, че упорито игнорирам думите на ханьото, мислейки за всичко друго, но не и за смъртта на Деймис. И през цялото това време мълча по телефона.

— Кхм, уточни мястото и часа, ако обичаш.

— Гробището до църквата „Света София“, дванайсет часа на обяд.

Еха, и това ако не е съдба. Нали точно там служи и инквизиторът, който ме покани на гости. Може би той все пак ще успее да помогне с тройствеността на душата на Алина Сергеевна. А и странната болест на Лора все още е проблем.

— Благодаря за напомнянето — искрено благодарих аз.

— Това ми е работата.

— Слушай... имам още една малка молба към теб. Джеймс отказа да участва по какъвто и да е начин в лечението на съпругата на Князев, но имам нужда от информация за странното състояние на душата ѝ. Можеш ли да потърсиш из твоите източници?

— Какво е това странно състояние? — попита ханьото.

Описах подробно в какъв тройствен вид намерихме душата на жената.

— Интересно — изсумтя Миси. — Ще потърся, но в нашата практика не помня такива случаи. Ако намеря нещо, ще ти се обадя.

— Много ти благодаря!

След като приключих разговора, известно време седях, гледайки в една точка пред себе си. Разбира се, беше важно да събудя жената на Князев, но много повече ме вълнуваше погребението на Деймис. Първо, никога не бях присъствал на такива събития, и второ, нямах идея какво и как да кажа на майката на починалото дете, за да я успокоя. И изобщо възможно ли е това?

— Нещо се е случило? — попита Дони, наблюдавайки изражението ми. — Мога ли да помогна?

— Случи се. Но за това никой не може да помогне — замълчах за момент, обмисляйки дали да споделя с Дони или не. — Утре е погребението на Деймис, момчето, което почина в болницата... трябва да съм там, но не знам как да погледна майка му в очите.

Дони ме потупа по рамото.

— Разбирам. Но, доколкото знам, ти не си виновен за смъртта му?

— Не, но...

— Най-важното, помни, че на майката на починалото момче е много по-тежко, отколкото на теб, колкото и да тъгуваш, затова на нея ще ѝ е нужна всяка подкрепа. Така че не си и помисляй да плачеш или да изпадаш в истерия.

— Нямам такова намерение... като че ли. Но дори не знам какво да ѝ кажа и как да я успокоя. Тя наскоро загуби и дъщеря си...

— Гадост — съгласи се Дони. — И няма други деца?

Поклатих глава в отговор.

— Съпруг?

— Също няма — вече не толкова уверено отговорих аз. Деймис май беше споменал, че майка им ги отглежда съвсем сама.

Стигнахме мълчаливо до болницата, всеки си мислеше за нещо свое, и там, вече на входа, Дони изведнъж попита:

— А не можеш ли да призовеш призраците на децата на тази жена, за да могат поне нормално да се сбогуват?

— Не става така — намръщих се аз. — Момичето вече е упокоено от свещениците, а момчето — от Джеймс. Това е окончателното и неотменимо преминаване „отвъд прага“.

— Добре, а ако призовеш душата от това „отвъд прага“? И не съм много наясно, каква е разликата между упокоение и погребение?

— Там всичко е сложно — започнах да обяснявам, като внимателно подбирах думите си. — Душата вече си е отишла и връзката ѝ с тялото е прекъсната по време на процеса на кремация и упокоение. Погребалната церемония се извършва по-скоро за роднини, за да се простят с починалия и да освободят частиците душа, които неволно са задържали в себе си, като не искат да се примирят със смъртта на любимия човек. Но тези частици не са самата личност, нея вече я няма, тя се е разтворила някъде там или вече е отишла да се преражда.

— Сигурен ли си? — скептично попита Дони. — От това, което видях напоследък, всичко може да се случи. Може би си струва поне да опиташ? Ами ако успееш да върнеш душата обратно при нас поне за няколко минути?

— Ъ-ъ...

Разбира се, не е за мен да говоря за основните закони на този свят, аз самият бях тук отскоро, но Макаров и Джеймс бяха съвсем недвусмислени — след като премина „отвъд прага“, вече е невъзможно да се върне. Вярно, определено няма да мога да повтора обясненията на медиумите, още повече толкова логично и обосновано, както Макаров, например.

— Ако знаех как, непременно щях да го направя — отговорих най-накрая. — Но един знаещ човек ми каза...

— О, стига — прекъсна ме младежът, спирайки рязко. Сякаш историята за мъртвото момче го трогна до дъното на душата. — Много хора казват най-различни неща. Просто опитай, а ако не се получи, няма да навреди, нали той вече е мъртъв.

Колкото и да е странно, в думите му наистина имаше известна логика. Въпреки че е възможно да се навреди на мъртвите, и то как само, бях многократен свидетел на това, но Деймис вече беше преминал границата и ако се опитам да го повикам обратно, то в най-лошия случай просто нищо няма да се получи, а в най-добрия ще може поне да се сбогува с майка си.

— Ще си помисля — отвърнах уклончиво. — Но ти сам виждаш ситуацията със сестра ти и съпругата на Князев — решение може да се

търси много, много дълго. А след погребението шанс изобщо няма, както ми се струва.

— Поне опитай! — неочаквано гневно избухна Дони, но се опомни: — Извинявай. Това е болна тема... — той направи гримаса като от зъбобол. — Знаеш ли, Лора и аз имахме по-голям брат. След Академията той отиде в СБРЗО и загина по време на затварянето на голям портал от Лимба. Винаги съм съжалявал, че не успях да се сбогувам с него нормално, да му кажа колко го обичам... ние двамата много се карахме, аз винаги бях контра, а Греъм, напротив, беше твърде коректен, любимецът на родителите ни. Е, аз бях обхванат от тийнейджърски максимализъм, правех и казвах всичко от злоба...

— А сега заради мен може да загубиш и Лора — тук вече самият аз се намръщих от гняв към себе си.

— А, не — веднага реагира младежът. — Вече казах, че Лора постъпи правилно, като ти помогна да спасиш момчето. И тя все още не е умряла, сигурен съм, че лекарите ще намерят лек за болестта ѝ, още повече че сега им помага главата, която ти намери. Твоята задача за утре е да отидеш и да подкрепиш майката на момчето. В колко часа трябва да си там? Ще дойда да те взема.

Бях малко изненадан от този ентузиазъм.

— Погребението е в дванайсет.

— Тогава ще тръгнем към десет часа, за да имаш време за твоите медиумски трикове.

— За какво?

— Ами ще рисувах твоите там листчета, ще призовеш призрака на мъртвото момче, за да се сбогува с майка си. Какво толкова сложно?

— Аха, абсолютно нищо — изсумтях леко нервно аз.

Най-интересното беше, че докато бях пленник на Ездача на трупове, аз прочетох раздела с личните му изследвания, свързани с призоваването на души. Тъй като той се опитваше да създаде своя собствена армия от ходещи мъртъвци с душите на силни воители, то душите можеха да бъдат получени или от хора, които са все още живи, или призовани от „отвъдното“. И съдейки по това, което успях да прочета, той изобщо не се беше справил с призоваването. Но грубо си представих основните руни, разработени от него, а нататък трябваше просто да търся информация на сайта на Асоциацията на медиумите и в други тематични източници. Изненадващо, но Дони толкова ме

зареди с оптимизма си, че започнах сериозно да обмислям реализацията на тази налудничава идея. И не ставаше въпрос само за майката на момчето, аз самият много исках да се сбогувам с Деймис по човешки, гледайки го в очите.

„А може и да се получи — внезапно осъзнах аз. — Просто трябва да подбера правилния набор от руни. Едва ли това ще се превърне в нещо опасно, в краен случай гофу просто няма да сработи. Нали така?“

ГЛАВА 7

Щом се качихме на четвъртия етаж, насреща ни изскочи Князев. Мечкоподобният мъж сякаш цял ден беше чакал завръщането ми до асансьора в позиция нисък старт.

— Защо, по дяволите, напусна болницата, без да ме предупредиш?! — нахвърли ми се шефът на СБРЗО.

Малко се стреснах от такава агресивност, но езикът ми реагира по-бързо от ума:

— И защо трябва да ви предупреждавам за нещо?

Князев ме изгледа с тежък, гневен поглед.

— Състоянието на Алина зависи от теб и ако нещо ти се случи...

— Това ще е много жалко — съгласих се аз. — Но това не е ваш проблем, а мой, и няма никакво отношение към вас. Така че нека да се престорим, че сега не се опитвате да ме контролирате и да ми казвате какво да правя, и да започнем разговора отначало.

Дони ме погледна с леко ококорени от изненада очи и крадешком ми вдигна палец, но Князев явно не остана доволен от отговора ми.

— Как си... — мъжът млъкна и няколко пъти си пое дълбоко дъх, за да се успокои. — Добре. Просто исках да попитам има ли новини за състоянието на жена ми? — той отново започна да се разпалва: — Надявам се, че за това напуснахте болницата?!

— Новини засега няма — отговорих честно аз, осъзнавайки със закъснение, че дори не съм се опитвал да намеря някаква полезна информация и си спомних за Князева чак по пътя към болницата. Всъщност просто не знаех от коя страна да подхвана този въпрос и затова предпочетох да оставя всички мисли по темата за по-нататък. — Моите колеги не горят от желание да се занимават с толкова тънки материи, а в условно отворени източници за медиуми не се споменава нищо за подобни случаи. Все пак изпратих запитване до човек от Асоциацията за всякакви споменавания на раздвояване или разтрояване на душата, но търсенето ще отнеме време.

— Значи някой е отказал да ти помогне? — попита Князев, сякаш чувайки само най-неприятната част от всичко казано. — Име, фамилия?

Много ми се искаше да дам на ядосания мъж името на Джеймс просто за забавление, но се сдържах. Все пак трябва да работя с него. Освен това технически той не отказа да помогне, а превантивно ме предупреди да не искам нищо подобно. Само този факт ми позволи да замълча и да не го издам.

— Просто медиумите, които познавам, не са специализирали в такива въпроси — отвърнах уклончиво аз, вече изпотен от това колко много трябваше да се контролирам. — Разбирате ли, нашата работа е да хващаме призраци и да ги изпращаме „отвъд“, никой не иска да поеме отговорност за живота на жив човек. Но утре сутринта съм на среща в църквата „Света София“, има вероятност да науча нещо полезно там, точно свещениците би трябвало да се занимават с изцеление на души.

— Светата инквизиция и изцеление? — вдигна вежди Князев.

— Защо инквизицията? — отговорих на въпроса с въпрос аз. Да, канех се да говоря именно с инквизитор, но той откъде знаеше?

— Орденът им е базиран в „Света София“ — леко намръщен, отговори мъжът. — Но като цяло няма значение към кой орден ще се обърнеш, свещениците не биха споделили информация от архивите си с външни хора. Въпреки че... от опит глава не боли, както се казва.

На върха на езика ми беше да се пошегувам, че опитът точно с инквизицията може да се превърне в болка, и, разбира се, не се сдържах.

— Затова бъди внимателен с тях — без следа от усмивка кимна Князев. — Бих дошъл с теб, но съм сигурен, че точно на мен определено няма да ми помогнат. Там не обичат много военните, макар че принципно правим едно и също — борим се с демони.

Доколкото разбрах, с медиумите свещениците също имат доста обтегнати отношения, въпреки че Асоциацията им е подчинена. Бях с впечатлението, че в християнството се говори много за прошка и толерантност, но църквата тук се държи съвсем различно — много сурова структура, направо желязна. А дори не споменавам за постоянно кървящия призрак, усукан с бодлива тел и със защити уста и очи, който инквизиторът влачеше зад себе си с мила усмивка.

— Но си сътрудничите, нали? — недоверчиво уточних аз.

— О, да, но ние сме на разположение на свещениците, а не обратното. Едва ли мога да ги моля за помощ.

Може би за мое добро ще е да добия по-добра представа за отношенията между силовите структури на Островите, но явно не сега. Денят се оказа тежък, а и Князев едва ли е в настроение да изнася лекция.

— Дори шефът на СБРЗО на Барса не може да поиска помощ? — за първи път от началото се обади Дони. По време на целия разговор той стоеше малко настрана и усърдно се правеше, че не чува нищо.

— Разбира се, мога да отправя официално искане — вдигна рамене Князев. — Но в отговор най-вероятно ще получа официална версия на фразата „всичко е в ръцете на Господ“, художествено изписана на три листа формат А4.

Мъжът изглежда малко се успокои и се взе в ръце достатъчно, за да се опитам да се отърва от компанията му.

— Имах много тежък ден — започнах предпазливо аз. — От самото начало предупредих, че търсенето на лечение за жена ви ще отнеме време. Освен ако, разбира се, не искате да я подлагате на съмнителни експерименти до получаване на някакъв резултат. Но освен това аз имам и други задължения и ангажименти, които трябва да изпълнявам, затова не мога постоянно да стоя в болницата.

Колкото и да е странно, Князев не възрази. Нещо повече, предложи ми да му се обадя, ако се сблъскам с каквито и да са трудности, независимо дали е при работата ми като медиум или при търсения по темата за ситуацията с жена му. И като цяло останах с впечатлението, че след изблика на гняв в началото, самият той се чувстваше леко виновен.

— Доста суров беше с него — отбеляза Дони, когато се сбогувахме с Князев. — Но и него го разбирам много добре. Когато любим човек е между живота и смъртта, а ти не можеш да му помогнеш по никакъв начин... — той въздъхна тъжно. — Това те побърква. Надявам се доктор Романович да има добри новини за нас.

Разбира се, първото нещо, което направихме, беше да отидем в кабинета на лекаря на Лора. Плешивият мъж с очила ме посрещна като най-добър приятел, скочи на крака, хвана ме за рамото и забърбори със скоростта на автомат:

— Първите резултати от изследванията ще бъдат готови утре, но изглежда вече намерихме решение! Роналд Тумс е отличен специалист, който е навътре в различни аспекти на медицината, но най-интересни са личните му разработки. Разбира се, лечението на Лора е от първостепенно значение за нас, но има много други проблеми, по които той може да ни помогне. Надявам се Роналд да продължи да ни помага?! Нали няма да изчезне?!

Призрачната глава на масата кимаше в такт с думите му.

— Да, няма проблем, нека помага — съгласих се, без да съм съвсем наясно за какво точно говори.

— Действието на вашето листче приключи следобед — обясни главата на призрака. — Бедничкият доктор едва не откачи, когато гофуто изгоря. Прекъснахме на най-интересното място, тъкмо му обяснявах принципа на изграждане на връзката между мозъчните неврони и дървесните мозъкоклюни. Тези малки същества могат не само да се хранят с емоции, но и да го правят избирателно, действайки като успокоително. Разбира се, такава фина настройка изисква намеса в мозъка им, но...

— Сигурни ли сте, че сте прекарвали цялото си време в търсене на лекарство за Лора? — ядосано го прекъснах аз. — Защото тя едва ли се нуждае от успокоително.

— Разбира се! — възмутено отвърна плешивият доктор, решил, че се обръщам към него. — Не си и помисляйте друго! Ние подготвихме три варианта за лечение и сега правим изследвания, за да преценим кой ще е най-подходящ.

— А други теми обсъждахме само докато чакахме резултатите от изследванията — присъедини се към него Роналд Тумс, когото само аз можех да чуя и видя в момента. — Нали не мислиш, че решението на такъв сложен медицински проблем може да се намери за един ден?

Хм, същото казах преди малко на Князев. Какво пък, справедливо.

— А има ли някакви шансове? — затапяйки дъх, попита Дони.

— Безусловно — увери го докторът. — Сега вече говорим дори не за „шансове“, а за „гаранции“. Аз гарантирам, че ще я излекуваме. Преди да говоря с господин Тумс дори не смеех да си представя подобни резултати! Вече успяхме да забавим разпространението на

болестта три пъти! Сигурен съм, че скоро ще открием първопричината!

Реших да не досаждам на лекаря с въпросите си, активирах ново гофу за „проявление“ и оставих двамата фанатици на медицината да продължат да работят. Дони пък грейна от радост след думите, че решението на практика е намерено. Честно казано, и на самия мен ми стана значително по-леко.

— Благодаря ти, че успя да откриеш главата на този доктор — възкликна Дони, сграбчвайки ме в силна мъжка прегръдка. — Без него можеше изобщо да не се намери лечение.

— Да, без никакъв проблем — отговорих смутено и сам се поправих заради придържането към истината. — Е, тоест имаше проблем, разбира се, но главното е резултатът.

Сбогувах се с младежа, при което той обеща да ме вземе рано сутринта, и най-накрая се прибрах в стаята си. Вечеря ми донесоха от ресторанта на долния етаж, беше включена в цената на лечението, за което специални благодарности на Князев. След като хапнах подобаващо, веднага седнах да проуча материалите от Асоциацията. За съжаление търсенето в портала не беше направено много удобно, така че се наложи да импровизирам с ключови думи, опитвайки се да опиша случая на Алина Князева. Раздробяване на душата? Разделяне на съзнанието? Тези теми се споменаваха изключително в контекста на вече познатите ми частици душа, привлечени от роднини и приятели след смъртта на човек. Именно тези „празнини“ изсмукваха жизнената енергия на хората, карайки ги да страдат още по-силно от смъртта на близките си.

От четенето ме откъсна неочаквано обаждане от непознат номер. Вдигайки предпазливо телефона, чух мек мъжки глас, който веднага разпознах като гласа на Брандън Лий.

— Роман? Прекалено късно ли се обаждам?

Погледнах екрана на монитора и пръснатите на масата пред мен документи.

— Ни най-малко, аз си лягам късно.

Е, поне за днес е вярно. Като цяло с моя живот да се говори за някакъв график на сън беше безсмислено: понякога спя по цяла седмица, понякога само няколко часа. Както се случи.

— Добре. Вие си тръгнахте толкова бързо, че не успях да ви благодаря за помощта. Това, което се е случвало в мазето, е наистина ужасно, и никой от нас дори не го е подозирал. Не знам колко още хора щяха да умрат, ако не бяхте вие. Благодаря.

Мисля, че това е първото нещо, за което ми благодарят. Да, като цяло, това беше и първият ми официален случай. И, дявол да го вземе, колко е приятно, когато ценят работата ти.

— Няма за какво — отвърнах смутено.

— И чух, че майстор Ип Ман най-накрая се е отправил за следващо прераждане?

— Кхъ... да — чувствах се малко неудобно, ами ако Брендън не е искал призракт на учителя да се махне от училището. — Той изпълни предсмъртното си желание.

— Специални благодарности за това. Невъзможността да продължи кръга от прераждания е мъчение за духа. Учителят Ип Ман ще ми липсва, но се радвам, че си е тръгнал. И, доколкото разбирам, вие все още търсите учител по бойни изкуства?

Аз неволно затаих дъх.

— Да, търся.

Нима все пак е решил лично да ме обучава? Или... не Брендън, а баща му? Ха дано, ха дано!

— Имам идея. Бихме могли двамата заедно да посетим няколко места на упокоение на известни ми майстори по бойни изкуства. Мисля, че за един медиум учител-призрак би бил най-добрият вариант.

— Да — съгласих се, леко разочарован.

— Сега по разбираеми причини нямам свободно време, но след три дни можем да започнем търсенето.

Всъщност като се замисля, това наистина може да е най-добрият вариант. На призраците не е нужно да се плащат такси за обучение, а и възможностите им са много повече, отколкото на живите хора. Единствено нормален спаринг няма да правя, но и на това може да се намери решение.

— Ще съм ви много признателен — казах съвсем искрено.

— Тогава ще се свържа с вас при първа възможност.

След като приключих разговора, известно време размишлявах върху предложението на Брендън Лий. Интересно, за какви майстори

говори? Дали и аз ги знам, като Брус Лий или Ип Ман? Или са някои по-малко известни?

Не беше толкова лесно да се върна към проучванията си след такава неочаквана новина. И така, „празници“. След като успях да пусна частица от душата на момчето, тя отиде „отвъд прага“, следвайки своята основна част. Но какво ще стане, ако се опитам да направя обратното? Ако душата вече се е преродила, то едва ли ще се получи, но ако не е... тогава има шанс.

Увлечен от този въпрос, аз прекарах вечерта и част от нощта в изучаване на цялата открита информация, както и в припомняне на изследванията на Ездача на трупове. За щастие Джеймс беше прав и аз наистина имах талант за руни. Те изплуваха в паметта ми без никакво усилие, дори да съм ги виждал само веднъж. С текстовите описания ми беше доста по-трудно, но успях да си спомня много, а останалото намерих в литературата, достъпна за ученици на медиуми на сайта на Асоциацията. Като цяло останах с впечатлението, че проучванията на Ездача на трупове предполагат за призоваване да се използва само тялото на вече починал човек като точка на привличане, а не остатък от душата му. В това беше и основната му грешка. Но там и целта беше малко по-различна — да засели призрак във вдигната „кукла“ и да го остави в нашия свят. Станах дотолкова смел, че измислих сложна връзка от руни, която можеше временно да привлече вече заминала душа към „празнина“. Разбира се, задържането на душата в този свят не беше за постоянно и изискваше много енергия от моя страна, но на нас не ни и трябваше кой знае колко време. Но всичко това в момента оставаше непроверена теория и, честно казано, малко се притеснявах да премина към практика. Макар че, на теория, ако Присила Норн беше задържала частици от душите на своите син и дъщеря при себе си, то бих могъл да използвам руните, които бях измислил, и да се опитам временно да привлека цяла душа тук от „отвъд прага“.

След като завърших гофутото, дори успях да поспя и на сутринта, когато Дони дойде да ме вземе, се чувствах доста сносно. Но колкото повече мислех какво планирах да направя, толкова повече се съмнявах. В края на краищата, опитът да се сътвори нещо толкова противоестествено може да доведе до плачевни последствия както за мен, така и за призованата душа. Нищо чудно, че никъде, освен в изследванията на Ездача на трупове, не се споменаваха нищо подобно.

— Успя ли? — попита Дони вместо „добро утро“.

Младежът беше пристигнал зад волана на доста скромна кола, особено в сравнение с неговото червено чудовище с гигантски колела и тръби на капака. Просто обикновена черна спортна кола без излишни украшения.

— Ами... като че ли да — промърморих, докосвайки чантата с гофу. — Но подобни проблеми не се решават за една вечер, дори не съм сигурен, че това изобщо е възможно. Искам да кажа, че имам няколко идеи и разработки по темата, но нищо повече. Не бих искал да рискувам и да експериментирам с душата на момчето, и още повече — да обещавам нещо на майка му.

— Е, ти поне опитай — окуражително се усмихна младежът. — Как казваха? Прави каквото трябва и да става каквото ще?

Как може да е толкова отвратително позитивен и всеразбиращ дори рано сутрин? Мисля, че това трябва да се криминализира.

Пристигнахме в църквата „Света София“ по-рано и трябваше да изчакаме идването на Присила Норн. Затова пък имахме време да се поразходим из гробището, където по някаква причина не срещнах нито един призрак, докато работниците не ни показаха мястото на предстоящия ритуал за сбогуване. Два пресни спретнати гроба, сиви плочи със снимки на Деймис и Елла. Момчето се усмихваше лукаво, а сестра му гледаше от снимката с леко тъжен и ясен поглед. Именно на снимките семейната им прилика стана особено забележима.

— Ужасно — тихо каза Дони. — Толкова млади, пълни с живот.

Само кимнах мълчаливо, не намирайки правилните думи. А ми предстоеше да говоря с майка им, да ѝ кажа нещо успокояващо. Идея си нямах какво би могло да се каже в такава ситуация.

Половин час по-късно се появи и майката на Деймис и Елла. Жената изглеждаше безцветна, като черно-бяла снимка в съвременен ярък филм, русата ѝ коса от последната ни среща в болницата беше променила цвета си, ставайки изцяло сива. Но основното, което веднага привлече вниманието ми, бяха полупрозрачните фигури на двете деца, които стояха зад нея. Разбира се, беше ясно, че това са просто „празнини“, задържани от любовта на майката и нейното чувство за вина. Неподвижни, мъртви лица, празен поглед. Аз самият бях привързал към себе си парченце от Деймис, но успях да преодолеем съжалението и да го пусна. Но Присила Норн не беше успяла. И аз не

бих я обвинявал. Но откъде се е взела частицата от душата на дъщерята, нали нея вече я бяха погребали и бяха направили съответните църковни ритуали? Или не?

Дони ме потупа успокоително по рамото и отстъпи встрани.

— Здравейте — поздравих аз и спрях пред тебеширено бледата жена. — Аз... наистина искам да изразя съболезнованията си и да кажа колко съжалявам за случилото се с Деймис.

— Благодаря — тихо каза тя. — Много се радвам, че дойдохте. Дем толкова искрено се радваше на запознанството ви, каза, че сега също иска да стане медиум.

Жената каза още нещо, но аз вече не я слушах, взрян шокирано в лицето ѝ. Ще прозвучи странно, но в очите на Присила Норн животът напълно отсъстваше, и това не беше фигуративен израз, а факт. При нашата първа среща тя изглеждаше депресирана, но поддържаше разговора и понякога дори се опитваше да се усмихва и да се шегува, а сега усетих, че в тази жена вече няма живец. Усещанията бяха такива, сякаш душата вече е напуснала тялото, а пред мен е само празна физическа обвивка. Разкрих причината за толкова плачевното състояние на жената почти веднага — от нея към „празнините“ вървяха енергийни канали, като пъпни връзки, по които изтичаше духовната енергия на Присила Норн. Явно тя толкова силно не желаше да пусне децата си, че не само беше успяла да устои на църковните ритуали на пречистване, но и на подсъзнателно ниво подхранваше неодушевените образи на Деймис и Елла. Като цяло можех да разбера мотивацията ѝ — тя беше майка, загубила и двете си деца. Но да я оставя да умре, като даде всичко от себе си на застиналите образи на Деймис и Елла, просто няхах право.

— Нали знаете с какво се занимават медиумите? — започнах отдалече аз.

— Разбира се — кимна жената. — Прогонвате призраци, когато започнат да нараняват хората. Точно такъв беше случаят с дъщеря ми, която се превърна в полтъргайт.

— Това е едно от нещата — съгласих се аз. — Но освен това ние можем да взаимодействаме с душите на мъртвите. Мисля, че мога да се опитам да върна душата на Деймис обратно в този свят за известно време, за да можете да си поговорите и да се сбогувате.

— Какво?! — за първи път показва емоции жената. — Това да не е шега?!

— Шансът не е голям, но аз съм готов да опитам.

Очите на жената леко се оживиха. Тя ме хвана за ръцете и ме погледна в лицето.

— Разбира се. Ако има и най-малката надежда, ще направя всичко, което се иска от мен! Може би трябва да ви платя? Нямам много пари, но съм готова...

Първоначално се съмнявах дали си струва да рискувам с призива на душата на момчето, но сега съвсем ясно осъзнах, че това е жизненоважно за жената. В материалите на Асоциацията подобни случаи бяха описани повече от подробно. „Празнините“ няма да се разсеят просто така, те ще се появят отново и ще черпят енергия от жената, докато тя не пусне децата си или не умре от мъка. И до втория вариант на нея ѝ оставаше много малко. Може би пълноценното сбогуване със сина ѝ ще върне жаждата ѝ за живот и ще ѝ помогне да се примири със смъртта на децата си? Деймис със сигурност ще разбере състоянието на майка си и ще намери как да я подкрепи. Във всеки случай силно се надявах на това.

— Не е нужно да правите нищо, още по-малко да плащате — уверих я аз. — Вашето разрешение и желание са ми достатъчни.

— Тогава да го направим!

Не посмях да извършвам подобни действия в близост до църквата, затова предложих на жената да се оттеглим в далечния край на гробището. Гробовете на това място изглеждаха доста изоставени и създаваха усещането, че работниците са забравили пътя до тук преди много години. Дони ни следваше като мълчалива сянка, като телохранител, оставайки малко настрана, но Присила Норн не му обръщаше никакво внимание.

Настаних жената на пейката, така че мълчаливо следващите я „празнини“ да се озоват на открито място, където ще мога да ги обградя с гофута с руни. По-точно само Деймис. Да призовавам душите и на двете деца едновременно дори не опитах, това беше непосилна задача за начинаещ като мен. А може би и за професионалист. Въпреки че, съдейки по това, което успях да науча, професионалистите никога не биха се решили да извършат подобни ритуали.

Осем листа гофу създаваха единен модел, който трябваше да се активира в определена последователност. За първи път рисувах нещо подобно и не знаех какъв ще е ефектът, но загубата на душевна енергия се оказа просто огромна. Много се надявах с течение на времето тази душевна енергия да се възстанови, както обеща Макаров, защото иначе току-що изразходвах почти една десета от душата си за един доста съмнителен експеримент.

„Празнината“ стоеше неподвижно и в момента, в който активирах и последното гофу, беше ударена от лъчи светлина, излъчвани от всичките осем листа. Призракът ставаше все по-ярък, докато накрая лицето му оживя и в очите му се появиха сълзи. Той обърна глава и погледна Присила Норн.

— Мамо?

Жената не реагира по никакъв начин на думите му и тогава момчето се обърна към мен.

— А ти си лъжец, медиуме! Обеща на мама да отидеш на погребението на Елла, но така и не се появи!

— Извинявай — отвърнах разстроено. — Появиха се непредвидени обстоятелства, при цялото си желание не можех да отида...

— Пфф, на кого му пука? Освен това онзи мръсник, който ме уби, все още не е намерен, а аз се опитах да ти помогна да го намериш. Що за медиум си изобщо? Добре поне, че се сети да ме призовеш тук — момчето размаха юмрук към мен. — И по-бързо ме направи видим, знам, че можеш!

— Успяхте ли? Той тук ли е?! — с надежда попита Присила Норн.

— Да, получи се...

С леко треперещи ръце извадих гофу „проявление“ от чантата, сложих го на земята и го активирах, правейки призрака видим.

— Дем, това наистина ли си ти? — възкликна жената със сълзи на очи.

— Мамо!

Изведнъж времето наоколо спря, сякаш някой постави света на пауза. Разтворилата ръце за прегръдка Присила Норн, призракът на Деймис, устремен към нея, стоящият отстрани „на пост“ Дони, всички

застинаха. Дори враната, прелитаща над нас, увисна неподвижно във въздуха.

„Какво става?!“ — ужасено си помислих аз, докато безуспешно се опитвах да се движа, но дори пръстите си не можех да мръдна.

— Човеко — разнесе се шепот около мен.

Трудно е да се опише с думи, но веднага усетих, че такъв глас не може да принадлежи на живо същество. Звучите не бяха създадени от гласни струни, а сякаш се появиха във въздуха веднага под формата на пространствени изкривявания. От осъзнаването на случващото се студът ме прониза до костите, сякаш всяка клетка на тялото ми за миг замръзна.

Пред мен се появи висока фигура, изтъкана от тънки черни нишки и наметната с безформено наметало. Въпреки че, не, нямаше наметало, променяше се самото тяло. Сякаш се люлееше от несъществуващ вятър, запазвайки само общите очертания на човек.

— Не трябваше да вземаш законната плячка на Смъртта — прошепна гласът. Черна като самата тъмнина, една ръка ме сграбчи за врата и с лекота ме вдигна във въздуха.

ГЛАВА 8

Смъртта е дошла при мен!

— Смъртта? — абсолютно безизразно попита фигурата. — Когато Смъртта лично слезе на земята, ще настъпи краят на света.

„А кой сте тогава?!“ — помислих си, осъзнавайки, че това същество спокойно чете мислите ми.

— Жътваря — прошумоля отговорът.

Честно казано, това обяснение не ми помогна много. Джеймс не беше споменавал такива същества, нищо подобно не бях срещал и в книгите, определено щях да го запомня. Това, че някой може да спре времето в някое гробище, а може би и в целия свят, също чувах за първи път. По-точно, виждах го със собствените си очи и го усещах върху себе си. Въпреки че аз май не попадах в зоната на действие на „паузата“ и дори можех да се движа... в рамките на това, което ми позволяваше хватката на това същество.

— Аз никого не съм вземал — изхриптях с усилие. — А душата на момчето я призовах само за малко...

Стисналата врата ми ръка не ми позволяваше да говоря нормално, но и не се опитваше истински да ме удуши. Вярно, миг покъсно се изясни, че за мен е подготвена друга участ — от аморфното тяло на Жътваря се изстреляха тъмни нишки, които се увиха около ръцете и краката ми. Май вече бях виждал нещо подобно в изпълнение на Садако с косата, а и по-нататъшните действия на съществото се оказаха подобни на нейните. Разликата беше само в това, че черните нишки не влязоха в устата ми, а просто минаха през гърдите и без прелюдии започнаха да изпиват душата ми. Вече имайки немалък опит, веднага почувствах как енергията напуска тялото ми и моментално се опитах да уплътня душата и да прекъсна този процес. Изненадващо, но донякъде успях, процесът се забави няколко пъти!

— Смешно — прошепна Жътваря. — Да се съпротивляваш на този, който е създаден да взема души.

Не знам, може би е бил създаден небрежно, или опитът ми с пиявиците и Садако си казваше думата, но аз се съпротивлявах все по-успешно и по-успешно и скоро дори започнах да си връщам това, което Жътваря беше успял да изсмуче от мен. Мисля, че ако той имаше лице, в момента щеше да изглежда доста неприятно. Но по плътно струпаните черни нишки, смътно наподобяващи глава, нищо не можеше да се разбере.

— Да не си посмял! — изрева Жътваря, показвайки емоция за първи път. — Приеми смъртта и наказанието!

Или силите му свършиха, или като започнах да се съпротивлявам, пречупих нещо в магията му, но светът, който беше замръзнал около нас, отново започна да се движи. Призракът на Деймис се опита да докосне майка си, но, разбира се, мина право през нея. В същото време Присила Норн и застаналия на разстояние Дони видяха черната фигура на Жътваря. Дони веднага се хвърли да ми помага, а жената изпищя и се свлече на земята. Деймис мигновено се озова до майка си и я прикри с полупрозрачното си тяло.

Чувствах, че съм си върнал цялата душевна енергия, изсмукана от Жътваря, но процесът не спря дотук. Сега вече самият аз започнах да изтеглям в себе си енергията на Жътваря, с което го принудих внезапно да пусне всички нишки, които ме държаха, и да се отдръпне.

— Какво си ти?! — буквално изрева той.

Аз благополучно паднах на земята и прилепих гръб към бетонната настилка, покриваща пътеката между гробовете. Дотолкова ми беше секнал дъха, че дори и да исках, не можех да отговоря на Жътваря.

Дотичалият Дони се опита да удари Жътваря с парче желязо, отчупено от оградата, но импровизираното му оръжие мина през черната фигура, без да ѝ навреди.

— Отдръпни се! — изпъшках аз. — Нищо не можеш да ми направиш!

Осъзнавайки, че по някаква причина няма да може да се справи с мен, Жътваря се превърна в черно петно и се хвърли към Деймис, очевидно решавайки да го върне обратно в лапите на смъртта. Или където там обитава душата преди прераждането. Може би в чистилището?

Трескаво бръкнах в пазвата си, където сега винаги държах готови атакуващи гофу със стрелички. Ножове, за съжаление, нямах време да си купя, а и нека бъдем реалисти, все още не умеех да ги хвърлям. А виж стреличката е просто нещо — както и да я хвърлиш, тя винаги ще полети в правилната позиция.

Но Жътваря дори не забеляза атаката ми, гофутото изгоря заедно със стоманената, между другото, стреличка, още щом докосна черното петно.

— Ей, спри! — извиках аз, но, разбира се, Жътваря не се подчини.

Миг преди черното петно да стигне до момчето, прозвуча гонг. Или поне на мен така ми се стори. И веднага след това проехтя силен, добре модулиран баритон:

— Exorcizamus te, omnis immundus spiritus, omnis satanica potestas!^[1]

Ярка, ослепителна светлина освети цялото пространство наоколо, принуждавайки ме да прикрия очи с ръце, а когато ги открий отново и, примигвайки конвулсивно, погледнах към мястото, където беше Жътваря, той вече беше изчезнал. На теория призракът на момчето също трябваше да изчезне, но по някаква причина беше останал тук. Също така се бяха появили и нови лица — двама свещеници в черни раса вече държаха Дони за ръцете, а третият се втурна към мен и от сърце ми стовари юмрук в лицето. Пред очите ми отново избухна ярка светлина и аз за миг изгубих съзнание. Във всеки случай беше миг за мен, но когато отворих очи отново, се оказах седнал на стол до празна маса в малка стая, която приличаше на нечий изоставен кабинет. Ръцете ми бяха здраво закопчани зад гърба с нещо като белезници, а масата и столовете пред мен бяха празни, сякаш съм се превърнал в герой на детективски филм и това е класическа стая за разпити.

Главата ме болеше леко от удара и ми се гадеше, може би от силно сътресение. Но като цяло това беше много по-добре, отколкото да умра от ръцете, лапите, пипалата или каквото там имаше Жътваря. Така че не бих казал, че съм особено уплашен или разстроен от неочакваната смяна на локацията. Бях по-притеснен какво се е случило с Деймис, защото така и не успях да му предоставя възможност да поговори с майка си. Не се знае колко дълго ще може да остане на този

свят и най-важното — колко време аз съм бил в безсъзнание. Затова наистина исках бързо да приключа с настоящата ситуация и да намеря Присила Норн и призрака на Деймис, но по някаква причина никои не бързаше да ме пусне или дори да започне разговор. Дори и да е разпит, но да не се проточва.

— Ей, има ли някой тук? — попитах високо, докато се оглеждах. Наоколо имаше само каменни стени, но от филмите и сериалите знаех, че дори в стените могат да бъдат скрити камери. Едва ли биха ме оставили тук сам и без надзор.

Или ме „мариноват“ преди разпит? И такова сме виждали в сериалите. Макар че едва ли инквизицията използва подобни методи, мъченията като че ли доста повече им подхождат.

Можех да си разсъждавам още много, но за щастие вратата най-накрая се отвори и отец Павел влезе в стаята. Този път сивокосият брадат старец беше без младата си половинка или както там го наричат свещениците. Ученик? Помощник? Също така не беше взел със себе си и измъчвания от болки призрак, което само ме зарадва.

— Здравей, Роман — меко се усмихна старецът, сядайки срещу мен. — Когато те поканих в църквата „Света София“, не мислех, че при визитата си ще се опиташ да оскверниш светата земя.

— Не съм направил нищо подобно! — възмутих се аз, но бързо се овладях. — Как изобщо бих могъл да я оскверня?

— Като призовеш Жътваря, разбира се.

— Със сигурност не съм го призовавал! — уверено заявих аз. — Всъщност за първи път виждам това нещо.

Свещеникът внимателно ме погледна в очите.

— Очевидно е вярно — замислено каза накрая. — Ти нали не можеш да лъжеш. Между другото, съдейки по факта, че не бързаше да дойдеш тук, необходимостта винаги и навсякъде да казваш само истината май не те притеснява много?

— Като цяло, да — съгласих се аз. — Оказва се, че в обикновения живот не се налага толкова често да се лъже.

За това, че по принцип рядко общувам с хора, за да има кого да лъжа, не споменах. Но като се замисля, моята липса на сдържаност в езика наистина не ме притеснява много, това все пак не е синдром на Турет. Просто казвам това, което мисля, малко по-често от другите.

— Ти наричаш живота си обикновен? — подсмихна се старецът.
— Не забравяй, че църквата получава всички доклади на Асоциацията на медиумите, включително и неофициалните. Приблизително мога да си представя какво се е случило с теб от момента, в който се срещнахме на мястото на кървавата екзекуция, направена от ханьото.

Странно, аз лично не бях писал никакви доклади за прежеждията си. Хухлик също едва ли тайно тропа на църквата? Или е Джеймс? Познавайки характера му, дори ме е страх да си представя как биха изглеждали докладите му. По логика цялата документация я води Миси, но това звучеше още по-забавно — издирваната от църквата ханьо старателно им изпраща подробни отчети за дейността на медиума и своята собствена в качеството си на негова помощница.

— Похвално е, че истината не ти създава затруднения — продължи свещеникът. — Значи ще можеш честно да отговориш на въпроса кого и защо все пак призова на гробището?

Да се инатя тук беше безсмислено.

— Душата на починало момче, за да може майка му да се сбогува с него — признах неохотно. — Не знам дали видяхте състоянието ѝ, но без помощ жената определено няма да живее дълго.

Инквизиторът попита с интерес:

— Това пък откъде? Защо мислиш така?

— Присила Норн не е успяла да пусне децата си и сега частици от душите на починалите са полепнали по нея като пиявици и отнемат жизнените ѝ сили. Ако не се бях намесил, тя със сигурност щеше да умре след няколко дни.

От лицето на стареца беше напълно невъзможно да се разбере как приема това, което казвах. Тази негова мека полуусмивка можеше да скрие абсолютно всичко.

— А сега, след появата на сина ѝ, тази жена ще бъде ли добре? — попита той.

— Да. Тоест, не — отговорих леко объркано. — Надявах се, че като се сбогува с някое от децата си, тя ще може да се успокои.

— Да намери успокоение на душата — поправи ме свещеникът.

— Е, да — съгласих се аз и след това се увлякох: — Същото това успокоение на душата, което тя кой знае защо не е получила след погребението на дъщеря си. И аз имам въпрос към вас, ако погребението вече е минало, защо тогава частица от душата на Елла е

останала при майка ѝ? Мислех, че църковните ритуали трябва да облекчат болката и да помогнат да пуснем...

— Ние само предоставяме възможност — отново ме поправи старецът. — Ако човек не иска да се примири със загубата и да пусне починалия, ние не можем да го принудим. Църквата указва пътя, а не те подкарва по него с ритници. Но сега не говорим за функцията на църквата, а за това, което ти направи на гробището. Опитал си се да призовеш душа на починал от „отвъд прага“? Сериозно? Дори неуспешен опит е достатъчна причина да ти отнемат картата за стажант на Асоциацията и да те вкарат в затвора за десет години.

Целият изстинах.

— А ако е успешен?

— Успешното завръщане на душата на починал от онзи свят може да бъде извършено само от светец. И то само на теория, откакто се помня, такива случаи не е имало.

За известно време млъкнах, опитвайки се да разбера какъв извод може да се направи от това, което ми казва отец Павел. Ще ме затворят ли или ще ме признаят за светец?

— И какво ще стане с мен в крайна сметка? — попитах предпазливо.

Главата започна да ме боли още по-силно и гаденето се засили, но се постарях да не обръщам внимание на неприятните усещания.

— Църквата определено няма да те признае за светец — с все същата полуусмивка каза свещеникът. — Да те пратим в затвора също не можем, тъй като призоваването на вече преминала „отвъд ръба“ душа се счита за невъзможно. Това, че душата на момчето все пак се е появила, означава, че ритуалът за упокоение на призрака е бил извършен неправилно и той просто е останал на този свят до майка си. Не е трудно да се направи грешка, като се обърка „празнина“ с нормален призрак, ти все пак си ученик.

Би трябвало да премълча и да приема версията на свещеника, той явно неслучайно ми предлагаше версия, която напълно устройва църквата. Но, разбира се, аз не можех да мълча:

— Стажант — поправих го аз. — И не е вярно, аз успях...

— Това ти го мислиш — прекъсна ме отец Павел, сякаш специално за да не ми позволи да се закопая още по-дълбоко. — Откога учиш занаята при Джеймс? От две-три седмици? Не мисля, че

за толкова кратко време човек може да се научи да провежда толкова сериозни ритуали и като цяло да разбере какво се случва на нужното ниво. В такива ситуации си струва да се използва бръснача на Окам^[2] — просто призрактът на момчето е следвал майка си и е реагирал на твоите руни.

Каза го толкова уверено, че за момент самият аз повярвах, все едно всичко е било точно така. Въпреки че, очевидно, отец Павел по някаква причина промени тълкуването на събитията в моя полза. Но защо? Само защото в тяхното разбиране за света е невъзможно да се върне душа, преминала „отвъд ръба“? Или за да ме защити? Не мислех, че инквизиторът ще направи нещо подобно.

— А Жътваря? — попитах леко объркан. — Той откъде се появи... според вашата версия? И що за същество е изобщо?

— Жътваря не е същество, а същност, способна да поглъща души с едно докосване. Според нашите наблюдения Жътварите идват за души, чието време вече е дошло, но по някаква причина не искат да напуснат света на живите.

— Тогава трябва да идват за всеки призрак, който се разхожда по земята — отбелязах скептично.

— Ще звучи странно, но дори съществуването под формата на призрак може да бъде предопределено за един или друг човек като част от пътя на изкуплението. Но когато пътят бъде извървян до край, а душата не иска да отиде на Божия съд, идват Ангелите на смъртта. Е, това е човешкото име, те самите наричат себе си Жътварите.

Тук леко се обърках.

— Значи тези Жътвари са нещо напълно нормално? Някой е говорил с тях, за да разбере как се наричат? И ако това са ангели, защо тогава тяхното призоваване се смята за оскверняване на светата земя?

— Това е доста сложна и деликатна тема — след кратка пауза и явно неохотно отговори свещеникът. — Великият катаклизъм промени нашия свят, правейки много от страховете, вярванията и кошмарите на хората реални. А преди Катаклизма броят на християните на планетата е бил една трета от общото население, тоест тяхната вяра е повлияла на света по-силно от останалите. И всевъзможните прояви на тази вяра значително подкопават основите на християнството. Как да говорим за ангели и демони, когато хората могат да видят и едните, и другите в ежедневието си? Кои чудеса идват от Бога и кои — от Дявола?

Различните видове същности като Ангелите на смъртта част от божествения план ли са или проява на враждебни сили?

— Съдейки по това, че сега съм тук, вие сте избрали второто?

— Самият ти видя Жътваря, тази същност определено не прилича на ангел — съгласи се инквизиторът. — Освен това те се влияят от молитви, което означава, че явно не са божествени същности. Но това вече е теология и теория, най-важното е, че изяснихме, че ти нямаш пряко отношение към неговата поява. А това означава, че не си виновен.

Издишах с облекчение. Приятно беше да го чуя.

— Но за проявлението на призрака на момчето с помощта на руни на територията на гробището ще трябва да ти се наложи глоба. И значително по-голяма глоба за този, който неправилно е изпълнил ритуала по упокоение на момчето.

— На Джеймс?!

— Душата е останала на земята, вината е изцяло негова — потвърди свещеникът.

— И каква е глобата? — попитах аз, усещайки как космите на тила ми настръхват и стомахът отново ме свива.

— За непрофесионално проведен ритуал по упокоение около двеста хиляди, доколкото си спомням. За използване на уменията на медиум в гробище без разрешението на църквата, още около десет. Всички документи скоро ще бъдат изпратени на Джеймс Харнет от нашата администрация.

Край, Джеймс определено ще ме убие, когато разбере за какво е глобата. А той ще разбере, защото рано или късно аз ще му разкажа какво се случи тук и как призовах душата на Деймис. Възможно ли е да не го виждам няколко седмици, а най-добре месец, докато забрави за изгубените пари. Въпреки че, познавайки медиума, той никога няма да ги забрави и така или иначе ще задава въпроси, на които аз определено ще отговоря честно.

— Разбрах — изстенах аз. — Но защо тогава са всички тези разговори и защо изобщо се озовах тук? — аз обходих с поглед стаята. — Щом вече всичко е решено и глобата е наложена?

— Трябваше да ти обясня какво всъщност се случи на гробището. А и същевременно да разбера защо изобщо правиш всичко това. Понякога мотивацията е по-важна от самите действия. И се

радвам, че всичките ти действия са били насочени да помогнеш на жена, загубила децата си.

— Между другото, какво стана с Присила Норн и душата на сина й?

Интересуваше ме и съдбата на Дони, но не посмях да го спомена. Ако младежът не е глупак, а той определено не е глупак, ще се престори, че няма нищо общо с това. Всъщност той по никакъв начин не участва в случващото се, освен че се опита да помогне, като атакува Жътваря.

— С жената всичко е наред. А след като душата на момчето все още е тук, тя ще остане за прощалната церемония. И този път ритуалът ще бъде проведен както трябва.

— Добре — облекчено въздъгнах аз. — И като стана така, ще мога ли и аз да присъствам?

— Като цяло се убедих в чистотата на твоите намерения — като че ли неохотно произнесе присъдата инквизиторът. — Към момента няма причина да те държим под охрана. Но следващия път няма да се отървеш толкова лесно.

— Значи мога да си вървя?

— Разбира се.

Исках да напомня, че все още съм с белезници, но изведнъж усетих, че нищо не ме задържа. Измъкнах ръце иззад гърба си и ги разтрих, поглеждайки крадешком назад. Каквото и да ме беше държало, сега го нямаше.

— Да те изпратя до изхода? — любезно предложи инквизиторът с тон, който не допускаше отказ.

Изправяйки се на крака, аз леко се олюлях от слабост, като едва не изпразних стомаха си право на масата.

— Добре ли си? — притеснено попита свещеникът.

— Да, просто леко сътресение — промърморих аз. — Явно при задържането са ме ударили прекалено силно по главата.

Излизайки от стаята, се озовахме в дълъг коридор без прозорци. Еднакви врати, разположени на еднакво разстояние, очевидно водеха към други стаи, подобни на тази, в която ме държаха.

— Това тук какво е, затвор? — не се сдържах аз.

— Всъщност това са килии за молитви и размишления — изобщо не се смуги инквизиторът. — Някои от нас прекарват тук в

уединение дълги часове, дни, а понякога и седмици.

— Нещо като места за медитация?

— Не съвсем — направи гримаса свещеникът. — При медитация човек е сам със себе си, а при молитва — с Бога. Това са напълно различни понятия.

Е, тъй като не съм правил нито едното от двете, ми беше трудно да разбера за какво точно става дума. А и нямах кой знае какво желание да разбирам. За днес вече имах достатъчно разговори за религията, а все още трябваше да подбера подходящия момент и да задам въпрос за случая с Алина Князева. Вярно, не бях сигурен, че след всичко, което се случи, изобщо ще ми се предостави такъв.

Оказа се, че „килиите“ са доста дълбоко под земята — качвахме се по каменните стълби цели пет минути. А там вече се показаха белите стени на храма, иконите и обичайните храмови помещения, познати ми от детството. Кой не е ходил на екскурзии в християнски църкви и храмове? Между другото, нямах идея каква е разликата между тези две сгради и дали изобщо има такава.

Известно време вървахме мълчаливо. От време на време по пътя си срещвахме монаси и монахини в класически черни раса, всички ме поглеждаха с лек интерес и се покланяха почтително на инквизитора.

— Кхъ, всъщност аз дойдох в църквата и за да се срещна с вас — започнах колебливо аз. — Възникна един проблем по време на работа и си помислих, че вие може да сте се сблъскали с нещо подобно.

— За какво става въпрос? — без да се обръща към мен, попита инквизиторът. — Не обещавам нищо, но ще се опитам да помогна.

Описах накратко ситуацията на Алина Князева. Как беше пострадала от експлозия, как изпадна в кома и как успях да намеря душата ѝ в утроен вариант.

— А какво каза за тази ситуация твоят учител? — попита отец Павел. — Никога ли не се е сблъскал с нещо подобно?

— Джеймс заяви, че за медиумите е най-добре да стоят настрана от тези работи — признах аз.

Свещеникът кимна.

— Добра идея.

— Но аз мога да помогна, сигурен съм! Просто не ми достигат малко знания...

— Похвално желание, млади човече — потупа ме по рамото свещеникът. — Но да се ровиш във фините материи на човешките души след толкова кратък период на обучение е малко безразсъдно. Нека да направим така — ще направя запитване до нашата картотека за подобни случаи и ще те свържа с наш специалист от църковната болница. А ти ще ми обещаеш, че няма да предприемаш нищо без участието на този специалист.

— Добре — лекомислено обещах аз.

И защо Князев реагира така за представителите на църквата? Инквизиторът не само обеща да помогне с информация и специалист, но и на практика потули инцидента на гробището. Вярно, за сметка на сериозна глоба за Джеймс, който сега сигурно ще получи инфаркт, но това вече са дреболии.

След като реших най-важния въпрос, аз се отпуснах малко и си спомних за не много комфортното състояние на стомаха си.

— Извинете, а има ли някъде тук тоалетна? — попитах малко смутено.

Свещеникът ме придружи до аскетична, но оборудвана със съвсем модерна санитария стаичка. Останал сам, аз отново почувствах силен спазъм и едва успях да изтичам до умивалника, като най-накрая изпразних стомаха си. Но вместо полусмляна закуска върху бялата емайлирана мивка падна буца гърчещи се черни нишки.

Що за гадост?! Това нещо е било в стомаха ми?!

[1] Прогонвам те, нечист дух, сатанинска сила! (лат.) ↑

[2] Бръснача на Окам — най-разпространеното наименование на принципа на простотата в науката, съгласно който от множеството теории, които обясняват един и същ проблем еднакво добре, за предпочитане е най-простата, т.е. тази, която използва най-малко предположения. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Да не са нишките на така наречения Ангел на смъртта?! И ги изплюх от стомаха си, както котките повръщат собствената си козина?! Но откъде се взеха? Или това са последствията от енергията, която погълнах от Жътваря?

Протегнах ръка и предпазливо докоснах черната купчинка. Тя веднага се разпадна на части, които започнаха да се изпаряват буквално пред очите ми. Няколко мига, и странната субстанция изчезна напълно.

„По дяволите, надявам се в мен да не е останала още от тази гадост!“ — помислих си аз, докато се потапах в собствените си усещания и опипвах корема си. Но изглежда гаденето и дискомфортът в стомаха ми бяха отшумели. Много странно. Прииска ми се да отида на рентген, но не бях сигурен, че ще улови това нещо. А ако улови, дали няма да ме набутат в някоя лаборатория, за да ме превърнат в опитно зайче? Макар че в този свят се случваха толкова много необичайни неща, че ако затваряха всеки странен индивид в лаборатория, то улиците на градовете щяха съвсем да се обезлюдят.

Като цяло, след като се отървах от черните нишки, самочувствието ми се подобри толкова много, че почувствах неочакван прилив на сила. Дори главоболието ми изчезна напълно. Добър знак, но все пак ще е по-добре да се консултирам с някой от наставниците си — Джеймс или Макаров — за случилото се, ами ако атаката на Жътваря води и до други странични ефекти? Тук беше и инквизиторът, но въпреки оказаната подкрепа, той не вдъхваше доверие и нямаше никакво желание да му казвам за близкия си контакт с Ангела на смъртта.

След като старателно се измих, аз излязох при свещеника и се постарях да изглеждам така, сякаш нищо не се е случило. Добре, че той не се сети да попита дали всичко с мен е наред, защото в такъв случай нямаше да мога да премълча.

— Дадох номера на телефона ти на мой добър приятел от болницата, той ще се свърже с теб довечера — продължи недовършения разговор отец Павел. — Пуснах запитване и до архивите, може би ще успеят да намерят нещо, но това ще отнеме време.

— Благодаря — отвърнах съвсем искрено аз.

А Миси и Князев по някаква причина бяха убедени, че свещениците няма да тръгнат да ми помагат и да споделят информация. А тук съвсем приятен чичко, макар да бях напълно наясно, че той е толкова дружелюбен съвсем не просто така. Това означаваше, че по някаква причина моята личност беше интересна за църквата или лично на него, но най-важното беше, че сега инквизиторът искаше да ми помогне. Както се казва, грях е да не се възползвам, а точно в църква не исках да съгрешавам.

Излязохме в двор, който донякъде напомняше на малък разбунен кошер. Свещеници и хора в обикновени дрехи сновяха насам-натам, носеха някакви кутии, книги, урни.

— Нещо се е случило? — попитах заинтригуван аз.

— Случило? — повтори свещеникът. — Не, това е нормален ден в нашата църква. Свещениците подготвят и изпращат осветени с Библия защитни артефакти, подготвят урни с пепел за обреди за упокоение.

— Нима на Златния умират толкова много хора? — учудих се аз, докато проследявах с поглед цяла количка с урни.

— На Златния остров има около две хиляди селища, които имат статут на град. Барса е един от десетте най-големи и най-безопасни градове, но дори тук всеки месец умират или изчезват по няколкостотин души — укорително каза свещеникът. — Естествена смърт, убийства от други хора, от същества, от призраци, от демони. И всеки трябва да бъде упокоен по всички правила, за да не се напълни градът с призраци и полтъргайсти.

Странно, но Барса ми се стори доста спокоен и безопасен град, дори въпреки призраците, които периодично се срещаха по улиците. Вярно, бях само в някои негови части. Но пък определено можех да кажа, че думата „най-голям“ по стандартите на моя свят едва ли е подходяща за Барса. Максимум колкото Твер с население от половин милион души, което означаваше, че останалите градове са значително

по-малки. Като цяло беше логично, нали населението на земята доста е оредяло, но сега не ставаше дума за това: ако църквата работи толкова усилено и медиумите също не дремят, тогава защо има толкова много призраци?

Зададох въпроса си на отец Павел и получих неочакван отговор:

— Църковните ритуали също не са гаранция. Понякога се случва медиуми и дори свещеници да извършват обредите недостатъчно качествено, какъвто беше случаят с твоя учител и призрака на момчето...

Бях на път да се възмутих от поредната лъжа, защото свещеникът много добре знаеше, че Деймис беше преминал „отвъд“, но той ме прекъсна:

— Но да се открият такива случаи е много трудно. Хората и така не достигат.

— Да, чух, че на моя учител му се налага да ходи дори в други градове — съгласих се аз, искайки по някакъв начин да изчистя името на Джеймс, който всъщност беше пострадал за нищо. Най-вероятно той дори още не знаеше, че ще бъде глобен, горкичкият. — Казват, че смъртността сред медиумите е много висока, дори застрахователните агенти ги избягват.

— Рисковете на професията — не възрази старецът. — А ти защо мислиш, че получи званието стажант толкова бързо? Асоциацията запущва дупки с всеки, който поне малко може да усеща призраци.

„Поне малко“ определено не беше за мен, аз ги виждах всичките. По думите на Джеймс подобни способности са голяма рядкост. Вярно, все още не разбирах как другите медиуми преследваха призраци, след като не можеха да ги виждат нормално? Джеймс използваше превръзка, която действаше като прибор за рентгеново зрение, показващ очертанията на призраци на късо разстояние, но как другите решаваха този проблем?

— А свещениците защо не хващат призраци и други подобни създания? Ако медиумите са недостатъчно, то защо църквата не помага? — не се сдържах аз от леко провокативния въпрос.

— Освен демоните от Лимба, различни същества и полтъргаисти, има и други опасности, с които се налага да се бори именно църквата. Освен това Асоциацията на медиумите първоначално е била създадена като едно от нашите подразделения.

Чак по-късно я превърнаха в отделна структура, точно защото сред свещениците няма толкова много хора със способността да усещат, още повече — да виждат призраци.

Да бе, затова пък всички свещеници могат да създават скъпоструващи защитни руни върху сгради, коли и други превозни средства. По някаква причина бяха запазили този бизнес за себе си, макар да бях сигурен, че не само свещениците могат да нанасят руни.

— Наистина много хора могат да рисуват руни, но малцина от тях могат да дадат такава гаранция, каквато дава църквата — без изобщо да се смути, отговори отец Павел.

По дяволите, пак ли го казах на глас.

— И дявола по-добре да не го споменаваме на свято място — подсмиввайки се в сивата си брада, ме поправи свещеникът.

— Извинявайте.

Пресякохме двора и стигнахме до малка самостоятелна постройка.

— Мястото за церемонията беше преместено от гробището тук — при малкия олтар. Присила Норн сега е там с призрака на сина си, дадохме им време да се сбогуват. Ако искаш, може да се присъединиш към тях.

— Разбира се!

Протегнах ръка към вратата, но застинах в нерешителност. Все още не бях измислил какво да кажа на Присила, още по-малко — на самия Деймис. Освен това имаше и още нещо, за което бях забравил да попитам инквизитора.

— А моят приятел? Него също ли го пуснаха? — със закъснение си спомних аз за Дони. Честно казано, дори ми стана малко срамно, че попитах за него чак сега.

— Той те чака в нашата трапезария. Можете да си тръгнете заедно, след като приключи церемонията, която, между другото, ще проведе лично аз. Върви и поговори с призрака, ще ви дам още двадесет минути. Сигурен съм, че трябва да се сбогуваш с момчето, както и майка му, но няма да рискувам да го задържам повече в нашия свят. Кой знае кога Ангелите на смъртта отново ще дойдат за него.

Кимнах в знак на съгласие и докоснах дръжката, но така и не отворих вратата, гледайки в една точка право пред себе си. Опитът ми

с призоваването на призрака беше успешен, но какво да правя след това?

Виждайки моята нерешителност, свещеникът ме потупа по рамото:

— Знаеш ли, от опит знам, че хората, които са загубили близки, нямат нужда от празни съболезнования. Точно както не са необходими съжаления и за онези, които отиват отвъд.

Погледнах го учудено. Със сигурност не очаквах такива думи от свещеник и инквизитор в едно лице.

— А и за какво са тези съболезнования? — продължи той, като видя, че напълно е привлякъл вниманието ми. — Някакво абстрактно съчувствие и привидна съпричастност към тяхната скръб? Не. За живите е много по-добре да чуят, че починалият е оставил следа в живота на хората, че ги е променил и че ще го помнят. А за тези, които отиват отвъд, е важно да знаят, че живите няма да се отдадат на продължителна скръб, а ще могат да живеят дълъг и щастлив живот.

Думите на свещеника се оказаха учудващо логични, не мислех, че логиката изобщо има място в религията. Наистина ми стана малко по-ясно как да се държа. Затова, кимвайки благодарно на отец Павел, аз натиснах дръжката и влязох вътре.

Помещението се оказа малко, точно както беше казал свещеникът: олтар, няколко реда пейки, осветени от висок витражен прозорец, красиви и дори уютни дървени икони покрай стените, а зад тях руни, в които лесно разпознах не само защитни шарки, но и такива, които правят призраците видими. Присила Норн в черна рокля и полупрозрачния Деймис в къси панталони и риза, които познавах много добре от първата ни среща, седяха един до друг на първата пейка точно под прозореца и си говореха кротко, но още щом прекрачих прага, те се обърнаха едновременно.

— Пишман медиуме! — възкликна момчето. — Вече си мислех, че свещениците са те арестували!

— Ама че си и ти. Няма за какво да ме арестуват — възмутих се аз.

— А това, че ме извлече от оня свят?! Дори такъв малоумник като теб трябва да осъзнава, че това е забранено.

— Дейм, да не си посмял да говориш така на младежа! — възмутено се скара жената на призрака, скочи импулсивно на крака и

пристъпи към мен.

Преди да успее да каже каквото и да е, тя ме прегърна и прошепна:

— Благодаря.

За миг замръзнах, без да зная какво да кажа и чувствайки се леко неудобно. Първо, въпреки рано посивялата коса и липсата на грим, Присила Норн си оставаше красива жена, и второ, аз върнах душата на мъртвия ѝ син само за малко. Каква помощ е това.

— Радвам се, че се получи — промълвих най-накрая.

— Добре, че ме измъкна — съгласи се момчето, увисвайки във въздуха пред нас. — Че мама без нас със сестра ми съвсем рухна!

Зачудих се какво ли има от „другата страна“? Рай, чистилище или все пак път към прераждане?

Разбира се, моментът не беше най-подходящият, но мисълта се появи и вече не можех да я спра, така че веднага зададох този въпрос на Деймис.

Момчето се замисли.

— Не помня. Като че ли нямаше нищо... И мен ме нямаше, но в същото време ме имаше...

С всяка дума той сякаш ставаше още по-прозрачен, явно се канеше да изчезне окончателно. Очевидно цялото му естество се противопоставяше на разкриването на тази тайна на мирозданието.

— Спри, спри — казах припряно. — Да сменим темата. Нямаме много време, церемонията ще е след двадесет минути. Исках още веднъж да се извиня за това, че не успях да ти се притека на помощ там в болницата.

— Защо направо не се извиниш, че и Елла не си успял да спасиш — изсумтя Деймис, моментално възвръщайки част от материалността си. — Според мен поемаш прекалено много върху себе си, невъзможно е да отговаряш за всички и всеки — той стисна юмрук и го разтърси пред носа ми. — Макар това изобщо да не променя факта, че обеща да убиеш онзи изрод от болницата, но така и не го направи!

— Дейм! — отново му извика Присила Норн.

— Онзи лош човек — поправи се момчето. — Откъсни му главата, но бавно, за да страда подобаващо!

Такава вяра в моята сила беше ласкателна, но поглеждайки ме, последното нещо, за което човек може да се сети, беше физическо

въздействие от подобен вид.

— Ще се постарая — уверих го аз.

Бих искал да обещаю и повече, но вътрешното ограничение не ми позволяваше да излъжа и да покажа увереност в собствените сили, която напълно отсъстваше.

— Е, поне с Орлов старши успя да се справиш — прояви неочаквана осведоменост момчето. — Мама ми каза, че в имението им са намерили телата на момичета, убити от този изрод. И татенцето го е прикривало! Колко е хубаво, че сестра ми го разкъса на парчета!

Хвърлих поглед към мис Норн.

— Това вече не беше тя. Превръщайки се в полтъргайт, Елла изгуби самоличността си.

— Да, вярно, тя и мен се опита да изяде — съгласи се Дейм. — Но добре ли е сега? Отишла ли е на небето?

Чувствайки се неудобно, намерих най-честния, но в същото време неутрален отговор:

— Много се надявам на това.

— Ами да, откъде ще знаеш, нали съвсем наскоро стана медиум. А и изглеждаш така, сякаш скоро ще ни последваш нас с Елла.

— Деймис, говорили сме много пъти за това, че някои наблюдения е по-добре да запазиш за себе си — смъмри го Присила Норн с лека усмивка. Въпреки че се усмихваше, очите на жената блестяха така, сякаш всеки момент ще се разплаче.

— Мамо, не съм виновен аз, че с всяка следваща наша среща той губи по десет килограма! — възмути се призракът. — Може би не е лошо, че умрях, иначе още четири срещи и той просто ще изчезне!

— Вината не е моя, животът е такъв — измърморих под нос.

В някои отношения момчето беше право, сега дори в огледалото не исках да се погледна. Вземах си душ едва ли не със затворени очи. Тегло от шестдесет килограма при височина сто седемдесет и пет — това си е синоним на скелет във всеки свят.

— Сега, ако можех... — момчето замислено млъкна, сякаш се опитва да прецени нещо наум.

— Дейм, спри да занимаваш младежа с твоите глупости — плесна с ръце майка му. — Да изтъкваш на някой неговите недостатъци е най-малкото некрасиво.

— Да, мамо — послушно се съгласи призракът.

Колкото и да е странно, през останалото време до пристигането на отец Павел си бързахме така, сякаш Деймис не е умрял и не трябва да изчезне напълно след двадесет минути. Припомнихме си първия път, когато се срещнахме на строежа, и той разказа как е намерил призрака на сестра си. Присила Норн сподели няколко забавни семейни истории и в този момент очите ѝ отново сияеха. Оказа се, че жената има очарователна и топла усмивка, която веднага изчезна, щом брадатият свещеник влезе при нас.

— Време е — меко каза той.

Жената го погледна така, сякаш инквизиторът възнамерява лично да убие сина ѝ.

— Дайте ни още малко време!

Свещеникът поклати глава.

— Времето никога няма да е достатъчно. Но мястото на момчето не е тук, трябва да бъде освободено. С вас вече говорихме за това, Присила.

Жената веднага клюмна, сякаш в миг бе лишена от всичките си сили.

— Да, знам...

— Всичко е наред, мамо, не плачи — намигна ѝ Деймис. — И не забравяй, ти ми обеща още една сестра или брат, а най-добре и двете. Не знам или по-скоро не помня какво ме очаква там, отвъд, но ако се появи и най-малката възможност, непременно ще поглеждам отгоре как живееш тук. И Елла също. Сигурен съм, че ако беше тук сега, щеше да каже същото, само че с по-красиви думи.

Хм, хлапето явно скромничеше, аз за два дни не можах да намеря по-добри думи.

— Кхм, ако сте готови, предлагам да започна молитвата — прокашляйки се, за да привлече вниманието ни, каза отец Павел, и започна да обикаля около олтара, палейки свещите. — Момче, ела на олтара.

Никога не съм харесвал църковните служби, макар да съм ходил на тях само като дете. А с преместването в този свят всяко посещение в църквата започна да носи непрекъснати проблеми: или Ангел на смъртта се опитва да ме „изпие“, или убиват свещениците, а сега и окончателно прощаване с момчето...

Двамата с Присила Норн седнахме на пейката, а отец Павел застана до олтара и започна да чете нещо на латински.

— И тези безсмислици ще ме върнат обратно? — пошегува се реещият се над олтара Деймис, докато с интерес надничаше в книгата пред свещеника. — Е, кой знае. Аз лично повече бих се доверил на твоите листчета с рисунки.

Но аз виждах как с всяка дума от молитвата Деймис става все по-прозрачен. Освен това пламъкът на свещите на олтара ставаше все по-висок и по-ярък, създавайки нещо като плътен поток светлина, вътре в който се намираще момчето. Светлината ставаше все по-висока и по-висока и таванът на помещението сякаш се разтваряше в нея.

— Мамо, обичам те! — бързо каза Деймис, осъзнавайки, че скоро ще изчезне. — Не тъгувай! А ти, медиуме, навестявай майка ми, увери се, че всичко с нея ще е наред!

— Обещавам! — отвърнах с приглушен глас.

— Не знам дали ще се получи, но приеми този дар от мен — продължи да звучи гласът на момчето, когато вече почти напълно се беше разтворил в светлината. — Той ще ти помогне да откъснеш главата на онзи изрод! И този път без никакви оправдания!

Светлината избухна в очите ни и Деймис изчезна, но малка бяла топка от енергия остана да виси във въздуха над олтара.

— Душата на момчето е чиста, светлината го прие — премина от латински на разбираем език свещеникът, но когато видя топката светлина пред себе си, се напрегна: — Това пък какво е?!

Свещеникът посегна с ръка да докосне топката, но тя се измести настрана, за да не му позволи да го направи.

— Дейм не си ли тръгна? — попита Присила Норн с треперещ глас, втренчена неразбиращо в кълбото светлина.

— Отиде си — уверено отвърна отец Павел. — Това е нещо друго. Някаква частица от неговата същност, останала...

Топката започна да се движи и се насочи право към мен.

— Отдръпни се от нея — заповяда свещеникът. — Може да е опасно.

Но аз знаех много добре, че Деймис не би оставил след себе си нещо, което да нарани мен или майка му, така че не помръднах. Топката полетя към мен, увисна пред лицето ми и след това рязко ускори, насочвайки се право в челото ми. Изглеждаше уж

нематериално нещо, но ме удари така, че само като по чудо останах да седя на пейката, и то благодарение на подкрепата на мис Норн, която ме задържа на място с една ръка.

За миг всичко се разлюля, но бързо се съвзех, а и свещеникът приближи до мен и сложи ръка на челото ми. От докосването му главата ми веднага се проясни, сякаш бях пил хубаво кафе, дори тялото ми стана учудващо леко.

— Как се чувстваш? — попита отец Павел по-скоро с любопитство, отколкото с притеснение в гласа.

— Много добре — уверих го аз. — Просто не разбрах какво беше това.

— Предполагам, че щом си още жив, то това е някакъв дар от момчето, оставен лично за теб — поглаждайки брада, отговори отец Павел.

Ама че съм и аз, Деймис нали съвсем ясно каза, че това е дар за мен.

— Самият аз никога не съм виждал такова нещо, но подобни дарове се споменават в книгите. Само силна и светла душа, емоционално и дълбоко привързана към човек, може да направи нещо подобно.

Неволно хвърлих поглед към Присила Норн. Може ли момчето да ме смята за по-близък от собствената си майка? Защо не остави дара за нея?

Изглежда за нещо подобно си помисли и свещеникът:

— Може би този дар е бил предназначен не за Михайлов, а за вас?

— Силата е нашият семеен талант — без да поглежда свещеника или мен, каза жената. — Аз вече го имам.

Тя извади монета от джоба си и с лекота я огъна с два пръста.

Уау!

— Ако Деймис е решил да остави таланта си на Роман, тогава мога само да се радвам, че частица от моя син ще остане в този свят.

Присила Норн тихо заплака, изпусвайки монетата на пода, а аз седях до нея и не смеех да я прегърна през раменете или да я хвана за ръката, но пръстите на жената сами стиснаха моята длан.

— Вие сте отгледали прекрасни деца — казах тихо. — Радвам се, че макар и за кратко, ги познавах.

— Благодаря.

Известно време останахме мълчаливо пред олтара, а после мис Норн внезапно се изправи на крака и се насочи към изхода. Очевидно искаше да остане сама, а не да прекарва времето си с почти непознати хора.

Преди да я последвам, аз бързо взех огънатата монета от пода и я пъгнах в джоба си. В главата ми все още беше пълна каша от всичко случило се. Деймис окончателно си отиде, аз получих дар от него, а малко по-рано имах стомашно неразположение от погълнатата енергия на Ангела на смъртта. И какво да правя с всичко това отново не бях наясно.

Хвърлих поглед към майката на вече покойния Деймис. Дори не можех да си представя какво се случва в главата ѝ и определено няха намерение да тормозя жената сега с въпроси за семейния им талант.

— Имаш телефона ми. Нека се срещнем след няколко дни и ще ти кажа как развиваме семейния талант — сякаш прочела мислите ми, предложи тя.

В двора, под слънцето, синкавата бледност на кожата ѝ стана особено видима, както и сенките под рязко изразените скули. Сега тя приличаше на съвсем истинска Снежна кралица.

— Разбира се — зарадвах се аз. — Но по-добре вие ми пишете кога е удобно и аз ще дойда веднага.

— Разбрахме се — кимна жената, прегърна ме и ме целуна по двете бузи. — Освен това сега сме нещо като роднини, защото в теб има частица от Деймис.

Въпреки топлината в гласа ѝ, мис Норн изглеждаше уморена и дистанцирана, а погледът ѝ постоянно се разфокусираше, сякаш се отнася в собствените си мисли.

— Благодаря ви за всичко — обърна се тя към отец Павел. — Вие винаги сте ме подкрепяли.

Между другото, доста странно беше, че инквизиторът изобщо се занимава с подобни неща. Аз лично мислех, че той има малко по-други задължения, а не да успокоява роднините на мъртвите и да провежда ритуали за упокоение.

Когато Присила Норн се скри зад портите на храма, аз се облегнах на стената и бавно се плъзнах надолу, докато не се озовах

седнал на пети. За миг се почувствах като марионетка, на която току-що са прерязали конците, които са я държали изправена.

Известно време седях така, гледайки тъпо в една точка. След това извадих огънатата монета от джоба си и се опитах да я изправя, но, разбира се, не успях.

— Наистина ли мислиш, че ще се получи толкова лесно? — попита свещеникът, наблюдавайки действията ми отгоре. — Дарът е даден, но тепърва трябва да се научиш как да го използваш. И изобщо не е сигурно, че ще се запази.

Честно казано, аз наистина си мислех, че ако суперсилата е талант, той ще се прояви веднага, като серума на Капитан Америка от комиксите.

Камбаните на покрива на най-високата камбанария забиха толкова силно, че ушите ми писнаха. И това не изглеждаше като обичайния звън преди богослужение, а по-скоро като сигнал за тревога.

— Какво става? — попитах отец Павел, докато се изправах.

— В известен смисъл ти провървя — без усмивка отвърна свещеникът. — Сега ще видиш с какви заплахи трябва да се сблъскваме ние.

ГЛАВА 10

— Къде? — попитах аз и се заоглеждах.

— Портата — лаконично отвърна свещеникът.

Високите стоманени порти по принцип си бяха широко отворени, но сега се взирах в тях в очакване да се появи нещо необичайно. По правилата на драматургията това трябваше да се случи веднага след думите на моя събеседник, но явно вселената имаше лек бъг, който позволи на църковните служители да се подготвят за заплахата. Хората без раса бързо освободиха площада, като го направиха без суетене и страх, по-скоро като нещо рутинно. Част от свещениците също се магнаха, оставяйки около тридесет от най-едрите на вид свои представители. Те се наредиха от двете страни на входа в мълчаливо очакване, като само от време на време правеха кръстен знак и мълвяха под нос молитви.

— И какво чакаме? — не можах да се сдържа от въпроса аз пет минути по-късно.

— Обладан — тежко каза отец Павел.

— От кого или от какво?

— От демон, разбира се. Всички събрани тук хора ще извършат обред по екзорсизъм.

— Екзорсизъм?

Да кажа, че бях изненадан, беше все едно нищо да не кажа.

— Но как онези огромни неща от порталите могат да се вселят в хора?! Никога дори не съм чувал за такова нещо.

Разбира се, аз бях съвсем отскоро в този свят, но успях осезаемо да се докосна до мистичната му част, и за обладаване не бях чувал нищо. Дори Ника, когато я попитах за това, не можа да отговори нищо разбираемо.

— Ако говориш за онези същества от Лимба, то те не са истински демони. Да, хората ги наричат така, но в действителност това са просто обитатели на един много жесток и зъл свят, който се опитва да погълне нашия. Нищо специално.

Да бе, абсолютно нищо. Просто огромни същества с много усти по цялото тяло, създаващи портали към нашия свят и поглъщащи всичко по пътя си. Обичаен петък.

— А какви са тогава истинските демони? — обречено попитах аз, осъзнавайки, че сега ще науча нещо ново и то никак няма да ми хареса.

— Те, за разлика от съществата от Лимба, не могат да намерят пътя си към нашия свят сами. Тях ги призовават хора с помощта на тъмни ритуали, плащайки със собствената си, а понякога и с чужди души за различни услуги.

Какво пък, и такова бях виждал във филмите, но все още не разбирах защо е нужна такава тълпа свещеници?

— А един свещеник не е ли достатъчен?

— Един? Само ако този свещеник е самоубиец. Сега например ще участват всички дежурни свещеници и далеч не е сигурно, че обредът ще премине лесно.

— Добре, това е разбираемо — съгласих се аз. — Но защо за първи път чувам за това? Джеймс Харнет не ми е споменавал за нищо подобно. Или той не знае?

— Разбира се, че медиумите знаят за демоните — намръщи се свещеникът. — Но те имат ясни инструкции да не говорят за тези същества и да не поемат такива случаи. Само слугите на Господ могат успешно да устоят на покваряващото им влияние.

— Но аз дори в мрежата не съм виждал да се споменава за тях!

— Църквата внимателно филтрира всяка информация за демоните. И така има достатъчно глупаци, които изравят отнякъде тъмни ритуали и продават собствените си души. Само това остава, всичко да стане обществено достояние.

Честно казано, съвсем се обърках. Но нямах време да обмисля всичко, тъй като през портата премина бронирана бяла кола, съвсем смътно наподобяваща линейка. Само че вместо самотен червен кръст върху корпуса ѝ имаше емблема на кинжал, пронизващ змия, а цялото пространство около нея беше покрито с фини златни и полупрозрачни руни. Някъде от дълбините на паметта ми изплува спомен, че този символ принадлежи на инквизицията, така че колата спокойно можеше да се счита за „спешна инквизиторска помощ“.

След като зави така, че задните врати да гледат към главната зала, колата спря и няколко свещеника веднага се втурнаха към вратите. Те бързо свалиха платформата и избутаха от колата нещо, което приличаше на огромна болнична носилка. Само дете обикновените носилки предполагаха, че пациентът лежи върху тях в поза „войник“, а на тази човекът беше разперен с широко разтворени ръце и крака, фиксирани със солидни стоманени окови. А и самата носилка не беше изделие с тънък метален лист, а с дебела стоманена плоча, покрита с множество руни също като колата. Лицето на обладания беше скрито от солидна стоманена маска без очи, нос и уста, но по физиката му беше лесно да се разпознае едър и мускулист мъж.

— Мислех, че демоните предпочитат да се вселяват в тийнейджърки — изтърсих аз, когато известният филм „Екзорсистът“ изплува в паметта ми.

— Момичета? Защо?! — шокирано попита отец Павел. — Слаби тела, чисти души. Демонът просто няма къде да се обърне. Хайде да се приближим.

— А може ли? — подозрително попитах аз.

— Докато няма възможност да контактува с хора, няма причина да се притесняваме от него — успокои ме отец Павел.

Когато приближих до стоманената плоча, която се движеше на колелца като нормална носилка, успях да видя по-добре обладания. Да, едър, но очевидно съвсем обикновен мъж в широк костюм, единствено въздухът, когато се приближих до него, сякаш стана по-гъст и по-тежък и като че ли дори замириса на сяр. Но последното най-вероятно беше само моята болна фантазия.

— А защо контактите с него са толкова опасни? — попитах аз, за да откъсна малко ума си от неприятното усещане.

— Демоните идват в този свят, за да покварят и след това да погълнат душите на хората. Както казах, чистите светли души за тях са като отрова, затова демоните предпочитат грешниците. Те са готови да изпълняват желанията на хората, стига това да доведе до почерняне на душата им, а след това я вземат като заплащане.

— Но тогава душите на свещениците би трябвало да са добре защитени от неговото влияние — отбелязах аз.

— Идеални хора няма, всеки си има някаква тъмна страна. Ако се даде шанс на демона, той ще намери вратичка и ще накара човека да прави това, което иска. Нищо не му струва да повлияе на свещениците, те също са хора, а не безгрешни ангели.

Да, като че ли разбрах общата концепция, но защо обладаният беше толкова здраво фиксиран все още си оставаше загадка.

— Брат Павел — поздрави го солиден брадат мъж, също облечен в бяло, но с огромен златен медальон на врата. Може би беше някакъв религиозен знак, но не бях толкова добре запознат с църковните въпроси. — Искате ли да участвате?

— Само ще наблюдавам, владико — поклати глава отец Павел. — Още не съм се възстановил напълно от последния инцидент с един от синовете на Велиал.

— Разбирам — свещеникът, незнайно защо наречен „владика“, кимна в знак на съгласие, присви очи към мен, но не зададе повече въпроси.

Носилката с обладания стигна до входа на главната зала. Вратите се отвориха и цялата процесия от свещеници, продължавайки да четете молитви, влезе вътре. А там вече ги чакаха няколко намръщени свещенослужители с висящи зад гърбовете им призраци-мъченици, един от които вече бях виждал с отец Павел.

— И ние ли ще отидем там? — уточних аз. Наистина исках да задам пряк въпрос за призраците, но в дадения момент това не беше толкова важно, колкото самият процес на екзорсизъм. Но наум си отбелязах по-късно да попитам за тези страдалци.

— Разбира се. Ще ти бъде полезно да видиш колко по-опасни са демоните от всички призраци, с които се сблъскват медиумите.

Страхотно, само че последния път, когато Ника реши да ми покаже фалшивите демони от измерението Лимба, това не свърши много добре.

— Наистина? — попитах аз, като за всеки случай напипах в джоба си няколко гофу. Учудващо, че свещениците дори не ми ги конфискуваха. — Може би не си струва?

— Да не се страхуваш? — искрено се учуди свещеникът.

— Рационално се притеснявам — отговорих уклончиво.

— Не се притеснявай, за нас това е рутина. Освен това самият владика участва в процеса. Да вървим.

Не намерих достойна причина да откажа, така че трябваше да последвам отец Павел. Вътре се настанихме близо до вратите, за да не пречим, но дори оттук всички действия на свещениците се виждаха перфектно. Носилката беше поставена до олтара, навсякъде около нея запалиха свещи, после провесиха протритото дълго въже и поставиха някакви златни артефакти, подобни на купи. Отец Павел тихо обясни, че в купите има светена вода, а въжетото е някакъв древен свещен артефакт, който позволява да се увие демона, когато излезе навън. Но първо трябвало да се разбере името на покровителя на демона, за да се разбере от кого точно е обладан този човек. И в зависимост от наученото ще бъдат подбрани подходящи молитви и ритуали, за да го измъкнат от бедния човек. Като цяло механизмът беше подобен на това, което правят медиумите, когато хванат призрак, само че тук вместо руни използваха различни молитви.

— А как ще разберете името му? Ще измъчвате демона със светена вода? — предположих аз. — Или ще му въздействате с онези нещастници със защитите усти и омотани с бодлива тел очи?

— Какво говориш! — възмути се отец Павел. — Това са грешници и изобщо не са тук за това. Ние трябва да дадем възможност на демона да се докосне до един от свещениците и от виденията, които изпраща, ще можем да разберем в какво се е специализирал.

— Грешници?

— Души, които доброволно са се предали на демоните. Нали знаеш, че външния вид на призраците зависи от самите тях? Обикновено той е свързан с последните спомени преди смъртта. А тези нещастници изглеждат и се чувстват така след въздействието на демони.

Брр, каква каша.

— А защо просто не ги упокоите?

— Тези души вече принадлежат на демоните и ще отидат право в Ада. Тяхното чистилице е тук, на земята, така че да имат някакъв минимален шанс да заслужат прошка — отец Павел посочи към олтара. — Гледай, сега един от свещениците, след молитва за пречистване и подготовка, ще докосне обладания.

Свещеник на около четиридесет години, слаб като вейка, с аскетично тънки черти на лицето, се приближи до носилката и докосна ръката на обладания. Почти мигновено от очите му потекоха кървави

сълзи и мъжът се свлече в ръцете на колегите си, които го спасиха от падане.

— Това е дете на Абадон! — изхриптя свещеникът.

— Не е толкова лошо, колкото би могло да бъде — коментира отец Павел. — Един от демоните на разрушението. Той принуждава хората да освободят животинското си начало, унищожавайки всичко и всички около себе си.

Горкият човек, който едва докосна обладания, беше изнесен, а свещениците делово започнаха да рисуват допълнителни руни с позлатена боя директно върху плочата. А аз гледах действията им и си мислех, че ако едно докосване до обладан е толкова опасно, как тогава демоните още не са унищожили цялото човечество? Едно такова „дете на Абадон“ може да мине по улицата и незабелязано да зарази с агресия стотици хора. А ако се вземе предвид, че очите и устата му бяха закрити, то много вероятно е демонът да може да въздейства и само с поглед, и тогава заразените ще бъдат хиляди.

Разбира се, адресирах въпроса си към свещеника.

— Техните сили също не са безкрайни — поклати глава той. — Тъмната душа може лесно да бъде насочена към злото, но това отнема време. Сега, осъзнавайки, че скоро ще бъде унищожен, демонът е готов на всичко и ще изразходва цялата си сила.

Ясно е, че нищо не е ясно. По-точно, все пак разбрах нещо, но това явно не е достатъчно.

— Унищожен, а не изпратен обратно в ада? — уточних аз, като отново си спомних филми от моя свят.

— Защо да го изпращаме обратно? — изненада се отец Павел. — За да се върне и отново да обладае някого? А, не.

— Ами прошката?

— Прошката е за Божиите чедра, не и за тези създания — изобщо не се смути свещеникът.

Междувременно нужните руни бяха нарисувани и свещениците пристъпиха към четене на поредната порция молитви.

— Сега ще видиш как изглежда истинското зло, с което се борим — леко тържествено обяви отец Павел.

Раздаде се яростен рев и от тялото на обладания се появи главата на този, когото свещеникът нарече „детето на Абадон“. И това действително беше истински демон, нямащ нищо общо с онези

същества, които изпълзяха от Лимба. Чудовищно страшно червенокожо същество, уродливо, но в същото време с малко непонятна извратена красота. Вероятно беше това, което остава в тях от падналите ангели, живели някога на небето.

Вратът на демона веднага беше хванат с примка от светецото бяло въже, предварително подготвено от свещениците, и те започнаха да издърпват съществото от тялото на обладания. И ето че туловището на демона се оказа не толкова величествено, колкото муцуната — късо, сбръчкано, усукано и някак ъгловато. На фона на нормално голямата глава изглеждаше някак карикатурно и неестествено.

— И това е демон на разрушението?

— Той сега е отслабен — напомни свещеникът. — В пълна сила това може да бъде двуметрово същество, способно да разкъсва хората на парчета с едно движение на лапата си.

Тогава още повече не разбирах защо тези същества все още не са унищожили цялото човечество. И най-важното, как свещениците изобщо бяха успели да заловят обладания, ако в него стои толкова силен демон?

Сгърченият демон беше изцяло измъкнат от тялото на обладания и тук вече на ход бяха призраците със защити уста и очи. Те се нахвърлиха на демона с невероятна ярост и започнаха буквално да го разкъсват. След това остатъците от демона, приличащи по-скоро на разкъсани парцали, отколкото на кървава плът, бяха залети със светена вода от чашите, при което бързо се изпариха. Между другото, по някакъв начин плътта на демона и процесът на изчезването ѝ приличаха на изплютите от мен останки от Ангела на смъртта. Което като цяло беше логично, нали те с демоните бяха същества от сходен разред.

— Освободете нещастника — заповяда свещеникът с огромния медальон на врата. — Трябва да му окажем първа помощ.

— Той е още жив? — изненадах се аз.

— Разбира се, душата на този човек е сериозно пострадала, но той все още има шанс да оцелее — кимна отец Павел. — Дори този, който е продал душата си на демон, има право на изкупление.

— Като тях? — посочих призраците, които бяха разкъсали детето на Абадон като парцал.

— Те са грешници, които са умрели, без да получат прошка — поклати глава свещеникът. — А този човек все още има малък шанс да се покае и да изкупи вината си.

Отключиха оковите и внимателно надигнаха мъжа, за да му дадат да отпие светена вода от златна чаша. Напълно одобрявам. Както се казва, доверявай се, но проверявай. Но още щом ръцете на мъжа се освободиха от оковите, те веднага се превърнаха в змиевидни израстъци и пронизаха двамата свещеници, които бяха най-близо.

— Втори демон! — веднага извика някой.

— Двойно обладаване — изсъска отец Павел. — Трябва да го спрем!

Призраците на грешниците, подчинявайки се на заповедите на свързаните с тях свещеници, се втурнаха към човека, чието тяло започна да се видоизменя. Но нямаха време — след ръцете и останалата част от тялото на обладания се превърна в змии и те светкавично се нахвърлиха на всички около тях. Десетките същества създадоха истинска паника сред свещениците.

— Рутина, как не — измърморих аз, наблюдавайки как отец Павел хваща кръста на врата си и започва да мърмори молитва.

Ама че оръжие, помислих си аз, макар че с Ангела на смъртта някак си бяха успели да се справят само със свети думи.

Змиите пъргаво скачаха към свещениците, опитвайки се да ги ухапят по вратовете, ръцете и краката. Но мъжете в бели одежди показаха неочаквана сръчност и улавяха съществата още във въздуха, като веднага ги потапяха в чашите със светена вода. Някой, също като отец Павел, се опитваше да чете молитви под прикритието на останалите и скоро върху създанията се посипаха светлинни удари.

Отец Павел също завърши молитвата и от него към олтара премина цяла вълна златна искряща светлина, която значително забави създанията. Но най-сериозен се оказа ударът на владиката с огромния медальон на врата: от мощния му баритон, произнесъл дълга фраза на латински, всички змии замръзнаха, неспособни да помръднат, обгърнати от златно сияние, и другите свещеници веднага се възползваха, унищожавайки създанията едно по едно.

Десет секунди по-късно почти всички змии бяха превърнати в пепел. И само последната змия бързо запълзя към изхода и, разбира се, отец Павел и аз се оказахме на пътя ѝ. Но след молитвата отецът

изглеждаше така, сякаш всеки момент ще припадне и очевидно нямаше да реагира, така че трябваше да действам аз. Светкавично извадих вече подготвеното защитно гофу и го активирах, хвърляйки го на пода пред мен.

„А дали гофу за призраци ще действа срещу демони?“ — със закъснение се мярна в главата ми.

Но змията вече скачаше върху мен, без дори да забележи защитната бариера. По някакво чудо успях да хвана съществуването с две ръце, преди да стигне до врата ми.

Челото ми веднага беше пронизано от болка, а в главата ми прозвуча подкупващ глас:

— Пусни ме в душата ти. Пусни ме и ще изпълня всичките ти желания. Ще убия Ездача. Ще убия Доктора. Ще спася Лора. Ще те върна у дома в твоя свят.

Времето сякаш се забави и аз можех много ясно да огледам така наречената змия. Всъщност от обикновеното влечуго демонът имаше само формата на тялото и люспите, главата му по-скоро приличаше на пришълеца от класическия филм със същото име, само че онзи беше съвсем сляп, докато демонът все пак имаше едно око в центъра на главата.

„Златна рибке, ти ли си? — помислих си и неволно се усмигнах. — Демоните определено трябва да пороботят върху имиджа си, кой би се съгласил да пусне такава твар в себе си дори и за да му изпълнят всички желания?“

Но какво да правя с демона определено не знаех. Как да го унищожа? Молитви не знам, а и те едва ли щяха да работят, все пак не бях особено вярващ. Междувременно демонът, без да чака разрешение, започна да изтегля душевна енергия през ръката ми. Но тук вече бях човек знаещ и с лекота уплътних душата си, не позволявайки на съществуването да си прави безплатна закуска. Може би дори бих могъл самият аз да се опитам да погълна душата на демона, както направих с Ангела на смъртта, но именно опитът с Жътваря ме отказа да го направя сега. Кой знае какви ще са последствията от поглъщането на енергията на демонска душа?

Неспособен да измисля нещо по-добро, аз се опитах да стисна силно пръсти, за да удуша змията. Еднооката, да. Идеята беше колкото безполезна, толкова и идиотска.

— Exorcizamus te, omnis immundus spiritus!

Гласът на свещеника прозвуча съвсем близо до мен и моментално превърна демона в пепел.

Изтръсках гнусливо ръце и се обърнах към отец Павел.

— Благодаря.

— Добре ли си? — притеснено попита свещеникът. — Дори кратък контакт с демон може сериозно да навреди на душата.

— Той се опита, но не успя — отговорих аз уверено. — А що за демон беше това?

— Дете на Питон, демона на измамата — отговори отец Павел, облягайки се уморено на стената. — Беше се скрил зад същността на демон на разрушението и не можахме да го почувстваме.

— Очевидно затова той е демон на измамата — съгласих се аз. — И колко често ви се случва нещо подобно?

— Това е изключителен случай — увери ме свещеникът.

Аз отново огледах олтарната зала. Четирима свещеници бяха загинали, още няколко бяха сериозно пострадали. Заедно с тези, които не толкова отдавна бяха убити от Доктора, това бяха вече десет смъртни случая. Разбира се, това може и да е изключителен случай, но мисля, че застрахователните компании трябва сериозно да се замислят за включване и на църковните служители в черния списък. Защо само медиумите да изпъкват?

Якият старец с огромния медальон на врата приближи до нас, хвана ме за брадичката и внимателно ме погледна в очите.

— Леле, хвана демона с голи ръце и остана чист. Как успя?

Много ми се искаше да отговоря нещо рязко и най-важното, да отблъсна ръката, с която така нагло ме хвана, но по някакво чудо се сдържах. Явно е важна клечка, щом отец Павел при разговор с него скланя глава и се държи сервилно.

Но преди да успея да измисля подходящ отговор, към нас притича един от свещениците, участващи в екзорсизма.

— Владико, една от змиите успя да избяга! — нервно изстреля той. — Вероятно се е пхнала във вентилацията.

— О, не — уморено въздъхна владиката, мигом забравяйки за мен.

И съдейки по изражението на лицето на стареца, тук нямаше и намек за рутина.

ГЛАВА 11

Владиката и почти всички свещеници се втурнаха към вратите, водещи към вътрешните помещения, разпределяйки си в движение зоните за търсене. Няколко от тях останаха с ранените, опитвайки се да оказат първа помощ, други двама се заеха с нещастника, от когото бяха излезли демоните. Не разбирах защо е още жив, нали тялото му пред очите ми се беше превърнало в змии и нападна свещениците, а сега той отново лежеше на олтара, въпреки че изглеждаше толкова изтощен, сякаш години е обикалял из пустинята и се е хранил само с пясък и кактуси. Очевидно това, което видях, е било само илюзия, макар че всичко останало, включително смъртта на свещениците, се оказа съвсем реално. И като стана дума за убитите, появилите се в залата млади послушници получиха доста неприятна работа — с максимално уважение да пренесат и внимателно да подредят телата на мъртвите.

— Мисля, че вече можем да приключим тук — леко виновно каза отец Павел. — Вземи приятеля си от трапезарията и се прибирайте къщи. И искам да се извиня, че те изложих на опасност. Това трябваше да е най-обикновено прогонване на демон.

— А не ви ли трябва помощ за намирането на избягалия демон? — по инерция попитах аз. — Принципно, ако се подготвя малко и поработя върху търсещите руни...

След като изрекох тези думи на глас, се зачудих дали не съм надценил твърде много уменията си. Все пак демонът дори не забележа моята защитна бариера и ако по някакво чудо не бях успял да го хвана с ръце, вече щях да лежа на пода с прегризана шия.

— Благодаря, но в търсенето и хващането на демони имаме достатъчно опит — едва забележимо повдигна ъгълчетата на устата си свещеникът в подобие на усмивка. — За щастие църквата е правила това още преди Великия катаклизъм. А ти трябва да си починеш, днес се оказва тежък ден.

С това не можех да споря.

— Както кажете — съгласих се аз. — Но да знаете, че винаги ще се радвам да помогна.

— И това е прекрасно, сине мой — доволно кимна свещеникът. — Надявам се в бъдеще да имаме възможност да работим съвместно, но в момента твоята помощ определено не е необходима. Ще помоля един от послушниците да те придружи до трапезарията. И между другото... — той посегна към врата си и свали собствения си кръст заедно с верижката. — Виждам, че ходиш без кръст по себе си? Това принципна позиция ли е, или има други причини?

— Никога не съм се замислял за това — признах аз.

— Но си кръстен, нали?

Въпреки че въпросът беше зададен с такъв тон, сякаш отговорът не означава нищо, аз усетих напрежението във въздуха.

— Кръстен съм — отговорих с лекота, без да уточнявам, че съм кръстен в друго тяло и в друг свят. Между другото, какво ли казва религията за подобни случаи? Дали това, че съм кръстен в родния ми свят, означава, че то важи и за този свят? Там все пак измиваха с вода тялото, а не душата.

— Взemi моя, той е осветен от самия митрополит Владимир — свещеникът протегна кръста, който при по-близко оглеждане се оказва не само сребърен, но и инкрустиран с малки скъпоценни камъни. — От някои същности кръстът ще те защити по-добре от вашите езически руни.

Исках да откажа такъв ценен и най-важното, не много желан подарък, но след кратък размисъл реших да го приема. В този свят всяка защита може да е полезна, съгласен съм и на кръст, и на бронезилетка, ако е необходимо, и маорски татуировки ще сложа по цялото тяло.

С това разговорът ни приключи, очевидно сега инквизиторът се притесняваше повече от пълзящия из храма демон, отколкото да се бърбори с мен. Може би беше за добро, наистина се уморих да съм в постоянно напрежение. Въпреки демонстративното благоразположение на отец Павел аз се чувствах така, сякаш крача по минно поле — един удачно формулиран въпрос и аз няма да мога да излъжа и честно ще разкажа историята на появата си на този свят. И тук благоразположението на светия отец може да не е достатъчно, за да ме спаси от сериозни разпити в подземията на инквизицията, че дори и

по-лошо, защото християнството определено не предвижда прераждане за смъртните.

Младият свещеник, който отец Павел ми прати като придружител, през целия път до трапезарията ме гледаше със смесица от страх и интерес. Очевидно не знаеше кой съм и защо владиката и инквизитора разговаряха с мен, а възпитанието не му позволяваше да задоволи любопитството си.

— Ето тук е — кимна той към една врата след няколко чупки на коридора и бързо се отдалечи.

Това, което отец Павел наричаше „трапезария“, се оказа доста приятно съвременно кафене с двайсетина маси, с нормална кафе машина, микровълнови печки и приличен избор от съвсем не постни ястия. Кой би помислил, че свещениците също обичат комфорт. Вярно, Дони се оказа единствения посетител в цялата зала, младежът седеше на една от масите и напрегнато четеше нещо по телефона. Пред него имаше недокоснатото кафе и голяма чиния със сладкиши. Видях ме чак когато се строполих на стола срещу него и шумно се изкашлях.

— О, привет! Как си, всичко наред ли е? — беше първото, което попита, а лицето му грейна. — Мислех, че ще те измъчват в подземията на инквизицията или ще те изгорят на клада.

— Хм, а някого изгаряли ли са?

— През последните петдесет години като че ли не — отговори той след кратко замисляне. — Но свещениците на гробището имаха такива лица, сякаш се канеха да актуализират статистиката.

— Спокойно, всичко е наред — уверих го аз. — Дори напротив, предложиха ми да постъпя на служба при тях.

Дони се усмихна.

— Какво, при свещениците? С приемане на обет за безбрачие?

— За това не споменаха и дума! — престорих се на ужасен аз. — Май е добре, че им отказах. А ти как си тук.

— Какво имаш предвид? — по някаква причина младежът се напрегна. — Седя си, пия кафе.

Погледнах многозначително пълната чаша.

— Наистина?

— Това не е първата — измърмори Дони. — Искаш ли и на теб да поръчам? Вярно, преди малко удариха камбаните за някаква църковна служба и всички сервитьори избягаха, оставяйки ме тук сам.

— Не беше служба, а по-скоро бойна тревога.

— Уау, нещо се е случило? — ококори се Дони. — Нападение? Или бягство? — той присви очи подозрително. — Може би твоето бягство? Защо тогава си седим тук спокойно?

По принцип Дони не зададе ясен въпрос, така че можех да замълча за демона, особено след като самият факт за тяхното съществуване не се афишираше особено от църквата. Но аз не бях обещавал на никого да мълча за това, така че да вървят на... някъде далеч.

— Всъщност доведоха един човек, обладан от демон, и свещениците се събраха да извършат екзорсистки обред. На практика целият храм участваше в прогонването на неканения гост.

— Демон? — попита младежът. — Истински? Тези огромни същества могат да се вселяват и в човешки тела?

Обясних му накратко разликата между съществата от измерението Лимба и, така да се каже, класическите демони.

— Виж ти — замислено промълви Дони. — Значи това е бил библейски демон на измамата? Никога не съм чувал за нещо подобно, но мистичните същества изобщо не са по моята част. Надявам се, че свещениците са се справили с него?

— Почти. Една малка негова частица избяга някъде. Затова е по-добре да прием кафе на друго място.

Дони с готовност скочи от масата.

— С удоволствие! Кафето тук, разбира се, е добро, но атмосферата е много потискаща.

Скоро излязохме съвсем безпрепятствено от храма през главната порта. Странно, защото нали някъде там все още пълзеше демонична змия и аз или Дони можеше да сме обладани. А може би напразно се притеснявах и избягалият демон вече е заловен, така че напускащите храма хора не притесняваха никого?

— Да отидем в болницата? — предложи Дони, когато се качихме в колата.

— Да-а — провлачих аз и се отпуснах уморено на седалката. — Нямам сили за нищо. А и така ще разберем как вървят нещата с лечението на Лора, може пък двете умни глави най-накрая да са намерили решение.

— Аз се обадох на доктор Дубров и той каза, че все още няма напредък — мрачно каза младежът, натискайки газта до дупка. — Страхувам се, че няма да се справи дори с помощта на главата-призрак. Мисля да потърся други варианти освен медицински.

— Какви например? — попитах аз.

— Алтернативни — уклончиво отвърна Дони, стиснал волана така, че пръстите му бяха побелели.

Още в кафенето нещо в поведението му ме напрягаше на ниво интуиция, но сега окончателно се убедих, че нещо с него не е наред. Може би е бил повлиян от лошите новини за състоянието на сестра му?

— Ако има нещо, ще се радвам да помогна — казах спокойно, усещайки, че Дони изобщо не е в настроение.

— Само твоята помощ ми трябва — процеди през зъби обикновено добродушният младеж. — Всъщност заради теб тя е в това състояние.

Думите му ме удариха в болезнена точка, но в същото време подозренията ми само се засилиха. Познавах Дони отскоро, но бях свикнал да го виждам само в позитивно настроение, а сега той изненадващо беше изпаднал в дълбока депресия и дори гняв.

— Справедливо — потвърдих, като го погледнах предпазливо.

Каква беше вероятността да е обладан от демона? С моя късмет — почти стопроцентова, но може би съм прекалено мнителен и Дони просто е в лошо настроение. Как можех да го тествам за обладаност, без да будя излишни подозрения. За съжаление, моята способност да виждам призраци по някаква причина не се разпростираше върху демони, в противен случай веднага щях да ги идентифицирам в онзи обладан човек в църквата. Да използвам руни? Но първо ще трябва да ги измисля и нарисувам, защото гофу срещу призраци определено не работи върху демони, това вече бях тествал на практика. Светена вода също нямах, но пък имах кръстче на врата. Дали да не го пробвам върху младежа? Макар да нямах идея дали ще сработи, ако той наистина е обладан. И ако сработи, какво ще правя после?

— Хей, все още сме близо до църквата, нали? — попитах, решавайки да направя малка проверка. — Изглежда съм си забравил принадлежностите за рисуване на руни там. Може ли да се върнем?

Сигурен съм, че ако Дони беше добре, щеше без проблем да ме откара обратно.

— Не, там няма да се връщаме — кратко отговори младежът, продължавайки да стиска волана.

Започнах да се изнервям още повече.

— Добре, майната им на моите неща — съгласих се, докато трескаво размишлявах какво да правя сега. Много ми се искаше по някакъв начин да се убедя в подозренията си, но идея си нямах как. За момента от достъпните методи разполагах само с кръстчето, но да го приближа незабелязано към Дони, и то докато кара, ми изглеждаше нереално, а и ако действително се появи демон, ще ми е трудно да се справя с него в летящата по пътя кола. Засега единственото, което ме успокояваше донякъде, беше, че дори Дони да е обладан, демонът не контролираше напълно тялото му, иначе отдавна щеше да се е отървал от мен.

— А ти добре ли се чувстваш? — попитах предпазливо Дони. — Видя ли нещо странно в църквата след камбанния звън?

— Странно?

— Нещо като говореща змия, например?

— Да не мислиш, че съм обладан? — младежът се ухили криво, обръщайки се към мен. Всичко щеше да е наред, но главата му се завъртя някак механично неестествено, като на панта, а ръцете му продължиха да карат колата. — Ама че глупости.

Не бях много наясно как работи това обладаване. Дали демонът веднага поема пълен контрол над човека или по някакъв начин въздейства върху неговите мисли и действия? В края на краищата Дони, въпреки че се държеше странно, като цяло изглеждаше себе си. Поне така си мислех до този момент.

— По-добре гледай пътя — малко нервно казах аз.

— А ти трябва да се закопчаеш, знае ли човек — каза Дони, продължавайки да гледа към мен, а не към пътя.

Винаги съм си слагал колана в колите, дори и на задната седалка, затова думите му ме объркаха.

— Но аз винаги...

И тогава осъзнах, че наистина съм без колан, макар много добре да помнех, че се бях закопчал при влизане. Преди да имам време да

реагирам, Дони замахна с татуираната си ръка и ме изблъска през вече отворената врата. Кога я беше отворил?

Адреналинът ме удари в главата и за мен времето се забави. Казват, че в такива моменти пред очите ти минава целият живот, но по някаква причина аз си спомних как Деймис при първата ни среща хвърли тухла по мен, която разви неестествена скорост и се пръсна на прах в стената. В следващия миг се ударих в земята, но не с такава сила, каквато би могло да се очаква. Изглежда Дони все пак не искаше съвсем да се отърве от мен. Претърколих се и напипах кръста на врата си, свалих го и го хвърлих по посока на отдалечаващата се кола. Никога не бих си помислил, че мога да направя нещо подобно още от първия път и за толкова кратък период от време, но всичко се получи от само себе си.

Бам, и колата рязко зави настрани, блъсна се в едно дърво, завъртя се на сто и осемдесет градуса и спря. Аз останах да лежа на земята, зашеметен от действията си едва ли не повече, отколкото от това, което Дони беше направил. За втори път днес времето за мен се забави толкова, че светът буквално спря, както беше... когато се появи Ангелът на смъртта! Може би способността се е появила, защото погълнах частица от Жътваря?! Тогава единственият въпрос е — ще се запази ли завинаги или ще изчезне с времето?

С усилие се изправих на крака и бавно тръгнах към колата, трескаво обмисляйки какво да правя по-нататък. По дяволите, какъв късмет извадих, че днес Дони не дойде на огромното си чудовище — щях да падна от много по-високо, а и едва ли щях да пробия бронираната му гума със сребърното кръстче. Въобще отец Павел се оказа прав и кръстчето ми помогна, въпреки че едва ли е предполагал, че подаръкът му ще бъде използван точно по този начин.

Спрях рязко на половината път до застиналата след инцидента кола и се зачудих дали си струва да я приближавам. Все пак Дони владее въздушни техники и може да ми извие врата толкова бързо, че дори няма да успее да се уплаша истински. Да не споменавам демона, той също е много способен, щом успя да разпръсне тълпа свещеници в църквата, при това заобиколен от артефакти и светена вода. Но няма значение как работи обсебването, демонът трябва да бъде изваден от Дони по някакъв начин. Но как? Не знам руни, предназначени да се справят с нещо подобно.

Раздаде се скърцане на метал и вратата на колата се огъна навън, след което се отвори с трясък, удрайки предния калник и увисвайки на остатъците от пантите. Дони излезе умишлено бавно или поне така ми се стори в началото. Всъщност той изглеждаше така, сякаш всяко движение му се удава с много усилия.

— Как си? — попитах, чувствайки се като пълен идиот. Но какво друго можех да попитам?

— Страхотно — отвърна Дони, потрепвайки с мускулите на лицето си, сякаш има нервен тик. — Прекрасно.

За миг чертите на лицето му се изкривиха съвсем и се появи скулеста муцуна на демон, но после изчезна. Той направи рязка крачка към мен, после още една и нещо ми подсказа, че намеренията му далеч не са приятелски.

Кръстчето вече не беше в мен, в джобовете ми имаше само телефон и няколко гофу, но очевидно не можех да разчитам, че ще ми помогнат срещу демона.

— Сигурен ли си? — направих крачка назад, чудейки се дали вече не е време да бягам, или все пак трябва да се опитам да стигна до съзнанието на Дони.

Между другото, не бяхме се отдалечили чак толкова много от църквата, половин час тичане щеше да е достатъчно да се върна. Или ще спра кола и тя ще ме откара. За съжаление сега пътят беше пуст, но шансът да срещна кола все още оставаше, а най-добре щеше да е да мине някой от свещениците.

— О, да — изхриптя младежът със съвсем различен глас, като продължаваше да се придвижва към мен. — А с-сега ще с-стане още по-добре.

Така, нека бъдем реалисти, в ръкопашен бой ще загубя дори от обикновен човек, който не владее стихията на въздуха и в него няма демон. Но в същото време единственото, което умея, е да прикривам собствената си душа и да изпомпвам чуждата, при условие че тя се опитва да ме погълне. Във всеки случай с Ангела на смъртта се получи доста добре, макар че след това трябваше да си прочиствам стомаха, но пък се научих да забавям времето. Но как да отделя демона от Дони и да го накарам да ме атакува в естествената си форма?

Може би е по-добре да избягам и да потърся помощ от свещениците. Екзорсизмът е по тяхната част. Но пък да оставя бедния

Дони в това състояние не искам, не се знае какво друго може да направи. Освен това демонът явно му въздейства постепенно и с времето обсебването може да стане още по-дълбоко. А и той фактически вече втори път пострада заради мен.

Лицето на бедния Дони окончателно се промени, превръщайки се в странна смесица от човек и змия. Надявам се тези промени да са временни и младежът да не остане такъв завинаги.

— Дони, не знам какво точно се случи, но съм сигурен, че можеш да се справиш с това — казах бързо. — Ти си обладан от демон на измамата, каквото и да ти е обещал, всичко е лъжа.

— Лора — процеди младежът. — Той ще я излекува.

Така си и мислех, гадината натиска по най-болното място.

— Ти самият трябва да си наясно, че демонът няма да излекува никого!

Дони застина с вдигнат крак.

— Да, да — продължих аз уверено. — Освен това, дори ако демонът изпълни обещанието си, Лора не би искала да жертваш душата си заради нея.

— Млъкни! — изрева Дони с глас, който не беше неговият.

Силен порив на вятъра ме блъсна в гърба и със сила ме повлече към обладания. Този път времето не се забави и след няколко мига демонът ме сграбчи за гърлото, вдигайки ме във въздуха. Веднага се опитах да изтръгна душата на демона, но не почувствах абсолютно никакъв отклик, очевидно все още не можех сам да активирам този процес. И тук лъсна слабата страна на моя план — ако демонът поиска, може моментално да ми извие врата, за щастие Дони все още се опитваше да се бори за контрол над тялото си. Това беше видно от постоянно променящото се лице на младежа: демоничните черти ту се появяваха, ту изчезваха.

Реших да рискувам и да освободя душевна енергия от тялото си, за да привлека вниманието на демона. Ако се храни с душите на хората, едва ли би отказал такова вкусно ястие.

— Хей, аз също имам желаниа — изграчих аз. — Хайде да направим сделка!

Може би това ще го откъсне от Дони, а ако демонът се опита да погълне душата ми и да се всели в мен, тогава ще видим кой кого ще погълне.

Така и стана — веднага усетих как нещо се вкопчи в душата ми и започва да я засмуква като прахосмукачка. Но аз бях успял да се справя с Ангела на смъртта, така че един обикновен демон се оказа доста слаб противник за мен. Той се опита да се съпротивлява, когато разбра, че от хищник се е превърнал в плячка, но аз самият хванах ръката на Дони, за да не пусне пръстите си. Накрая се почувствах като парцалена кукла, разтърсвана от дете, но процесът на поглъщане на демона стигна до края. С лекота го извадих от младежа и на практика мигновено го разтворих в душата си.

ГЛАВА 12

Някак си дойдох на себе си, изправих се на крака и се опитах да свестя Дони. За щастие, младежът бързо отвори очи.

— Ох... главата ми ще се пръсне — промърмори той. — Но изглежда, че това нещо е изчезнало. Да, определено го няма. Уф, слава богу. Беше отвратително.

Като цяло изглеждаше сносно, с изключение на това, че имаше леки кръвоизливи в бялото на очите си. Но дори не можех да си представя какво е направил демонът с душата му.

— Разбра ли, че беше обладан от демон? — попитах аз, като се взрях в очите му, нали те са огледало на душата. Вярно, сега тези огледала изглеждаха ошашавени и зачервени.

— Трудно беше да не се досетя — намръщено отговори Дони и много внимателно се изправи на крака. — Така, и сега загубих ли душата си?

— За щастие не става така — успокоих го аз, като си спомних всичко, което бях чул от свещеника днес. — Да, те се хранят с души, но увреждането на душите може да бъде поправено с времето. А ние извадихме тази твар от теб много бързо, едва ли е успяла да нанесе сериозни щети.

Във всеки случай поне аз така разбирах всички тези процеси. Все пак, ако душата беше толкова лесна за поглъщане, демоните отдавна щяха да са завладели изцяло този свят и да са погълнали всички.

— Надявам се, защото се чувствам много гадно — въздъхна Дони. — А и колата на сестра ми е потрошена, тя определено ще ме убие, ако... когато се събуди.

Обърнах се назад. Мда, черната спортна кола беше доста пострадала. Ние честно се опитахме да я запалим, след това известно време стояхме с умен вид, като в крайна сметка единственото, което разбрахме със сигурност, беше, че на собствен ход тя няма да отиде

никъде. След това загубих десетина минути, за да извадя кръстчето-подарък от спуканото колело — учудващо, то дори не се беше огънало.

— Как си, можеш ли да вървиш или да изчакаме таксито тук? — попитах Дони. Все пак доскоро в него имаше демон, след това участва в катастрофа, а финалното изпитание стана моя импровизиран сеанс по екзорсизъм. Чудо беше, че изобщо е жив.

— Не, не, ще остана до колата — веднага отговори Дони. — Сигурен съм, че няма да стигна далеч, целият се треса от слабост.

Докато чакахме да пристигне таксито, реших да разпитам младежа какво се беше случило с него и как е бил обладан от демона.

— Не съм сигурен какво точно се случи — светлокосият младеж се облегна назад в седалката и потърка лицето си с длани. — В трапезарията ми се яви, както си мислех, ангел. Той предложи да помогне в лечението на сестра ми, като ме увери, че тя е заслужила помощта на небесата. Стори ми се, меко казано, малко съмнително, и веднага отказах. Но точно в този момент ми звънна лекарят и каза, че няма никакъв напредък с лечението и не се очаква да има.

Звучеше някак подозрително. Прекалено навреме са звъннали от болницата.

— Слушай, а ти сигурен ли си, че има входящо обаждане от доктора?

Дони се зарови в телефона си.

— Хм... няма. Странно.

— Това е бил демонът на измамата. Напълно логично е да е използвал малък номер — намръщено казах аз. — И след обаждането на доктора ти веднага си се съгласил с предложението му?

— Да, сключих сделка с него — унило потвърди Дони. — Но тогава бях в църквата и всъщност се молах за здравето на Лора! Съвсем логично беше да приема появата на ангел като отговор на небето.

— Така е, кой би си помислил, че можеш да се натъкнеш на демон в църква — съгласих се аз. — А после какво стана?

— Появи се ти. След като разказа за избягалия демон се досетих, че това е бил той, но вече не можех да кажа нищо. Един настоятелен глас ми шепнеше, че ти лъжеш и просто не искаш тя да оздравее, и аз не можах да му се съпротивявам. После, вече по пътя, демонът ми заповяда да те убия.

— И ти ме избута от колата?

— Не, той искаше да ти извие врата. Аз с последни сили му се противопоставих и те избутах от колата, след като предварително намалих. А след това изобщо не можех да контролирам тялото си и действах само като наблюдател — Дони започна да се изнервя. — Слушай, може би трябва да се върнем в църквата? Да проверим моето състояние, както и твоето... стори ли ми се, или ти погълна демона? Това нормално ли е?

— Не е нормално, разбира се. Но това не е първото ми „ядене“, така че с това ще се справя сам, без свещеници.

Разбира се, нямах идея как ще реагира тялото, а може би и душата ми, на погълнатия демон. Ако от Ангела на смъртта получих способността да забавям времето, въпреки че това също е само мое предположение, тогава какво ще получа от демона? Със сигурност нямах намерение да се консултирам с отец Павел по този въпрос. Интуицията ми подсказваше, че ако се обадя и разкажа на инквизитора за всичко, тогава на колкото и любезен чичко да се прави, църквата ще ме вземе на сериозно. И нататък ще има богат избор от вариации в развитието на събитията — от лабораторен плъх до същото онова изгаряне на клада. За обладаването на Дони също не исках да казвам. Ще го хвърлят в килия, ще го накарат да се покайва за греховете си, защото се е поддал на увещанията на демона. Не, нека засега да оставим всичко случило се в тайна, а нататък ще видим.

Таксито пристигна след половин час. През цялото това време се опитвах да усетя ефекта от поглъщането на демона, а Дони беше на телефона, надявайки се да прочете нещо за последствията от обладаването и, според мен, търсеше молитви. Изглежда моят приятел повече вярваше на интернет търсачките, отколкото на свещениците, а все още не беше видял в какво се превръща човек след обред по екзорсизъм, извършван от цяла тълпа свещеници. Аз действах много по-продуктивно и меко, въпреки че тепърва предстоеше да разбере ще има или няма да има последствия както за мен, така и за Дони.

Таксиметровият шофьор изрази съчувствие за нашия инцидент, като каза, че самият той наскоро едва не е катастрофирал, сблъсквайки се на пътя с демон, който бил пропуснат от СБРЗО по време на операция за затваряне на портал. Колкото и да е странно, бърбивият брадат мъж изобщо не се възмущаваше от лошата работа на

демоноборците, а напротив, хвалеше и тях, и администрацията на Обединените острови. Както се оказа, самият той долетял тук от Руските княжества, а там нашествията на демоните били много по-мощни и най-важното — по-малко предсказуеми.

— Разбира се, таксито е просто хоби — заяви той след известно време. — Всъщност аз съм княз на малко имение край Санкт Петербург.

Леле, това е някакво ново ниво — не бизнесмен, а цял княз. Въпреки че, ако се ориентираш само по външния вид, мъжът наистина изглеждаше като класически руски княз, каквито ги представят в сериозните исторически филми: гърбав нос, добре поддържана брада с мустаци, ледени, дълбоко поставени очи. Но само външността очевидно не е достатъчна, за да получиш толкова висока титла.

— А вие как се оказахте тук? — попита Дони, без да откъсва очи от телефона и мърморейки под носа си нещо като „Отче наш“.

— Демони. Въпреки всичките ни усилия, не успяхме навреме да затворим пробива и се наложи да евакуираме хората. Които успяхме — шофьорът бавно издиша. — Нашите войски се биха до последно, аз лично ги водих в боя, но докато пристигне помощ от столицата, почти всички бяха загинали. След всичко това ние с моето семейство решихме да предадем земите под закрилата на Москва, получихме компенсация и се преместихме на по-безопасно място. А какво може да бъде по-безопасно от Златния остров?

— Логично — съгласи се Дони.

Логично, но трябва някак да се разделят класическите демони и гостите от Лимба. Че започвам вече да се обърквам.

— Купихме си имение, записахме децата на училище — продължи князът. — А когато ми стане скучно, разкарвам хора.

Странно, но имах чувството, че думите му миришат. Трудно е за обяснение, до този момент дори не можех да си помисля, че думите изобщо имат мирис. Сигурно така миришеше лъжата.

— Всичко така ли се е случило, както казвате? — попитах, усещайки как гласът ми става по-нисък от обикновено.

— Не, разбира се, излъгах — неочаквано потвърди мъжът, което накара Дони да се откъсне от телефона си и да го погледне шокирано. — Аз наистина съм княз, но карам такси, защото ни свършиха парите.

Наложи се да продадем имението и сега нашето семейство живее в малък апартамент в покрайнините на Барса.

— А компенсацията?

— Нямахме никаква компенсация. Когато се случи пробива и стана ясно, че нашата армия не може да се справи с демоните, аз и моето семейство събрахме всичко и избягахме.

— Просто така? Мислех, че в княжествата имат доста силни армии.

— Кой да знае, че ще се отвори такъв огромен портал? Това не се е случвало от двадесет години. Аз отдавна бях свил разходите за отбрана до минимум, бойна техника спряхме да купуваме преди около десет години. Когато осъзнахме, че не можем да се справим с демоните, си опаковахме нещата и избягахме в Москва.

— А как се оказахте тук?

— За това, че не защитих хората и земята, великият московски княз ме лиши от всичките ми средства за препитание. Титлата не може да ми бъде отнета, но без земи ползата от нея е малка. Наложи се да бягаме от Руските княжества тук.

Приключвайки разказа си, таксиметровият шофьор замръзна с широко отворени очи, стискайки със сила волана. Изглежда самият той не вярваше, че просто така ни е казал цялата истина.

Дони ме погледна.

— Твоя работа?

— Явно.

Така разбрах какво съм получил от демона. Интересно дали това беше временен подарък или ще мога винаги да усещам лъжата и да принуждавам хората да казват истината?

— Не знам как го направихте, но няма да ви позволя да постъпвате така с мен! — решително заяви шофьорът и рязко натисна спирачките. — Слизайте!

В този момент тъкмо навлизахме в чертите на града. Разбира се, можехме да настояваме да ни откара до болницата, но се чувствах леко виновен пред него. Предполагам, че в известен смисъл подобно въздействие може да се счита за акт на изнасилване. Морално, разбира се. Затова в крайна сметка стигнахме до болницата с друго такси, с по-малко титулуван шофьор, върху когото не посмях да изпробвам способностите си. По пътя обмислях да се обадя на Джеймс и да го

предупредя за глобите, които ще трябва да плати на църквата, но реших да отложам този разговор за по-късно. Много исках да звънна и на Макаров и да му разкажа за всичко, което се случи днес, но този разговор беше по-добре да не го провеждам в такси, а на много по-уединено място.

— Слушай, това може да се използва — каза Дони, когато излязохме близо до главния вход на болницата. — Да разкриваш престъпниците например. С такава способност СБ ще те носи на ръце.

— Да не прищипваме събитията. По някаква причина смятам, че това е само временен ефект. И сега повече ме интересува друго — чия душа трябва да погълна, за да мога да получа възможност да излекувам сестра ти?

Дони вдигна палец.

— Значи трябва да попиташ говорещата глава. Доколкото схванах, той е наясно със съществата и това как да ги използва в медицината.

Логично, дявол да го вземе!

Все още не беше прекалено късно, така че се качихме до лекарския кабинет, за да разберем реалните резултати от работата им, а не подшушнатото от демона на измамата. Там също така планирах да се консултирам с Роналд Тумс за това как да използвам новата си способност за лечението на Лора.

Пред кабинета на доктора, тъкмо когато се канехме да почукаме на вратата, ни спря една от сестрите. Едра като гюлетласкачка и с таква изражение на лицето, сякаш всеки момент е готова да използва вместо гюле главите ни.

— Ей, вие двамата, къде си мислите, че отивате?!

— Идваме при доктор Дубров — бързо каза Дони. — Той се занимава с лечението на сестра ми.

— Той е не само доктор, но и жив човек! — възмутено изръмжа сестрата. — Постоянно все някой го търси! Той вече три дни не е излизал от болницата! И се преумори, сега спи със система във вената. Елате утре, може и да се е събудил!

— А как да разберем дали има някакъв напредък?

— Всичко утре! — заплашително сложи ръце на хълбоците си едрата жена.

Добре, за доктора ясно, но вътре беше и главата на Роналд Тумс, от която можехме да научим всички последни новини. Но опърничавата жена не искаше да ни пусне, което беше съвсем логично, защото това все пак е чужд кабинет.

— Извинете, а как се казвате? — попитах аз.

— Елеонора — предизвикателно се представи жената. — Какво, искате да се оплачете от мен? Тогава веднага ще се обадя на охраната да ви арестуват за опит за проникване и взлом.

Усетих как гласът ми отново се променя, ставайки по-нисък.

— Елеонора, кажете ни какви грехове имате?

— Грехове? — повтори жената. — Продавам част от скъпите възстановителни лекарства, като ги заменям с имитации. Тези богаташи са твърде тъпи, за да забележат разликата, а докторът ми се доверява напълно. Също така леко променям резултатите от изследванията, за да не показват, че болните получават намалена доза.

— Колко интересно — не можах да сдържа усмивката си аз. — Наистина, нека извикаме охраната.

Жената закри устата си с ръце, гледайки ни ужасено.

— Нищо не съм казала! — измърмори тя. — Всичко това е лъжа! Не съм нарушила закона!

— Последно нищо не сте казали или е лъжа? — ухилено попита Дони. — Хайде да извикаме охраната, да седнем и да обсъдим всичко заедно.

Елеонора се огледа крадешком.

— Май не започнахме много добре разговора. Оставете ми телефоните си и аз ще се свържа с вас веднага щом докторът се събуди. За мен не е проблем, а и вие няма да си губите напразно времето.

— Непременно — съгласих се аз. — Но тъй като сега сме приятели, трябва да вземем нещо от кабинета на лекаря. Можем да го направим пред вас.

Като цяло успяхме да се разберем с жената и аз взех главата на Роналд Тумс. Но въпреки това не възнамерявах да оставя ненаказана сестрата, която крадеше лекарства, а и злобният ѝ поглед не ми харесваше. Тази като нищо може да сложи нещо, за да се отърве от хора, които знаят тайната ѝ. А на мен като част от лечението ми инжектират най-укрепващите коктейли от лекарства. Не, определено ще кажа на Князев, той да се оправя с нея.

Озовали се в моята стая, ние веднага подложихме на разпит Роналд.

— Е, казвай, докъде стигнахте? Измислихте ли как да излекувате Лора?

— Разбира се, разбира се! — увери ни призракът, комично потрепвайки със сивата си брада. — Успяхме да изясним, че болестта се състои от две части — материална и духовна. Нещо повече, духовната част генерира вируса отново всеки път, когато се опитаме да го премахнем. И вирусът се променя, всеки път става все по-сложен.

— Ясно. Значи вирусът е само следствие — кимнах аз. — Но как да премахнем духовната съставляваща?

— Добър въпрос. Точно с това се занимавахме през цялото време. Пробвахме да използваме различни средства за изследване на енергийни субстанции. Но как да унищожим това нещо така и не измислихме. Тогава решихме да заблудим духовната съставляваща така, че да не произвежда повече нови вируси.

— И?! — нетърпеливо попита Дони.

— И решихме да опитаме да поставим момичето във временно състояние на пълна физическа смърт, така че духовният вирус да я сметне за мъртва и да се разтвори. Или да се самоунищожи.

— Да убиете Лора?! — подскочи Дони. — Да не сте полудели!

— Да, главният лекар каза горе-долу същото на Дубров — разочаровано се съгласи призрачната глава. — Затова трябваше да отложим този експеримент до получаване на официално разрешение от роднините — Роналд погледна Дони. — Ти нали си роднина? Ще подпишеш ли документите?

Младежът поклати глава.

— Никога.

И аз бях напълно съгласен с него. Подобни номера работят само във филми, в реалния свят хората дори от обикновена анестезия може да не се събудят, да не говорим за пълно спиране на сърцето.

— Затова решихме да опитаме различен подход. Да заразим момичето с малки безобидни вируси и да видим как ще реагира на тях духовната съставляваща на болестта. И няма да повярвате, самата духовна болест започна да генерира антитела! Сякаш ревнува и смята, че тя трябва да е причината болният да умре, а всякакви други опити да се навреди опитва да ги пресече.

Мда, дотук не чух нищо, което да изглежда като решение на проблема. А и Дони, колкото повече слушаше Роналд Тумс, толкова по-силно пребледняваше.

— Тогава решихме да опитаме да заразим момичето с по-силен вирус. Нали на теория, ако тази духовна болест сама може да създава антителя, то с нейна помощ е възможно да се намерят ваксини срещу нелечими болести! Самото момиче ще се превърне в инкубатор за създаване на антителя!

Дони изръмжа:

— Инкубатор?! Тъпа катуна! — и дори се опита да удари главата, но ръката му мина през призрака. — Ром, можеш ли да го развъплътиш и да го изпратиш в Ада?!

— Удивително — искрено се изненада Роналд Тумс. — Точно „тъпа катуна“ каза и главният лекар на Дубров, когато отиде при него с това предложение. Затова и не ни позволиха да използваме в експериментите вируси, по-сложни от ОРВИ^[1].

— Все още не чух нищо за начин за лечение — напомних аз, наситих ръката си с малко душевна енергия и плеснах призрака по плешивото теме.

— Ау! — възкликна по-скоро от изненада, отколкото от болка бившият директор на болницата. — Така експериментално открихме, че ако момичето постоянно бъде заразявано с малки вируси, то духовната болест ще изразходва цялата си сила за борба с тях и временно няма да пресъздава своя вирус!

— Звучи едва ли не по-лошо от сегашното ѝ състояние — отчаяно отбеляза Дони.

— Не, не — ентусиазирано задърдори призракът. — Ако дозите от вируса са незначителни, но постъпват постоянно, то те няма да окажат никакво влияние върху организма. А духовната болест успешно ще ги унищожавя без следа и вреда за тялото. Ние дори измислихме устройство, което ще позволи автоматично инжектиране, само трябва да се изчислят точните дози и да се подберат подходящи щамове вируси.

— Чудесно! — облекчено въздъхна Дони. — Значи утре Дубров ще си е починал и ние ще изправим Лора на крака!

Роналд Тумс се намръщи.

— Ъ-ъ... боя се, че Дубров не си легна заради умора. В хода на нашето изследване той малко... се зарази със същия духовен вирус, който убива момичето. Така че, ако не направим нищо, то до утре той може съвсем да е починал. От друга страна, с малко късмет докторът ще се превърне в призрак и ще можем да продължим нашето изследване заедно!

[1] ОРВИ — остра респираторна вирусна инфекция. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

— А защо сестрата каза, че той просто си почива?

— Нямахше външни прояви на болестта, Дубров просто почувства слабост и полегна на дивана в кабинета. По-късно по ръката му се появиха следи, подобни на тези по врата на момичето, и той загуби съзнание. За съжаление Дубров махна руната, за да не шокира медицинските сестри, така че не можах да предупредя никого. А и той явно не за първи път заспива на работното си място — сестрата съвсем спокойно влезе, вдигна го на ръце и го изнесе от кабинета.

На това можех да повярвам, с нейните габарити медицинската сестра можеше да носи кльощавия доктор като двегодишно дете.

— Значи трябва да кажем на някого, че е заразен? — логично предположи Дони.

— А дали вирусът няма да продължи да се разпространява? — осени ме изведнъж. — Може би трябва да обявим карантина?

— Вирусът се прехвърли към доктора поради злощастно стечение на обстоятелствата, подобни условия са доста трудни за повторение. Освен това, ако нашите експерименти бъдат разкрити, него ще го изгонят от работа — цъкна с език Роналд. — Изобщо не ми се иска, с него имаме още толкова много планове. Вие и двамата сте от богати семейства, може би имате свои специалисти по биология и микротехнологии? Ще обясня какво трябва да се направи! Не е сложно!

— Семейството ми се занимава с производство на инструменти за машини, далеч сме от медицината — намръщи се Дони.

Замислих се, защото по принцип имах един познат учен, който би могъл да помогне. Въпросът беше в това дали той е навътре конкретно в тази материя и дали моят „баща“ ще позволи Семъонов да бъде привлечен. Може би си струва да му се обадя и да го помоля за помощ, дори и ако Семъонов не става, Евгений Михайлов определено ще може да привлече някой друг. И, между другото, няма да е лошо да използвам новата си способност върху самия Михайлов и да разбера

какви са истинските му планове за моята скромна персона. Но за съжаление онези, които принуждавам да казват истината, помнят всичко перфектно и освен това осъзнават, че са били повлияни. Така че не мога да прилагам такъв номер на хора, на чието отношение държа. Жалко.

— Какво правим? — напрегнато попита Дони. — Времето си върви. Ще викаме ли тукашните доктори?

— Не знам, рисковано е — замислено отговорих аз. — Доколко голяма е вероятността те да се вслушат в Роналд и мен и да направят всичко според неговите инструкции?

— Никакъв шанс, при всички случаи всичко ще се решава от настоятелството на болницата, а това ще отнеме много време — веднага се намеси главата-призрак. — Така че не ви го препоръчвам. Дубров е ентузиаст, в общи линии същият като мен, затова беше готов да рискува. И по същата причина изобщо не искам да го загубя.

Ами да, надушили се един друг експериментатори, как да се разделят.

— Тогава изчакай — помолих аз Дони и бързо набрах Михайлов старши. За щастие той вдигна веднага. — Ало, добър вечер.

— Засега още е добра — раздаде се баритонът на Евгений Михайлов. — Имам чувството, че не се обаждаш просто така. Искаш да поговориш по повод инцидента в църквата и да разбереш дали трябва да сътрудничиш на инквизицията?

— Не, не е за това — намръщвайки се, отвърнах аз. — Макар да съм малко изненадан, че знаете. В болницата стана малко произшествие, в резултат на което пострада лекарят, занимаващ се с лечението на Лора Палмър. Но ние намерихме общ принцип за лечение на нейното заболяване, само че сега няма кой да го приложи.

— Ние? — скептично попита Евгений Сергеевич. — Захванал си се с медицина?

— Е, не точно „ние“ — поправих се аз. — Но аз също участвах, предоставяйки моите ресурси, в частност главата на Роналд Тумс. Казах ви за нея.

— Разбрах. Лекарят сериозно ли е пострадал? И ти участвал ли си по някакъв начин в случилото се лично? — делово попита мъжът.

— Това не може да бъде свързано с мен по никакъв начин — уверих аз Михайлов старши. — И все още никой не знае, че лекарят е

пострадал.

— Добре — каза той след кратка пауза. — Ще изпратя Семьонов при теб, ще е там след около час. Но ако той каже, че не може да се справи или че е твърде рисковано, то ти ще се отдръпнеш. Не ни трябва излишни проблеми.

Хвърлих поглед на Дони.

— Ще се престоря, че съм съгласен, а после ще постъпя както реша — прошепнах тихо.

— Добре, че не можеш да лъжеш, това определено улеснява комуникацията ни — продължи Михайлов старши. — Ще изпратя икономата Хан с доктора, ако се наложи, той ще се погрижи да напуснеш болницата.

Само той липсваше тук. От друга страна, икономът на Михайлови е плащещ, с него никой дори да ме погледне накриво няма да рискува. Главното е да не попадна под „приятелски огън“.

Докато чакахме пристигането на Семьонов, аз продължих да разпитвам Роналд:

— Слушай, а как докторът се е заразил с болестта на Лора? Все пак досега много хора са работили с нея и всичко беше наред.

— Да, болестта живееше само в тялото на момичето — потвърди главата. — Веднага след като отделяхме заразените тъкани от тялото, те се изцереяваха, а болестта отново се появяваше на шията на момичето. Но когато разбрахме, че духовната болест може да бъде отклонена, за да унищожава други болести и вируси, нещата станаха много по-интересни. Пробвахме различни видове вируси, търсейки оптимални комбинации, за да откъснем напълно болестта от нейния носител. В един момент болестта се закачи към един от вирусите, за да го унищожи, но вместо после да изчезне, реши да намери нов носител. По този начин тази мерзост се прехвърли върху доктора. Това е кратко и ясно.

— Ако това е ясно, тогава какво не е ясно — разтърка тила си Дони.

— И най-важното, Дубров не спазваше ли нормите за безопасност? Ръкавици, предпазни костюми...

Роналд се възмути:

— Напомням, че болестта не се смяташе за заразна и освен това има нематериална основа. Разбира се, при въвеждането на вирусите

док спазваше всички правила! Кой да знае, че духовната болест ще реши да излезе от тялото и ще атакува вируса отвън, а след това ще се прехвърли и на Дубров.

— А знае ли се с какъв точно вирус е предадена болестта?

— Не — намръщи се Роналд. — Мисля, че имам списък с двайсет вируса, които използвахме последно. Очевидно е виновен някой от тях.

— Двайсет?! — шокира се Дони. — А колко сте използвали върху Лора, преди Дубров да се зарази?

— Двеста — безгрижно отговори Роналд Тумс. — Но голяма част от тях са практически безвредни: вариации на настинки и други болестотворни бактерии.

Дони дълго гледа главата, като стискаше и отпускаше юмруци.

— Знаеш ли, ако вече не беше мъртъв, аз лично щях да те убия за такива експерименти.

— Никаква благодарност! — възмути се ученият. — Открихме ли лекарство за болестта? Открихме. Просто пренебрегнахме безопасността, приемайки за аксиома, че болестта не е заразна.

Колкото за лекарството, аз бих поспорил. Да заразяваш човек с множество вируси, за да не умре от една болест — това е нещо не особено лечебно и много временно.

Доктор Семьонов и икономът Хан пристигнаха след около четиридесет минути. Може би е трудно да се измисли по-контрастна двойка: икономът в идеален костюм, с перфектна осанка, сива коса, събрана в спретната опашка и азиатско непроницаемо лице, и Семьонов — разрошен, в омачкан бежов костюм, изцапан с някаква яркозелена гадост и с такова лице, сякаш току-що се е събудил с махмурлук.

— Е, казвайте какво се е случило тук, заинтригуван съм! — в движение заяви Семьонов и тогава погледът му попадна върху главата на Роналд Тумс. — Оп-па! Лицето на този фикус на масата ми изглежда познато.

— Ти самият си фикус, Семьонов! — веднага се възмути Роналд.

— Познавате ли се? — изненадах се аз.

— За съжаление — потвърди главата. — Засичали сме се по конференции...

— Където казах, че твоето пренебрежително отношение към медицинската етика със сигурност ще ти създаде проблеми в бъдеще — прекъсна го Семьонов с мазохистично удоволствие на лицето. — И ето, оказах се прав. Както винаги.

Роналд Тумс направи гримаса, сякаш е сдъвкал лимон. Очевидно, призрачен.

— С този идиот определено няма да си сътруднича.

— Поне в нещо мненията ни съвпадат — ухили се Семьонов. — Никой лекар, положил Хипократова клетва, няма да използва методите на такъв вивисектор като него.

— Ти дори няма да разбереш какво трябва да се направи. Нямаш достатъчно мозък!

— Да имаш мозък не е достатъчно, трябва и да можеш да го използваш...

Икономът Хан леко потупа Семьонов по рамото, въпреки че бях на сто процента сигурен, че искаше да го потупа по главата.

— Дойдохме тук, за да помогнем с лечението. Нека се върнем в руслото на тази тема, моля — той ме погледна. — Кажете какво се е случило и какво се иска от професора, а аз ще се погрижа той да не се разсейва от... разни дреболии.

Видях, че главата на призрака се кани да се възмути от случайния или дори умишления намек за неговия размер и побързах да започна разказа:

— Да, разбира се. Лора Палмър беше заразена с необичайна болест, която се оказа нещо като смесица от нематериален компонент с физически прояви...

След това обясних подробно как се е случило това и че Ездачът пряко или косвено е използвал при създаването на тази болест изследвания, базирани на прокажени хрътки. После се включи Роналд Тумс и под тихите псувни на доктор Семьонов разказа за своите и на Дубров експерименти с вируси.

— Честно казано, бих оставил Дубров в сегашното му състояние, той го заслужава — каза Семьонов, мръщейки се недоволено. — Експериментите върху хора са твърде отвратителни, дори и с най-добри намерения.

— Ой-ой-ой — веднага коментира Роналд. — Просто кажи, че не успя да разбереш какво сме направили.

— За да разбера ми трябва резултатите от изследванията, а не твоето голословно дрънкане — озъби се Семьонов. — Трябва да проуча протоколите от изследванията.

Всички погледнахме Роналд.

— Те са в кабинета на Дубров, в неговия компютър — измърмори главата. — Но аз знам паролата!

— Страхотно — одобрих аз. — Но кабинетът е заключен, а в коридора има камери, сестри и охрана...

Икономът Хан замислено кимна към главата-призрак.

— А аз мога ли по някакъв начин... да взема това нещо?

— Нещо?! — възмути се Роналд, но никой не му обърна внимание.

— Да, мога да го сложа на... — огледах се. — Да кажем, на вилица. Просто трябва да нарисувам подходящата руна. За какво ви е?

— Ще вляза в кабинета на доктора. Притежавам някои умения, които ще ми позволят да избегна камерите и да се справя с бравата. Но ще трябва някой да ми покаже какво точно трябва да се копира от компютъра.

Е, щом цената на лечението на Лора е влизане с взлом и кражба, да споря е тъпо. Разбивайте, влизайте, крадете!

След като нарисувах атакуващо гофу, аз завързах листчето хартия около вилица и сложих главата на Роналд върху нея. Също така дадох на иконома гофу за проявление, така че след като влезе в кабинета, той да може да общува с призрака. После азиатецът отиде „на работа“, а аз се оказах във властта на Семьонов, който буквално ме хвана за гърдите, настани ме на стола пред себе си и ме засипа с десетки въпроси:

— Чух, че почти си бил изяден от същество от първи клас на опасност? Трябват ми подробности!

— Руните! С кръв ли ги рисуваш? Но когато провеждахме тестовете, ти нямаше склонност към магията на кръвта!

— Отвори си широко очите, ще направя снимка на ретината. И очното дъно ще огледам, ех, жалко, че отнесоха главата. Интересно ще е да се види как се променя зрението при призраците.

— Последствията от сензитивния шок все още не са отминали, така ли? Кажи ми честно, какво мислиш за мен?

Изглежда ако зависеше от него, щях цял ден да отговарям на въпроси и да правя различни тестове. Странно, че по-рано не се опита да се добере до тялото ми, особено след като аз самият нямах нищо против да проверя общото си състояние в светлината на близкото общуване със Садако. А след поглъщането на частица от Ангела на смъртта и цял демон, дори още повече. Но все още нямах идея как да подходя към този въпрос.

Известно време Дони наблюдаваше с интерес хиперактивния професор и слушаше отговорите ми, но по някое време мобилният му телефон иззвъня. Когато погледна екрана, изражението на младежа се промени рязко и той бързо напусна стаята, приемайки повикването в движение.

— Да. Сега съм в болницата...

— Докато момчето е навън, искам да знам дали спомените за живота в стария свят са избледнели? — веднага изстреля професорът. — Може би онзи живот е започнал да ти изглежда като сън, сякаш всичко се е случвало не с теб? Ако е така, значи нашата реалност ти влияе, като постепенно изтрива излишните знания.

— Не, помня всичко съвсем ясно — отговорих аз и след това се замислих: може би той е прав и аз не си спомням често за миналия си живот по някаква специална причина? Вярно, приписвах го на умора, а и като цяло не ми беше до празни размишления. И все още не съм измислил как да използвам знанията от онзи свят тук, а в книгите всичко е толкова просто — създавам ИТ компания и пускам портали, социални мрежи и игри. По принцип тук дори има аналог на YouTube в начален стадий, може да си спомня темите на популярни видеоклипове и канали, ще хвърлям ментови бонбони във вана с кола и ще печеля милиони. Или да взема пример от Дима Масленников и да започна да снимам видеоклипове вкъщи с духове? При това моето съдържание ще бъде пълно със срещи със съвсем реални призраци.

— Не, определено помня всичко — обобщих аз. — Особено всяка глупост.

Едва сега, гледайки Семъонов, изведнъж си спомних, че в него остана старият ми телефон. Вътре нямаше много информация, но определено имаше около хиляда аудио файла.

— Между другото, какво стана с моя телефон? Обещахте да оправите кодирането на аудио файловете.

— Обещах. И го направих — потвърди Семьонов. — Просто не съм сигурен дали могат да се използват. Искаш да правиш пари от това, нали?

— Всъщност бих искал — потвърдих аз, спомняйки си глобата, наложена на Джеймс от църквата, която в крайна сметка явно ще трябва да плащам аз.

— Проучих малко списъка: има както напълно неизвестни или дори несъществуващи при нас групи, така и доста популярни. Някои песни са изненадващо сходни, други все още не са написани или не са записани и ще бъде подозрително, ако внезапно ги публикуваш ти или ако ги изпее някой, който е купил правата от теб, така че трябва да използваш тази информация много внимателно. Ако възникнат някакви проблеми, Евгений ще ми одере три кожи.

— Справедливо — съгласих се аз. — И как ще постъпим?

— Ние? Когато имам свободно време, ще избира няколко групи, които определено никога не са съществували в този свят, и ще ти изпратя песните. А после ти прави с тях каквото искаш.

Нещо в тона на професора ме наведе на мисълта, че в крайна сметка няма да получа никаква музика. И веднага ми се прииска да чуя отговора на въпроса — така ли е наистина?

— Какви всъщност са вашите планове за тази музика? — казах с нисък глас.

— Честно казано, дори не смятам всички тези крясъци за музика. И абсолютно не искам да се занимавам с подобни глупости, но някои от микросхемите в телефона се оказаха доста интересни, дори съм регистрирал няколко патента на мое име — спокойно отговори Семьонов и веднага подскочи. — Какво? Това аз ли го казах?!

— Много интересно — озъбих се аз. — Патенти, значи?

— Как го направи?! — възхитено попита професорът, въпреки че на теория би трябвало да се уплаши. — Това едно от уменията на медиумите ли е? Или твоя лична способност?

— Защо, ще ми откраднете способността и ще патентовате и нея ли?

Честно казано, откровено се забавлявах с лицемерието на професора, който току-що беше обвинил лекарите в неетичност. А се оказва, че самият той не е по-добър — ограби бедния гост от паралелния свят.

— Евгений Михайлов знае ли за тези патенти?

— Разбира се!

— Наистина ли? — отново усилих гласа си аз.

— Само не знае на какво са основани. Аз движа много проекти едновременно, така че е доста сложно да се следят.

— Е, изглежда ще има за какво да поговоря с баща си.

Професор Семьонов се притесни.

— Може би малко прибързах и Михайлови трябва да бъдат включени в патента...

— Михайлов — поправих го аз. — Роман. Има един такъв много достоен млад човек. А относно музиката все пак се надявам, че в най-близко бъдеще ще се заемете със сортирането й...

Разговорът ни беше прекъснат от Дони. Връщайки се в стаята, той уморено се отпусна на стола и каза:

— Край. Обадиха се родителите ми, идват насам със семейния свещеник. Майка ми е силно вярваща и е убедила отец Никодим да погледне Лора.

— Толкова време мина, защо чак сега? — изненадах се аз.

— Той бил на обиколка, с висок ранг е, често се мотае по градовете. Какво ще правим?

— А трябва ли да правим нещо?

— Ами той може да усети, че аз... че аз... — Дони хвърли поглед към Семьонов, който дори не се преструваше, че не слуша. — Че съм бил обладан от демон.

Мда, не се сетих за това. Дали демонът е оставил следа, докато е бил вътре в младежа, така че свещеникът да я забележи? И могат ли изобщо свещениците да усещат такива неща?

— Обикновен свещеник или инквизитор? — намеси се в разговора професорът.

— Протойерей.

— Значи, обикновен свещеник, без отработени умения за борба с нечистите сили. Едва ли ще усети нещо — уверено заяви Семьонов.

— А вие откъде знаете? — подозрително попита Дони.

— Сблъсквал съм се с обсебване, Михайлови имаха една история... — той рязко спря. — Впрочем, това сега не е важно. А вие как се справихте с обсебването, щом църквата така спокойно ви е пустила без причастие и очистване от греховете?

Разказахме накратко на професора за случилото се. Щом е толкова навътре в темата, може и да ни посъветва нещо полезно. А подмятането за обсебване в семейство Михайлови запомних и си отбелязах мислено, че определено ще разпитам за това професора или Ника по-късно.

— О, това са дреболии — уверено заяви Семьонов. — Докато владеният не е убил никого, душата няма как да пострада. Също така не е изпълнено желанието, с което е обвързано владаването, така че всичко би трябвало да е наред.

Разбира се, това беше последвано от въпроси за моите способности, но историята с патентите леко ме обезсърчи да споделям подробности със Семьонов.

— Ето флашка с всички данни — каза икономът, внезапно появявайки се до Семьонов. Ние с Дони се втренчихме шокирани в азиатца, спомняйки си със закъснение, че той не се появи от нищото, а стои тук от известно време и внимателно ни слуша.

— Как се оказахте тук?! — изразих аз общата ни изненада.

— Просто съм незабележим човек — позволи си лека полуусмивка икономът.

Опитах се да разбера защо появата му не беше изненада, но си спомних само, че икономът плавно се появи в стаята и в паметта ми, без да създава никакъв дискомфорт или усещане за неестественост. В ръката си той все още държеше вилницата с главата на Роналд и призракът веднага заговори:

— Семьонов, не се мотай, залавяй се бързо за работа!

Вярно, без руната на проявлението го чувах само аз. Трябваше отново да върна призрака на масата, за да може да общува с професора. Семьонов извади лаптоп от чантата си, нагло зае леглото ми и ентусиазирано започна да изучава документите, като периодично задаваше уточняващи въпроси на Роналд Тумс.

— Струва ми се, че сме излишни тук — отбелязах аз.

— Е, аз ще отида да посрещна родителите си — все още неуверено каза Дони. — Можем да отидем заедно. Само имай предвид, че те понякога могат да бъдат малко резки. Аз, доколкото можах, смекчих историята за случилото се в Шеста болница, но все пак...

Съвсем логично е в сегашното състояние на Лора да ме обвиняват, на тяхно място щях да разсъждавам по същия начин. Само

Дони е толкова светец да мисли, че всеки трябва да помага на другия просто защото може и без да очаква награда. А за родителите му аз съм човек, който е въвлякъл децата им в много опасни събития, довели до тежки последици.

Бедният Дони явно беше нервен заради свещеника, но и не можеше да игнорира пристигането на баща си и майка си, така че реших да му правя компания. Срецнахме родителите на Дони близо до асансьора и те се оказаха класически аристократи, такива, каквито ги показват в английските филми — строга осанка, елегантност и тотална, максимално задушваща мозъка арогантност. Никога не бих предположил, че тази двойка е възпитала ярката, пълна с живот Лора и клинично дружелюбния Дони. Бащата на семейство Палмър беше слаб, с акуратна брадичка и строг тъмносин костюм, а жената крачеше грациозно в елегантна рокля с такова изражение на лицето, сякаш по нелепа случайност се е оказала на сметище в компанията на бездомници. Третият в тяхната компания беше свещеникът, единственият, който изглеждаше учудващо дружелюбен, въпреки че острите черти на лицето и орловият нос да му придаваха доста хищен вид.

— Доналд Джей Палмър — студено каза жената. — Защо не поздравиш светия отец, както подобава на статута му?

— Всичко е наред, Мария — увери я свещеникът. — Тук съм не като официално лице, а преди всичко като приятел на семейството.

Дони внимаваше да не се доближава твърде много до свещеника, все още опасявайки се от реакция към скорошното си обсебване, така че само му се поклони леко от разстояние.

— Здравейте, свети отче.

— Увериха ни, че с лечението на Лора се занимава най-добрият специалист в болницата. Много бих искал да поговоря с него, но ни казаха, че днес си почива — разтягайки думите, каза бащата на Дони. — Момичето умира, а отговорното лице не може да отдели дори един допълнителен час да работи. Това изобщо нормално ли е?

— Че хората понякога имат нужда от почивка? — попита Дони. — Изглежда да.

— Не бъди саркастичен — смъмри го майка му. — Ние харчим много пари в търсене на лечение за Лора, а лекарят дори не може да се срещне с нас и лично да ни съобщи за резултатите от работата си.

— Похарчените пари ли те вълнуват или състоянието на Лора?
— озъби се Дони.

— Доналд! — срязва го баща му. — Тук твоите шегички са напълно неуместни.

Честно казано, почувствах се малко излишен на това семейно обсъждане. Дотолкова, че ми се прииска да потъна вдън земя, направо от четвъртия етаж.

И в този момент жената насочи вниманието си към мен:

— А кой е този с теб?

— Роман Михайлов — представих се аз, без изобщо да имам идея как да се държа.

— О, значи вие сте същият този ученик на медиум, заради когото се е случило всичко? Първо в болница попадна синът ми, а после и дъщеря ми? — намръщено попита мъжът.

Дони направи крачка напред, сякаш се опитва да ме защити.

— Ние помагахме на Роман по собствено желание. И всякакви последствия от нашия избор са си наша отговорност. Освен това, благодарение на Роман, Лора беше приета за лечение в тази болница.

— В която я лекуват не особено активно — отбеляза баща й. — Освен това ти премълча много неща.

Ние бавно се придвижвахме към стаята на Лора, продължавайки да разговаряме в движение.

— Максик ни каза какво наистина се е случило с Лора — студено каза жената. — Може би ви даваме прекалено много свобода, след като успявате да се забъркате в подобни истории? Мисля, че ще е по-добре, ако ти се преместиш на Сребърния, по-близо до Академията, а и сестра ти трябва да се заеме по-сериозно с учението, когато се оправи. Ще ви добавим занимания по изкуство и работа с репетитори.

Да присъстваш на чужди семейни кавги е доста съмнително удоволствие, особено когато те са косвено свързани с теб. За мой късмет се намеси свещеникът:

— Семейството трябва да е по-силно от всякога, когато се сблъсква с негодите на живота. Подкрепяйте се един друг, не си създавайте конфликти.

Казваше правилните неща, но гледаше изключително към Дони, очевидно смятайки го за основната причина за конфликта, въпреки че според мен всички имаха еднаква вина.

— Предлагам да отидем в стаята на Лора, за да мога да я прегледам — предложи свещеникът.

Признавам, беше ми интересно какво ще каже свещеникът за състоянието на Лора, тъй като вече бяхме разбрали, че болестта има духовен характер, а това нали беше тяхна територия. Пред стаята ни посрещна непозната сестра, явно отговаряща за общото състояние на момичето, и любезно отвори вратата на стаята за семейството. Наканих се да ги последвам, но изненадващо силната ръка на бащата на Дони изведнъж ме спря, опирайки в гърдите ми.

— Млади човече, вие определено нямате работа в стаята на дъщеря ми.

Дони влезе последен и виновенно разпери ръце.

— Извинявай. Ще запомня и ще ти преразкажа всичко, което каже.

В резултат останах да стоя в коридора, без да знам какво да правя: дали да отида в стаята си или да остана тук. Или щеше да е твърде грубо от моя страна, нали Лора пострада заради мен? Ох, добре, ще изчакам.

Семейство Палмър излезе от стаята на Лора след около петнадесет минути и не изглеждаха много доволни. Очевидно божествено изцеление от свещеника нямаше, което потвърди и Дони, като поклати отрицателно глава в отговор на въпросителния ми поглед.

— Можете само да се молите и да се надявате на Божията милост — каза свещеникът, явно не за първи път.

— Всеки ден — увери го жената и се прекръсти. После погледът ѝ падна върху мен и лицето ѝ се промени толкова много, че аз неволно отстъпих. — Вие също трябва да посетите църква. Непременно.

— Всъщност днес бяхме там — отговорих аз, едва сдържайки усмивката си.

Ако знаеше как приключи посещението ни в църквата, особено за Дони, нямаше да настоява толкова. Въпреки че всъщност ситуацията с Лора не беше никак забавна и ако свещеникът можеше да излекува болестта ѝ, щях само да се радвам.

— В кой храм бяхте? — заинтересува се протойерейт. — Кой ви причасти?

— В църквата „Света София“. Аз бях там по-скоро по работа — отговорих, като подбирах думите си много внимателно. — Съвместна

работа с инквизицията.

Като цяло не излъгах, в един момент ние наистина си сътрудничихме, убивайки излезлите от обладания човек демони.

— Инквизицията — малко намръщено каза свещеникът и, както ми се стори, с леко пренебрежение. — Наказващата ръка на Бог. С какво може да им помогне един начинаещ медиум?

— Аз съм по-скоро калфа — предизвикателно го поправих аз. — И, както се оказа, доста добре се справям с... демони.

Семейство Палмър ме погледнаха леко заинтересовано.

— Това е богоугодно дело — милостиво кимна свещеникът, без изобщо да се смути. — Но бих те посъветвал да не забравяш за духовното развитие. Ходенето на служби, помагането край олтара — това учи на смирение.

— Може ли и аз да ви задам един въпрос? — не издържах аз.

— Разбира се, сине мой.

Погледнах внимателно свещеника и, влагайки сила в гласа си, попитах:

— Защо отидохте да огледате Лора? Наистина ли се надявахте да я излекувате със своите сили?

— Разбира се, че не — веднага отговори отец Никодим. — Аз не съм лекар.

В този момент родителите на Дони го погледнаха изненадани.

— Но вие имате голяма база от знания, дори имате собствени лечебници. А и има случаи на божествено изцеление. Защо не помогнете на момичето? — още по-силно „натиснах“ аз.

— На нас ни е забранено да извършваме изцеление без гаранция за стопроцентов резултат — видимо неохотно отговори свещеникът. — Бихме могли да опитаме, но вярата невинаги се справя.

Мис Палмър шокирано се втренчи в него.

— Какво?! Но защо?!

— Аз... защо го казах?! — бързо се опомни свещеникът.

— Защото е истина — изсумтях аз и отново натиснах с гласа си: — Защо отказвате лечение?

— Силата е във вярата — твърдо каза протойерейт и поясни: — Репутацията на църквата не е ефимерно понятие, а съвсем реално.

— Обяснете — настоях аз.

— Когато се е случил Великият катаклизъм, мнозина се обърнали към църквата за помощ. И, разбира се, не им било отказано. Освен това вярата на енорияшите позволила на свещениците да извършат истински чудеса. Но скоро станало ясно, че вярата и знанието са напълно различни понятия. Ако човек „знае“, че може да бъде изцелен, то това престава да се възприема като божествено чудо и става нещо, което се приема за даденост. И обратното, всяка грешка, грешна преценка или провал унищожават тази вяра. Затова чудесата, извършвани от църквата, са строго регламентирани.

— И ние не сме включени в този регламент? — уточни бащата на Дони, свивайки юмруци.

— Не трябва да казвам това — олюлявайки се, каза свещеникът, подпря се с лакти на стената и бавно се свлече надолу към пода.

— Какво става с вас, свети отче — възкликна майката на Дони и се втурна към него. — Подлото момче по някакъв начин ви въздейства и ви застави да кажете всички тези глупости!

Иска ми се да мога да кажа, че нямам нищо общо с това, но нямах представа дали наистина е така. Състоянието на свещеника можеше просто да е резултат от така наречения „глас на истината“. Или, благодарение на експериментите на Дубров и Роналд, болестта на Лора е станала заразна в пълния смисъл на думата?

Сякаш в потвърждение на мислите ми след отец Никодим на пода се свлякоха и родителите на Дони.

Младежът се хвърли към тях, но аз като по чудо успях да го спра без никакво забавяне на времето.

— Спри! Те докоснаха ли Лора?

— Със сигурност!

— А ти?!

— Не, аз стоях отстрани... Мислиш, че са се заразили? Но Дубров и глупавата призрачна глава ни уверяваха, че болестта на Лора не е заразна!

— Това беше преди — хващайки се за главата, отговорих аз. — Вече не е така. Изглежда благодарение на двамата експериментатори сега тук ще има епидемия.

ГЛАВА 14

От стаята изскочи медицинска сестра, погледна към лежащите на пода хора и... се присъедини към тях. Изглежда и тя беше докоснала Лора Палмър.

— Мда, явно случващото се няма как да се скрие от ръководството на болницата — обобщих аз. — Колкото и да се надява Роналд, приятелят му експериментатор ще бъде уволнен.

Очевидно охраната видя на камерите за видеонаблюдение всичко случило се със семейство Палмър, защото започна да реагира в съответствие с протокола за такова събитие. По етажа се разнесе вой на сирена и на фона ѝ автоматизиран женски глас студено произнесе:

— Внимание! Болницата е под карантина! Всички медицински сестри да облекат биологични защитни костюми и да заемат местата си съгласно процедурата! Моля пациентите да останат в стаите си до получаване на допълнителни инструкции.

На нас с Дони ни оставаше търпеливо да изчакаме, докато не се появят медицинският персонал и охраната. Всички бяха в защитни костюми, не много по-различни от аналогичните в моя свят, с автономни устройства за дишане. Четиримата пазачи бяха в по-защитени черни костюми с твърди стоманени връзки, а медицинският персонал — в бели, полимерни и олекотени.

— Добре ли сте? Какво се случи? — попита строг женски глас изпод пластмасовата маска.

Ние обяснихме, че родителите на Лора Палмър и медицинската сестра са влезли в стаята ѝ, после се върнали в коридора и загубили съзнание. Имах късмет, че никой не се обърна директно към мен, всички въпроси бяха зададени на Дони, иначе със сигурност щях да кажа твърде много. Но осъзнавайки, че болестта може да е заразна, той съвестно разказа за Дубров, който също се почувствал зле, и за крадливата медицинска сестра, която определено е била в контакт с него.

— Вие двамата, отидете в манипулационната за обстоен преглед — нареди жената. — След това ще бъдете настанени в отделна стая до приключване на карантината на етажа — тя обърна поглед към охраната. — А вие, бегом в стаята за почивка и намерете дневната сестра.

— Да, госпожо Кацуги — отдадоха чест мъжете и бързо хукнаха по коридора.

Други пазачи се погрижиха да не се объркаме и ни отведоха в манипулационната на същия етаж. После имаше обстоен преглед, извършен отново от хора в защитни костюми. И започна дълго чакане. Добре, че не ми взеха телефона и можех да поддържам връзка с иконома Хан и професора, заключени под карантина в моята стая. След като научи, че болестта е станала заразна, Семьонов беше изпълнен с някакъв нездрав оптимизъм, въпреки че според мен тук нямаше за какво да се радва.

— Ще опитам да се договоря да ме включат в изследванията, щом толкова удачно и абсолютно случайно съм се озовал на мястото на появата на опасна болест — радостно заяви Семьонов. — Надявам се всичко да се нареди.

Горкият Дони беше много нервен, макар и да се опитваше да не го показва. Разбира се, сега беше пострадала не само Лора, но и родителите му. Беше трудно да не се забележи състоянието на младежа, седнал на болничното легло с изгубен поглед и гледащ в една точка пред себе си.

— Семьонов непременно ще се справи — опитах се да го успокоя аз. — А и Роналд не е съвсем безполезен, ако е под контрол.

— Много се надявам на това — въздъхна тежко младежът. — Слушай, а ако тази болест има духовна основа, ти не можеш ли да я всмучеш в себе си както онзи демон?

Честно казано, в мен също се прокрадваха подобни мисли, но няхах идея как да подходя. Всеки път това се случваше спонтанно и при условие, че и двете погълнати същества сами се опитваха да влязат в душата ми. Какви са шансовете болестта да работи по същия начин и аз да успея да я погълна, преди тя да ме убие?

Споделих опасенията си с Дони, но го уверих, че ако Семьонов в най-близко време не успее да намери решение, непременно ще се опитам да приложа този вариант.

— Значи засега ни остава само да чакаме — обобщи младежът и слабо се усмихна. — Надявам се, че не обвиняваш себе си за случилото се, както обикновено обичаш да правиш?

Все пак е светец. Ако бях на негово място, щях да проклинам и себе си, и Дубров, и тъпата глава на Роналд.

— Малко — признах аз. — Но повече Дубров. Как е успял толкова да влоши ситуацията?

— Мисля, че ако оживее, ще си получи заслуженото. Неспазването на правилата може да бъде простено само когато доведе до положителен резултат.

В течение на час при нас още два пъти идваше сестра в защитно облекло и ни вземаше кръв за изследване. На третия път тя се появи вече в обичайната си униформа и събщи, че не сме заразени, но трябва да останем в стаята. Каза още, че родителите на Дони всъщност са се заразили с вируса от Лора, но в много по-слаба форма. Във всеки случай развитието на болестта протичало значително по-бавно, дори не се налагало да ги поставят в кома, за да забавят жизнените им процеси. Дубров бил намерен в стаята за почивка, докато сестрата успяла да напусне болницата и вероятно е влязла в контакт с много хора, но съдейки по всичко, заразените от втората вълна не били заразни. За щастие.

— Разбира се, още е прекалено рано да се правят окончателни изводи, ние сега проучваме документите на Дубров — отбеляза сестрата. Между другото, тя изглеждаше много впечатляващо: униформата подчертаваше стройната ѝ фигура, азиатското ѝ лице не позволяваше точно да се прецени възрастта ѝ, но очевидно беше над тридесет. — Марина, сестрата, която е докосвала Дубров, засега ще остане под наблюдение, както и вие двамата. Етажът също ще остане под карантина до утре.

— Разбирам — кимна Дони. — Тогава имам още един важен въпрос... — той ми хвърли бърз поглед. — А тук ще ни хранят ли?

Изглежда дори в такава ситуация той не забравяше за глобалната цел — да доведе моето тегло до нормално човешко ниво. Едва не се разплаках от умиление.

— Да, разбира се, сега ще се разпоредя — увери го жената. — От името на болницата трябва да се извиня за настоящата ситуация.

Самоинициативата на Дубров е довела до опасни последствия и сега всички наши ресурси са насочени към лечението на вашето семейство.

— Наши ресурси? — повторих аз, докато внимателно огледах азиатката. Изпод бялата униформа се виждаше очевидно скъп костюм, а и гласът ѝ напомняше на същата онази жена, която раздаваше заповеди на охраната в коридора. — Вие не сте обикновена медицинска сестра, нали?

— Казвам се Шина Кацуги и съм главен лекар на тази болница — потвърди подозренията ми жената. — И нося пълна отговорност за действията на доктор Дубров. Той е отличен специалист, дори бих казала най-добрият, но понякога се увлича и си позволява прекалено много. Този път премина всякакви граници.

Е, да, разбираемо, местният доктор Хаус. А в комплект с призрачната версия на главата на доктор Доуел се е получил направо взривоопасен тандем.

— Почивайте, а ние ще се заемем с решаването на проблемите и ще ви информираме веднага щом имаме резултати.

Тя си тръгна и скоро наистина ни донесоха обилна вечеря. Апетитът ми беше малко развален от позвъняването на баща ми, който ми се скара за случилото се в болницата, сякаш аз съм виновен. После се обади и Джеймс и реакцията му беше като балсам за душата ми:

— Глоба?! — изкрещя той в слушалката вместо поздрав. — За какъв дявол?!

— Нямам нищо общо с това — веднага казах аз. — Всичко е от църквата.

— Бегом тук! Да ми обясниш как така един професионално изпълнен от мен ритуал е счетен за некоректен.

— Тук в болницата възникнаха някои усложнения...

— Не ме интересуват твоите усложнения! — на заден фон се дочу тихият глас на Миси и Джеймс неохотно се поправи: — Добре, днес е вече късно. Утре сутринта ще дойдеш в офиса и ще изпълняваш избраните от Миси поръчки, докато не платиш глобата трикратно!

Не успях да сдържа усмивката си. Уж казва, че никога нищо няма да ми повери, а после ме натоварва с поръчки.

— Но защо трикратно?

— За морални щети — вече по-спокойно отговори медиумът. — И бъди така добър да направиш така, че от болницата да не ми налагат

глоби. В новините съобщиха, че там е обявена карантина, убеден съм, че това има нещо общо с теб, ти си ни истинско ходещо бедствие.

— Но...

— И изобщо не ме интересува какво се е случило. Не е моя работа!

Джеймс затвори, преди да успея да се посъветвам за вълнуващите ме въпроси: духовната болест на Лора, моята неочаквано проявила се способност да поглъщам същества и да принуждавам хората да казват истината. Разбира се, винаги имах Миси като последна инстанция. Помощничката на медиума с радост помагаше в намирането на информация, стига да знае какво точно да търси.

Вече беше минало полунощ, когато мис Кацуги се отби отново.

— Проучихме цялата налична информация и стигнахме до една идея, за чието изпълнение е необходима помощта на медиум. Доколкото разбирам, вие сте ученик на Макаров?

Хм... Макаров пък какво общо има тук? Макар че нали той препоръча тази болница, значи може би познава главния лекар.

— Неофициален — отвърнах предпазливо. — Основният ми учител е Джеймс Харнет.

— Важното е, че Макаров гарантира за вас — кимна жената. — Мисля, че ще можете да ни помогнете.

— Но експериментите с тази болест вече доведоха до това, че тя стана заразна. Сигурна ли сте, че си струва риска? — намеси се Дони. — Няма да е правилно.

Стори ми се, че в този момент видях ореол над главата му, но не, това беше просто отражение от лампата. Но младежът така или иначе си е прекалено добър. Семейството му е в опасност, а той мисли за моралните принципи.

— Ще проведем лечението върху Дубров, той вече даде съгласието си — увери го мис Кацуги. — Останалото ще ви каже професор Семьонов. Доколкото разбрах, той работи за вашето семейство?

— Е... да.

— Имаме голям късмет, че е решил да ви посети точно днес. С негова помощ доста по-бързо се ориентирахме в изследванията на Дубров.

Естествено, нали Семьонов имаше преднина, той започна да изучава документите малко по-рано. И съдейки по факта, че жената не спомена Роналд, професорът явно е решил да скрие призрака, оставяйки го в моята стая. Вероятно така беше по-добре, репутацията на мъртвия директор на Шеста болница определено не беше много положителна.

На Дони не му позволиха да дойде с нас, тъй като той така или иначе не можеше да помогне. А и в малкия кабинет се бяха натъпкали толкова много хора, че нямаше къде да се стъпи: Семьонов, още двама лекари, които не познавах, самата мис Кацуги и аз. Икономът Хан седеше с вестник отвън в коридора, имитирайки класически охранител, което в неговия случай изглеждаше доста безочливо. Откъде беше взел вестника, дори не бях видял да ги продават?

— Това е Роман Михайлов, официален член на Асоциацията на медиумите — представи ме на двамата непознати лекари мис Кацуги. — Това са Николай Фьодоров и Грегъри Хаус.

— Не прилича — рефлексивно отбелязах аз.

Тукашният доктор Хаус изглеждаше като човек, който никога не нарушава правилата. Това беше буквално изписано върху гладко избръснатото му лице, изпъстрено със ситни бръчки около плътно стиснатите устни, насочени изключително надолу, и дълбоки бръчки по челото. Изглеждаше сякаш никога не се усмихва, а и беше облечен в стерилно бял, перфектно изгладен халат, излъскани до блясък обувки и дрехи, които никога не са били измачкани. Фьодоров, от друга страна, изглеждаше много по-добродушен човек, носеше небрежно разтворен омачкан халат, а и ме посрещна с приятелска усмивка.

— Ъ-ъ... какво? — сепна се мис Кацуги.

— Не, нищо — отвърнах припряно. — Приятно ми е да се запознаем.

— Николай е вирусолог, а Грегъри е общ специалист и колега на Дубров. Те проучиха записките и като цяло стигнаха до същите изводи като нашия експериментатор.

Спомних си за какво говореше Роналд, като че ли ставаше дума за временна смърт.

— Болестта има духовна основа и е насочена към бавно убиване на конкретния носител. На теория, ако човек умре, то и вирусът ще изчезне, тъй като е свършил работата си — потвърди мислите ми

Николай. — Затова ще се опитаме да спрем сърцето на Сергей за няколко секунди и ще видим поведението на вируса.

— А защо ви е медиум? — не разбрах аз. — За да се сбогувате с Дубров, ако не успеете да го върнете към живота?

— Млади човече, смъртта не е тема за глупави шеги — смъмри ме доктор Хаус и погледна към главния лекар. — Сигурна ли сте, че трябва да разчитаме на способностите на толкова млад медиум? Не изглежда достатъчно зрял или достоен за доверие.

Изненадващо мис Кацуги напълно игнорира въпроса на лекаря и ми отговори:

— Имаме дилема. Ако вирусът е свързан с физическото състояние, то временната смърт ще е достатъчна, но ако е насочен към душата, то...

— То няма да има никаква полза! — нетърпеливо я прекъсна Семьонов. — Нека да обясня всичко по-бързо. Трябва да прекъснем връзката между душата и тялото поне за няколко секунди, може би това ще е достатъчно вирусът да изчезне. Имаш ли в твоя арсенал някакви способности, с които да го направиш?

— Аз, както и моят учител, използвам изкуството на онмьойдо, а не способности — обясних аз. — По принцип има гофу, които могат да въздействат на душата на човек. Но ще трябва малко да помисля...

— Виждате ли, той дори не знае какво да прави — отново се намеси доктор Хаус. — Предлагам да се намери истински специалист, а не да се разчита на обикновен ученик.

И отново мис Кацуги игнорира горкия човек, само очите ѝ блеснаха гневно. Дори започнах малко да му съчувствам, защото по принцип лекарят разсъждаваше съвсем логично. Действията на един небрежен експериментатор вече бяха довели до мутация на болестта и последващите опити за лечение трябваше да се извършват много по-внимателно.

— Ще имате време да се подготвите, докато ние проведем експеримент със спирането на сърцето — отговори жената. — Кажете от какво имате нужда, ние ще ви осигурим всичко.

— Моят набор на медиум е в стаята ми, всичко, от което се нуждая, е в него.

На вратата се почука и икономът Хан надникна в кабинета.

— Ето я чантата ви — каза той с непроницаемо лице.

Уау, той да не е подслушвал зад вратата?

— Ние ще сме в операционната, там всичко вече е подготвено за процедурата за спиране на сърцето — каза мис Кацуги. — Междувременно вие можете да използвате масата тук за работата си.

— Надявам се, че неговата помощ няма да е необходима и спирането на сърцето ще е достатъчно — изкоментира доктор Хаус и, колкото и да е странно, аз бях напълно съгласен с него.

И четиримата лекари излязоха, а аз седнах на масата и се опитах да събера мислите си. В главата ми веднага се появи единствената подходяща руна — „сън на ума“, която използвах за обездвижване на ходещите мъртъвци. Може би, ако се добавят няколко условия, ще може да се застави душата да заспи и временно да прекъсне връзката си с тялото. И, колкото и да е странно, експериментите тук можеше да се окажат много по-безопасни от спирането на сърцето. Все пак душата на жив човек притежава своя собствена защита и затова да ѝ се въздейства е много по-трудно, отколкото на призраци, и тя бързо се възстановява.

Рисуването на руни в гофу като цяло приличаше на много опростена версия на програмирането. От една страна, беше необходимо да се заложи действието, от друга — да се опишат ограниченията, при това без да се претоварва рисунката. Неприятното беше, че отново бях изправен пред само теоретична задача, а нямаше върху кого да експериментирам. По-точно опитът ще бъде само един.

Толкова се бях увлякъл от процеса на създаване, по който, както се оказа, вече се бях затъжил, че не веднага забелязах, че четиримата лекари са се върнали.

— Успяхте ли? — попитах, вдигайки поглед от рисунката.

— Пълен провал — с неразбираемо задоволство отговори Семьонов. — Сега цялата ни надежда е в теб.

— Но има вероятност и това да не помогне — отбеляза доктор Хаус. — Освен това всички знаем как да лекуваме тялото, но какво ще стане, ако душата на Сергей е увредена?

Гласът на разума в действие.

— При постъпване на работа в болницата Дубров, както и всички останали лекари, подписа документи за използване на тялото му за нуждите на медицината — студено каза мис Кацуги. — Това е от

правна гледна точка. А от морална, той забърка тази каша, така че нека си плати като опитно зайче.

Хм, явно за това съгласие за експерименти говореше на Дони? Сурово.

— Е, тогава съм готов, доколкото това е възможно — казах аз, като събрах от масата няколко подготвени гофу.

— Прави това, което трябва, и не се тревожи — потупа ме по рамото мис Кацуги. — Сигурна съм, че ще направиш всичко както трябва.

И откъде има такава увереност в моите способности? Или това е магическият ефект от препоръката на Макаров? Надявам се да не съсия репутацията му с действията си.

Отведоха ме в операционната, където доктор Дубров лежеше на масата под стъклен похлупак. Към тялото на доктора бяха свързани множество датчици, наблизо имаше приготвени системи за вливане и различна електронна апаратура.

— Започвайте, когато сте готов — предложи мис Кацуги.

Приготвих няколко варианта на гофу, за да приспя временно душата на човек, отделяйки я от тялото, и още няколко условно лечебни с обратно действие, привързващи душата обратно към тялото. За всеки случай.

Фьодоров седна зад монитора, за да следи внимателно състоянието на пациента, а доктор Хаус и две медицински сестри застанаха до Дубров, готови да му се притекат на помощ във всеки един момент.

— Започвай — нареди мис Кацуги, кимайки на сестрите, и те отвориха защитния капак, след което ме погледнаха с любопитство.

Не знам на какви ефекти разчитаха, но аз просто поставих лист гофу върху челото на доктора и го активирах. Нямах никакви външни ефекти, затова пък информацията на мониторите, съдейки по радостното възклицание на доктора, явно се промени.

— Процесът на отмиране на тъканите се забави — със задоволство отбеляза Фьодоров. — Постепенно отива към нула. Състоянието на организма се подобрява.

Гофу на челото на Дубров започна да тлее, предупреждавайки, че действието на руните скоро ще приключи.

— Действието скоро ще приключи — предупредих аз. — Може да опитам да използвам още едно гофу.

— Не, не — бързо каза доктор Хаус. — Достатъчно. Ако това време не стига, ще опитаме отново по-късно. Първо трябва внимателно да проверим състоянието му.

Но, както се оказа впоследствие, един гофу беше напълно достатъчно. Вирусът наистина се разтвори. Мис Кацуги каза, че ще наблюдават още известно време състоянието на Дубров, преди да приложат лечението към останалите пострадали, но като цяло експериментът е минал успешно. Аз не се сдържах и веднага написах съобщение на Дони, че сме успели да намерим лекарство за родителите му и че скоро с тях всичко ще е наред.

— Значи можем да спасим и Лора? — радостно попитах аз. — Толкова ли е просто? Ако знаех, че е достатъчно да приспя душата за половин минута, отдавна щях да я излекувам.

— Едва ли — неочаквано ме огорчи Семъонов. — Ние все пак имаме работа с различни болести. Първоначалната болест е значително по-силна и все още е насочена изключително към Лора Палмър. Нека наречем нейния щам Алфа. Благодарение на действията на Дубров, Алфа се е научил да се бори с другите вируси, като произвежда антители, доколкото те заплашват организма, към който той се е прицелил. Дубров е продължавал да заразява момичето с вируси отново и отново и в един момент Алфа е разбрал, че тези, които докосват Лора, внасят същите тези болести и затова е разработил защитен механизъм — предаваща се болест. Бета. И Бета е значително по-слаб щам от Алфа, но като цяло има подобен ефект върху организма.

Дори дете би разбрало това.

— Засега всичко е ясно — кимнах аз. — Но защо мислите, че при Лора този метод няма да работи?

— Мисля, че първоначалната версия на болестта е много по-силна и от нея няма да е толкова лесно да се избавиш, въпреки че сме избрали правилната обща посока.

— Но поне може ли да опитаме?

— Само след внимателни изследвания! — намеси се доктор Хаус. — Трябва да минат поне няколко часа, а още по-добре денонощие. И въобще...

Телефонът на мис Кацуги иззвъня, тя вдигна, изслуша кратката объркана реч и с властен глас прекъсна доктор Хаус:

— Тихо! Изглежда, че нямаме това време. Мистър и мисис Палмър току-що са избягали от стаята си, като са убили охранителя.

— Но защо?! — възкликнах шокирано.

— Мисля, че това е защитна реакция на вируса — обади се Семънов. — Ние унищожихме едно негово копие и сега останалите са се задействали, явно искат да защитят основната версия, тоест Алфа. По-точно не да я защитят, а да ѝ помогнат да убие Лора Палмър.

— Значи сега заразените ще се отправят към стаята ѝ, за да изведат момичето от комата? — предположи мис Кацуги. — И тогава вирусът ще я убие в рамките на няколко минути.

— Заразените са само трима — отбеляза Фьодоров. — И тяхната версия на вируса не е заразна. Охраната с лекота ще надвие две обикновени жени и един мъж.

— Да, само че днес проучих случая на мистър Палмър. Той е боец от ниво специалист, който владее стихииите на вятъра и огъня — мрачно каза жената. — А сега си представете какво могат да направят тези стихии със сградата.

Сякаш в потвърждение на думите ѝ от коридора се разнесе взрив.

ГЛАВА 15

— Да не сте посмели да ги нараните! — извика мис Кацуги в слушалката. — Те не се контролират!

Сестрите се скупчиха ужасени до срещуположната на входа стена, към тях се присъедини и Фьодоров. А пък доктор Хаус неочаквано направи точно обратното — втурна се към изхода от операционната, като при това изглеждаше много целенасочен.

— Няма да допусна наши пациенти да пострадат!

— Стой тук! — леко повишавайки глас, заповяда мис Кацуги. — И без теб има кой да защити пациентите!

— На ваше място изобщо нямаше да се притеснявам — спокойно каза Семьонов, на който и през ум не му мина да се откъсне от монитора, показващ данните за състоянието на Дубров. — Икономът Хан е там, чете си вестника.

— И какво? — недоволно попита Хаус.

— Той не обича да му пречат да си чете вестника — многозначително отговори професорът. — Доколкото помня, още никой не е оцелял.

Е, поведението на иконома издава, че не е обикновен човек и вероятно притежава сериозни бойни умения. Но дали знае, че семейство Палмър са болни и не трябва да ги убива? Ако прекали със силата, дори не мога да си представя как ще погледна Дони в очите.

— Аз отивам — казах бързо, размахвайки листи с руни. — Само аз мога да ги неутрализирам, без да причиня вреда.

— Забранявам! — сграбчи ме за рамото мис Кацуги. — Това е прекалено опасно.

— Добре, че не съм ваш подчинен — внимателно махнах аз ръката на жената, — а официален представител на Асоциацията на медиумите и затова мога да постъпвам както намеря за добре — и тогава се включи моята честност, която развали целия патос на момента: — Вярно, и аз самият смятам действията си за пълен идиотизъм. Дори нямам бойни умения. Къде изобщо отивам?

— Какво?! — шокирано се ококори мис Кацуги.

Разбира се, в допълнение към пригответените гофу и добрите стари стрелички притежавах способността спонтанно да забавям времето в случай на опасност, а и силата на Деймис беше с мен, макар че тя също сработваше далеч не винаги. Като цяло наистина имах шансове да оцелея, макар че де факто те зависеха от теорията на вероятностите, която обикновено не беше на моя страна.

— Върви вече, герой — неочаквано ме подкрепи Семънов. — Мис Кацуги, не пречете на медиума да си върши работата. И не се притеснявайте, ако нещо се случи с него, Михайлови няма да имат претенции към вас. Може би дори ще ви благодарят.

— Какво?! — тук вече се възмутих аз, но бързо се взех в ръце и закривайки устата си с длан, за да не изгърся още нещо излишно, бързо изскочих през вратата.

Отвън веднага оцених промените, настъпили с обстановката на етажа. На иконома наистина не му бяха позволили да чете на спокойствие: стоманените столове до сериозно почернялата от силната жега стена бяха разтопени, а от самия азиатец нямаше и следа. В носа ме удари миризма на изгоряло и разтопена пластмаса, очите ми залютиха от острите изпарения, но всичко това мина на заден план, когато видях блясъка на огън в дъното на коридора. Примигнах, вгледах се в ярките пламъци и видях тъмна фигура с перфектна осанка, която доста успешно се противопоставяше на огъня. По-точно, пламъците просто бяха спрели пред иконома Хан, без да причинят никаква вреда, но очевидно самият той не можеше да пристъпи напред. Според Семънов заразените се опитваха да се доберат до Лора и, доколкото помнех, нейната стая се намираще точно зад гърба на иконома. Не знам дали беше застанал там нарочно или просто така се е получило, но това ми даваше шанс да защита момичето. Ако икономът е поел най-опасния противник, то аз все някак ще мога да се справя с две жени и свещеник. Трябва просто да ги успокоя с предварително подготвените гофу.

Всъщност няхах особен избор, трябваше да отида право към огъня. Още повече, че исках за всеки случай да предупредя иконома, за да не убие случайно родителите на моя приятел.

— Те са под контрола на вирус! — извиках аз в гърба на иконома Хан, спирайки на няколко метра зад него. — Не ги убивай!

— Знам — лаконично отвърна той, без да се обръща.

Така. Е, на иконома така или иначе не мога да помогна, само щях да изгоря за нищо. Въпреки че, ако активирам гофу, прикрепено към стреличка, и опитам да уцеля бащата на Дони, може и да успея да го неутрализирам. Но как бих могъл да го направя през толкова плътна огнена стена, аз дори не виждах къде точно се намира мистър Палмър.

— Можеш ли да ги излекуваш по същия начин като доктора? — попита икономът, докато продължаваше да удържа огъня.

— Мога — потвърдих аз. — Но за целта трябва да се приближа до тях.

— Това ще е доста проблематично.

Доколкото разбирам, между иконома и Палмър ставаше нещо като борба между две стихии, и ситуацията изглеждаше патова. Колкото до останалите заразени — майката на Дони, свещеника и медицинската сестра — те не се виждаха и този факт доста ме напругна. Дявол знае какво ставаше там, зад огнената стена. Макар да изяснихме, че Бетите не са заразени, не се знаеше как може да еволюира вируса с времето. Очевидно със своите глупави експерименти Дубров и Роналд Тумс бяха отворили Кутията на Пандора, но, за да я затворим, преди всичко трябва да излекуваме Алфа, тоест Лора. И тогава вероятно Бетите ще се успокоят. Но не е сигурно.

След като помислих малко, все пак увих гофу около стреличката, активирах го и го сложих в страничния джоб на сакото на иконома.

— Просто трябва да улучиш заражения с него — обясних аз.

— Ще го направя — със спокоен глас отговори азиатецът.

Хванах дръжката към стаята на Лора и дръпнах, но вратата се оказа заключена. Е, това поне гарантираше, че Бетите все още не са се добрали до нея. Вероятно не биха заключвали отвътре, а просто щяха да извадят момичето от временната ѝ кома и да я убият, ако това наистина е била целта им, както предположи Семъонов.

От съседната стая се показа една сестра, но като видя огнената стена, веднага се прибра обратно.

Страхотно! Точно това ми трябва!

Изтичах до стаята и почуках на вратата.

— Извинете! Трябва ми помощта ви!

Отговорът беше напругнато мълчание.

— Аз съм медиум, работя за мис Кацуги! Една от пациентките е в опасност, спешно трябва да вляза в стаята ѝ.

Вратата бавно се откряна и главата на сестрата предпазливо надникна иззад нея.

— Медиум?

— Да, да — казах припряно, добавяйки ниски нотки в гласа си, отговарящи за истината. — Стая номер 412. Трябва да ми я отключите!

— Тази стая е с висока степен на сигурност, можете да влезете в нея само в присъствието на лекар — каза жената, която, между другото, изглеждаше на не повече от двадесет и пет години — или отговорната медицинска сестра, само те имат достъп.

Това добре ли беше или лошо? Може би второто. Ако мен една врата може да ме спре, то заразените — едва ли. Освен това има и прозорци... те сигурно са бронирани, но знам ли какви способности притежават свещеникът и майката на Дони. Бащата вън се оказа ходеща огнехвъргачка.

Аз се върнах до вратата на стаята и за момент се замислих. На теория имам много силен удар, но не особено здраво тяло. Така че при среща на крака ми с доста солидно изглеждащата стоманена врата победата почти сигурно щеше да е нейна. И коридорът, за нещастие, беше пуст и нямаше с какво да разбия вратата. Дали да не опитам да използвам гофу „духовен удар“, което използвах, за да разбия прозореца в църквата? Вярно, там беше стъкло, а не стоманена врата, но и тогава аз абсолютно не разбирах какво правя. Сега владее отлично душевната енергия и мога съзнателно да подхраня руната чак „до откат“.

Използвах стреличка, за да си порежа пръста, и бързо нанесох на вратата руна, точно където беше дръжката, след което я активирах, като вложих колкото се може повече душевна енергия.

Тряс!

Със силен трясък вратата влетя навътре, сякаш е взривена с добре известния С4, който никога не бях виждал. За щастие крилото на вратата остана да виси на една от пантите, иначе Лора можеше да пострада. Определено не очаквах такъв ефект, въпреки че вярвах в силите си. Взривът се оказа много по-силен от последния път, дори касата беше пострадала!

Нахлувайки в стаята, аз застинах пред покритото със стъклен купол момиче. Очевидно не си струваше да я докосвам, точно сега да се заразя с Бета беше напълно неуместно. Разбира се, имаше много мизерен шанс вирусът да се предава чрез душата и тогава щях да го погълна по подобие на демона, но рискът беше прекалено голям. Може би това щеше да остане като най-краен вариант. А като начало бих опитал руната „сън на разума“, която сработи доста добре при доктор Дубров. Да, Семьонов смяташе, че това няма да е достатъчно, за да се премахне Алфа, но не можех да не опитам.

За да използвам онмьойдо върху Лора, все пак трябваше да отворя капака. Отне ми известно време, за да разбера как е закрепено стъклото, а и се притеснявах, че мога да наруша някои от механизмите, които държаха момичето в кома. Очевидно за този процес отговаряха електродите и системите, свързани с тялото на момичето, така че трябваше да се действа много внимателно. След като се справих с капака, аз го магнах, извадих приготвеното гофу и започнах да вливам душевна енергия в него, като се стараех максимално да наситя руната.

Изведнъж се раздаде звън и прозорецът в стаята се пръсна. Инстинктивно покрих лицето си с ръка, за да се предпазя от парчетата, и затова едва в последния момент забелязах появата на жената. Мисис Палмър изглеждаше напълно различно от времето, когато разговаряхме пред болничната стая на дъщеря ѝ. Някога изискана и високомерна, сега тя се беше превърнала в диво животно: широко отворени очи, изкривени от ярост пръсти и страховита гримаса на лицето. Тя ми налетя като фурия и, което е най-обидното, по някаква причина времето не се забави. Освен това ние се оказахме в различни категории, аз бях по-лек от нея с цели двадесет, че дори двадесет и пет килограма. И дали защото госпожа Палмър се занимаваше много активно с фитнес или вирусът ѝ беше придал сила, но тънките пръсти на аристократката стиснаха ръцете ми, докато изхрускаха, с лекота ме вдигнаха във въздуха и ме притиснаха към стената. Веднага след това жената мълчаливо заби зъби във врата ми. Болката беше толкова силна, че инстинктивно забих крак в хълбока ѝ, влагайки цялата си сила в удара.

Ефектът се оказа неочакван — жената отлетя на три метра и се блъсна в стената. Ясно чух хрущене в крака си и миг по-късно осъзнах, че от удара аз съм пострадал повече, отколкото контролираната от

вирус жена. Кракът ми беше буквално сгънат в коляното, при това не в предвидената от природата посока. В резултат на това се строполих на пода, удряйки си главата в някаква масичка. Пак благодарение на вируса или удивително добрата си физическа форма жената бързо се опомни и отново се хвърли към мен. Още при първото стълкновение гофутото излетя от ръката ми в неизвестна посока, така че изведнъж се оказах невъоръжен. На теория бих могъл да използвам висящия на врата ми кръст като метателно оръжие, но дали ще съм достатъчно точен, за да не я убия? И проклетото забавяне на времето, естествено, отказваше да се включи!

Тези мисли прелетяха в главата ми много бързо, а в следващия момент получих такъв удар в корема, че започнах да мисля само как да си поема поне малко кислород. Освен това веднага след удара жената се стовари върху мен и отново ме захапа, този път по ръката, като откъсна парче месо. Най-ужасното беше, че тя явно нямаше намерение да спира дотук. Вирусът буквално я беше превърнал в диво животно, няма да се учудя, ако изяде парчето, което отхапа от мен.

Вече не мислех да запазвам живота или дори здравето на майката на Дони и просто с всички сили забих юмрук отстрани в тялото ѝ, за да я махна от мен. И отново успях, жената беше отхвърлена назад като парцалена кукла, но веднага скочи на крака и с още по-голяма ярост се втурна към мен. Абсолютно не разбирах какво да правя по-нататък, само трескаво се опитвах да се изправя на здравия си крак, за да се опитам да отблъсна мисис Палмър.

„Е, това беше, тук или аз нея, или тя мен“ — помислих си и се приготвих да я ударя с всички сили. Но в последния момент в стаята влетя гъвкава женска фигура и изрита полудялата жена в поредния полет.

— Как си, жив ли си?

Виждайки лицето на жената, която ми се притече на помощ, не можах да сдържа изненадата си:

— Джен?!

Моята телохранителка извади два ножа за хвърляне и аз едва имах време да ѝ извикам:

— По-внимателно, не я наранявай, тя е болна и не може да се контролира!

Ножовете веднага се върнаха обратно в колана.

— Няма проблем.

Мисис Палмър изръмжа с нечовешки глас и се хвърли към Джен, но тя ловко улови ръцете ѝ, стегна китките с въже, появило се незнайно откъде, и бързо започна да ги пристяга към тялото ѝ. След това последва подсечка, която просна заразената с вирус жена на пода, и процесът на обездвижване започна да протича още по-бързо.

— Как се озова тук?! — попитах аз, докато опипвах с ръка врата си в опит да установя доколко сериозна е раната. Ухапването по ръката и счупеният крак ме притесняваха много по-малко, въпреки че ме боляха много по-силно от врата.

— Разбрах, че не гориш от желание да ме взимаш със себе си по работа — отговори Джен, докато превръщаше жената в пашкул. — Затова предположих, че неприятностите вероятно сами ще те намерят. Просто трябва да изчакам на мястото, където временно си се установил. И се оказах права.

Джен завърши „опашкулването“ на жената и едва тогава разбрах, че тя изобщо не е използвала въже, а дълга зелена лиана. Не знам откъде телохранителката е успяла да намери такова огромно растение в болницата? Или защо го е донесла със себе си, което звучеше още по-странно.

— Можеш ли да вървиш? — попита Джен.

Едва успях да се изправя, като се подпирах за стената. За ходене и дума не можеше да става, да стъпя на счупения крак беше абсолютно невъзможно.

— Едва ли — отговорих аз, сгърчвайки се от болка.

Открих с поглед вече активираното гофу и го посочих на телохранителката.

— Сложи онова листче там на главата ѝ.

Телохранителката последва съвета ми и залепи вече активираното гофу на челото на майката на Дони. Тя веднага се отпусна, губейки съзнание, и лицето на жената в този момент се изглади и придоби умиротворен вид. Изглежда вирусът я напусна, въпреки че без пълни изследвания все още беше невъзможно да съм сигурен.

— Е, какво става тук? — попита Джен, като скочи до мен и ме хвана под ръката. — И как си замесен ти в това?

— Накратко, няколко души са били изложени на вируса и сега се опитват да се доберат до нея — аз посочих Лора. — Помогни ми, само не си и помисляй да докосваш тялото на момичето, тя е заразна.

Джен послушно ми помогна да стигна до Лора Палмър. Извадих още едно от нарисуваните гофу, влях му душевна енергия и го поставих на челото ѝ. Но гофуто пламна веднага, още щом докосна кожата на момичето, и изтля за няколко секунди. Не беше трудно да се досетя, че временното прекъсване на връзката между душата и тялото не действа на Алфа. Или вирусът просто не позволи това да се случи, точно както защитаваше Лора от други болести.

— Сработи ли? — попита Джен.

— Не — поклатих глава аз. — Значи първо трябва да се отървем от останалите заразени.

— А те много ли са?

— Като че ли има още трима, включително този, който хвърля огън в коридора. И всички те се опитват да стигнат до тук, за да я убият. Ако, разбира се, вече не са били задържани от охраната.

Спомних си мис Кацуги да казва, че има кой да защитава пациентите, но все още не бях видял никаква охрана. Силно се надявам това да е само защото се занимават с останалите заразени.

— Значи при всички случаи за нас е по-добре да останем тук — кимна разбиращо Джен. — Другите двама заразени са силни като огнения или луди като тази дама тук?

— По-скоро второто. Това са свещеник и медицинска сестра.

— Свещеник?! — напрегна се телохраниелката. — Той може да бъде по-опасен от повелителя на огъня!

— Не, не. Той не е такъв свещеник, а обикновен, мирен.

Изрекох тези думи на глас и сам осъзнах, че с моя късмет със свещеника наистина могат да започнат най-сериозните проблеми. По-добре да си държа езика зад зъбите.

— Остави ме да седна на пода — помолих аз и веднага започнах да рисувам с кръвта си голяма, два метра широка руна „Сън на душата“ до леглото на Лора. За щастие кръв имах достатъчно — лееше се от местата, където бях ухапан.

Отвън борбата между иконома Хан и бащата на Дони продължаваше. След като помислих малко, аз активирах и подадох още едно гофу на телохраниелката.

— Вземи това гофу и помогни на иконома. Просто трябва да направиш същото като с нея — кимнах към изпадналата в безсъзнание мисис Палмър. — Залепи този лист върху челото на неговия противник.

Джен взе гофутото, но не помръдна.

— Аз съм отговорна само за твоята безопасност. Сигурна съм, че мастър Хан и сам ще се справи със задачата си.

Нямах сили да споря с нея. И не толкова защото вярвах много в силите на иконома, а заради двамата, които се появиха на вратата. Не знам как медицинската сестра и свещеникът бяха успели да заобиколят бушуващия в коридора огън, но и двамата нахълтаха в стаята и веднага се втурнаха към нас. И ако медицинската сестра използваше стила „луда пияна котка“ по подобие на мисис Палмър, то слабият свещеник буквално мигаше като гирлянда, заслепявайки очите, и дори успя да хвърли топка светлина към Джен. Жената беше отхвърлена към Лора и аз ясно видях как ръката ѝ попада върху рамото на заразната Алфа.

„Мамка му — направих гримаса аз, продължавайки трескаво да довършвам рисуването на руната. — Още една Бета на главата ми.“

За щастие, от опита с родителите на Дони знаех, че вирусът няма да се задейства веднага. Имах резерв от около тридесет секунди или дори цяла минута. После тя щеше да загуби съзнание и да се събуди като напълно контролирана от вируса Бета.

— Джен, веднага залепи гофутото на челото си! — извиках аз, притиснах дланта си към пода и започнах да наливам душевна енергия в прясно начертаната руна.

Свещеникът и медицинската сестра или интуитивно усетиха идващата от мен заплаха, или просто аз се озовах на пътя между тях и Лора. Във всеки случай те се втурнаха към мен с намерение да ме убият, а когато и двамата се оказаха до мен, аз активирах руната. С блясък на енергия двете изпаднали в безсъзнание тела рухнаха директно върху мен, като значително засилиха болезнените усещания от раните. А след още няколко секунди, тъкмо когато бях успял да се измъкна изпод мършавия, но изненадващо тежък свещеник, отгоре падна и самата Джен, като сякаш нарочно притисна счупения ми крак.

— А-а-а! — изкрещях от болка аз.

Отне ми известно време, за да се изправя някак на един крак, държейки се за нощното шкафче, което по някакво чудо беше оцеляло.

А след като заех вертикална позиция, с ужас видях, че при падането си свещеникът все пак е закачил оборудването, към което беше свързана Лора, и мониторите бяха започнали да мигат, показвайки преминали в червената зона показатели.

— По дяволите! — изругах аз. — Къде са сестрите, когато наистина ти трябват?!

Трябваше бързо да реша — дали да закуцукам в коридора, за да повикам помощ, която може и да не дойде, или да се опитам сам да спася живота на Лора. В главата ми шумеше така, че едва чувах собствените си мисли, а по тялото ми плъзна тотална слабост — или заради ударите, които бях получил, или от загубата на кръв.

С усилие се добрах до леглото, някак си се хванах за таблата и седнах до момичето. Оттук екраните на мониторите се виждаха ясно и дори такъв неспециалист като мен можеше да види, че сърдечният ритъм на момичето започва да се ускорява до нормални нива. Ако преди сърцето туптеше с максимум пет-шест удара в минута, сега беше с петдесет и пулсът продължаваше да се нормализира, което изобщо не исках. Отровата отново се активизира и всички останали показатели, за които нямах понятие какви са, определено вървяха надолу. И за глупака е ясно, че когато лампичките мигат в червено, това е много лошо.

„Явно все пак ще трябва да рискувам“ — реших аз, поех си дълбоко дъх, затворих очи и сложих длан на бузата на момичето. През пръстите ми мигновено премина импулс, сякаш ме удари ток, но изобщо не беше ток. Усетих как невидими червейчета плъзват през ръката ми и се опитват да проникнат в душата ми, но аз с невероятна лекота се защитих от малките гадинки, като само леко уплътних душевната си енергия. А след няколко секунди, след като не успяха да се справят със защитата, те изчезнаха. Както се оказа, в сравнение с моята душа Бета вирусът беше просто незначителен по размер, плътност и сила. Но Алфа не се предаваше или, което беше по-вероятно, все още не беше успял да се приспособи към новите условия, така че отново пушна малки „червейчета“ в мен. Този път аз ги сграбчих с душата си и започнах много внимателно да ги притеглям към себе си. По някаква причина в главата ми възникна асоциация с риболов, сякаш ловях риба, опитвайки се да не я изплаша. И Алфа вирусът явно не разбра какво точно се случва, така че успях да стигна

до него, преди да прекъсне връзката с Бетите. Нататък вече беше нещо познато — да изсмуча агресивната душевна енергия в себе си, без да засегна самата Лора. Но, както се оказа, напразно съм се страхувал, ако духовния вирус погълнах почти мигновено, то душата на жив човек я усетих като монолит, който дори и да искам, не мога да повредя, още по-малко да погълна.

Отваряйки с усилие очи, аз се изтръгнах от света на вътрешните усещания и видях как в стаята се втурват медицинска сестра, доктор Хаус и професор Семъонов.

„Прекрасно! — помислих си с облекчение. — Те определено ще могат да помогнат на Лора... и на мен.“

— Как си?! — попита Семъонов, като първо притисна марля към раната на врата ми.

Нямах сили да говоря, така че просто леко мръднах ръка, вдигнах палец и припаднах. Поне се надявах да е бил именно палецът, защото в този момент вече не контролирах много добре тялото си.

ГЛАВА 16

Последен етаж на Златната болница. Кабинетът на главния лекар.

Главният лекар Шина Кацуги нервно барабанеше с пръсти по масата, превъртайки в главата си различни форми на извинение. По всичко излизаше, че най-добрият вариант ще е харакири. Доктор от болницата беше провел серия от експерименти върху болно момиче, които не бяха съгласувани нито с комисията, нито с роднините, беше пренебрегнал предпазните мерки и едва не беше заразил с нов вирус цялата болница. В резултат на това заразените бяха предизвикали ужасна суматоха, бяха убили охраната и самите те едва не бяха загинали. И, сякаш това не беше достатъчно, проблемът беше решен не от висококвалифицирани специалисти от най-добрата болница на Златния остров, а от начинаещ медиум-тийнейджър.

В кабинета надникна асистентката й Леночка, сладка миниатюрна жена с мила усмивка, едва достигаща метър и половина височина. Грижлива като майка, но ставаща истински цербер, ако някой прояви неуважение към шефката й.

— Мис Кацуги, някой си Семьонов иска да ви види, казва, че го очаквате. Да го пусна или да го изхвърля? Изглежда подозрителен.

Разбира се, мис Кацуги не планираше никаква среща със стария си познат. Освен това скоро се очакваше да пристигне адвокатът на семейство Палмър и тя трябваше да реши каква линия на поведение да избере. Да си бърбори със Семьонов изобщо не влизаше в плановете й.

— Кажу ми, че...

— Че на драго сърце ще ме приемеш и ще ме почерпиш с кафе?
— добродушно попита професор Семьонов, влизайки в кабинета. — Много мило от твоя страна.

Той погледна изразително асистентката и тя, дочакала обреченото кимване от страна на шефката си, отиде да приготви кафе.

— Уф, уморих се. Е, и денят вчера беше напрегнат.

Семьонов се строполи собственически на стола срещу мис Кацуги и с облекчение протегна крака.

— Да, денят наистина беше тежък — съгласи се жената. — И днес не е по-лесно. Затова говорете по-бързо, а не както обикновено обичате, с преамбюл, отклонения, цитати и намеци.

— Нервна ли си? — кимна разбиращо професорът, разроши сивата си коса с две длани и протягайки ръце нагоре, изпъна цялото си тяло. — И аз бих бил. Дубров такава каша забърка. Имаш голям късмет, че нито един пациент не е пострадал, въпреки че инцидентът при всички случаи ще навреди значително на твоята репутация.

„Ще навреди? — с горчивина си помисли главният лекар. — Много меко се изразява. Бих казала, че ще ме удави в лайна. Можеш да спасиш хиляди хора, но само веднъж да сгрешиш, и това ще зачеркне всичките ти усилия.“

— Дойдохте да злорадствате или има някаква друга цел? — недоволно попита жената.

— Както винаги, с остър език — подсмихна се Семьонов. — Разбира се, че има друга цел. Първо, исках да спася твоята мила... личност от предстоящите проблеми. Все пак ти си една от моите ученички. И второ...

— Нека спрем на първата цел — веднага каза мис Кацуги. — Как можете да помогнете?

Въпреки нееднозначния си характер и фанатичната жажда за нови знания, Семьонов винаги следваше правилата. По-точно, той правеше каквото иска, като стриктно спазваше официалните рамки. „Правилата не са създадени от нищото и не е за вашите пилешки мозъци да ги пренебрегвате“ — обичаше да повтаря Семьонов в дните, когато изнасяше лекции в института. Самата Шина Кацуги взе целия му курс през четвъртата си година и този мърляв, вечно разрошен професор беше любимият ѝ лектор. Може би именно благодарение на поученията на Семьонов тя успя да стане главен лекар на най-добрата болница на Златния остров на толкова млада възраст.

— Колкото и да е жалко, ще трябва много да лъжете. Ще покрием Дубров и ще кажем, че е действал с твое разрешение и под пълен контрол. Вирусът е мутирал от само себе си, а не вследствие на неговите действия. Естествено, и заразяването на семейство Палмър е по тяхна вина, стаите с висока степен на сигурност не предполагат

контакт с болния, а те явно са помолили сестрата да отвори защитния купол.

— Да, вие сте направо гений — тъжно се усмихна жената. — Но процесът ще се проведе под наблюдението на сензор, способен да открива лъжи. А полуистините в подобни ситуации не са достатъчни.

— С това ще се справим — намигна Семьонов. — Имам начини да измамя сензора без особени затруднения, а и освен това аз самият ще действам като свидетел.

Мис Кацуги много се изненада от изявлението му, тъй като професорът винаги е бил известен като яростен привърженик на стриктното спазване на всички правила.

— Да допуснем — предпазливо каза тя. — И тук плавно се приближаваме към втората ви цел. Какво искате да получите за вашата помощ?

— Разбира се, всички материали за вируса плюс Дубров да са изцяло на мое разположение. Той, разбира се, е идиот в живота, но е добър специалист. Ще го взема в моята лаборатория.

— С това няма никакви проблеми — облекчено издиша жената. — Дори всичко да се размине, повече не искам да го виждам в моята болница.

— Чудесно. Аз вече се разпоредих, скоро ще доставят малко устройство, способно да заблуди всеки сензор. Нова моя разработка, между другото. Наскоро изучавах понятието „истина“ и това как човек я определя за себе си и за околните. Получи се много интересно изследване, скоро ще бъде публикувана обширна статия на тази тема в „Научен бюлетин“.

— И това устройство работи?

— Гаранция почти деветдесет и осем процента. Охраната на семейство Михайлови имат такъв сензор, направихме много тестове.

Мис Кацуги, като всеки нормален човек, не обичаше да лъже, но просто не виждаше друг избор. Разбира се, ако искаше да запази работата си и да спаси репутацията на болницата. А гаранция от деветдесет и осем процента от такъв педант като Семьонов спокойно можеше да се закръгли на сто.

— Между другото, като споменахте Михайлови, как е момчето?

— Все още е в безсъзнание. Но тялото му е просто в идеално състояние, драскотините зарастват почти моментално, всякакви вируси

в кръвта се унищожават от антитела за част от секундата.

— Примерът на Дубров не ти ли е достатъчен? — намръщи се мис Кацуги. — Искаш да се случи нова епидемия ли?

— Всички експерименти бяха проведени само след внимателна подготовка от група специалисти, получих и писмено разрешение от неговия баща. Освен това състоянието на Роман няма нищо общо с вируса, това не е заразна болест, а хиперактивиране на всички защитни функции на организма.

— Защо тогава продължава да е в безсъзнание?

— Може би собственото му тяло е решило, че за него ще е по-безопасно просто да лежи и да не се забърква в проблеми? — ухили се професорът.

— Сериозно? — попита Шина Кацуги. — Това твоя научна теория ли е?

— Една от тях — изобщо не се смути Семьонов. — Трябва да се радваш, че той е в безсъзнание и няма да стигне до изслушването. Младежът патологично не може да лъже, там никакво устройство не може да го спаси.

— Но той е основно действащо лице, него при всички случаи ще искат да го разпитат, ако не сега, то по-късно.

— Не е задължително. Момчето все пак пострада тежко. А и ако е действал в рамките на длъжностната си характеристика, то вместо него може да бъде изслушан ръководителят на болницата.

— Само че той няма такава характеристика и не работи тук.

В кабинета влезе асистентката с две чаши кафе и събеседниците известно време мълчаха, изчаквайки тя да излезе.

— Значи трябва да бъде назначен на работа със задна дата — продължи Семьонов, когато жената затвори вратата след себе си. — Това ще обясни участието му в лечението на момичето, освен това всякакви действия на младежа ще се считат за действия на болницата.

— На работа? И какво образование има? — изсумтя мис Кацуги. — Как си го представяш? Допуснах го до Князева и Палмър по лична молба на Макаров и с разрешение на роднините, но, разбира се, това по никакъв начин не беше отразено в документите.

— Работа като щатен медиум напълно ще му подхожда. Роман има удостоверение за стажант от Асоциацията на медиумите.

Мис Кацуги известно време мълча, премисляйки тази неочаквана мисъл.

— Да допуснем — каза тя накрая. — Но не мога да го уволня веднага след изслушването, би било твърде подозрително. А това означава, че той ще трябва да работи известно време в болницата, докато всичко се успокои.

— Тогава нека работи — махна с ръка професорът. — От това, което видях, момчето вече е доста добро в онмьойдо, ненапрасно го обучава самият Джеймс Харнет.

— И легендарният Макаров.

— Да, да, и той също — бързо се съгласи Семьонов.

За факта, че момчето е станало медиум едва преди няколко седмици, професорът предпочете да премълчи.

— Добре, тогава ще се заема с оформянето на документите — решително каза Шина Кацуги, ставайки от бюрото. — Изслушването е насрочено за утре сутринта, надявам се, че ще успеем да се подготвим.

* * *

Църквата „Света София“. Килията на владиката.

Сивокосият мъж прокара ръка по дългата си брада, както правеше всеки път, когато започваше разговор.

— Брат Павел, разкажи ми повече за момчето, което хвана демона с голи ръце.

Инквизиторът седеше смирено на стола срещу владиката, с ръце на коленете и леко наведена глава. Килията на човека, отговарящ за всички земи около Барса, беше обзаведена минималистично, както подобава на свещеник, но върху солидната маса стоеше модерен лаптоп, защитен с руни.

— Начинаещ медиум, ученик на Джеймс Харнет. Вдъхва големи надежди, също така доста добре се справя с онмьойдо.

— И това е всичко? — подозрително попита владиката. — А произшествието на гробището? Казаха ми, че момчето се е осмелило да призове блуждаещ призрак на свята земя? За това се полага сериозно наказание.

Отец Павел се поколеба с отговора си, тъй като не искаше да създава неприятности на момчето, но в крайна сметка не посмя да лъже.

— Има подозрение, че това не е бил блуждаещ призрак, а душата на починал.

Владиката се намръщи.

— Това шега ли е?

— Мис Норн не можеше да пусне децата си: първо беше убита голямата Елла, след това и по-малкото момче — започна да обяснява инквизиторът. — Остатъчни образи преследваха жената, като постепенно изпиваха душата ѝ. Това е нещо обичайно, аз лично работих с нея, помагах ѝ да се примири със смъртта им, но на горката не ѝ беше останал никой друг. За съжаление, ние не можем насила да върнем на човек желанието за живот...

— Това със сигурност ли са били остатъчни образи, а не неупокоени души? — прекъсна го владиката.

— Джеймс Хартнет извърши ритуала на упокоение по всички правила, той никога не е допускал такива глупави грешки. И аз самият чувствах, че в нея са се вкопчили „празнини“, както ги наричат медиумите. Михайлов обаче взе този остатъчен образ и привлече към него душата на мъртвото момче.

— Но на това са способни само светци!

— Като потвърждение може да послужи и появата на Ангела на смъртта. Очевидно беше дошъл за избягала душа.

— Така значи — замислено проточи владиката, завъртя екрана на лаптопа и натисна бутона „play“. — Е, тогава искам да ти покажа един интересен запис.

Изглежда видеото беше заснето от някоя от пътните камери, разположени покрай пътя. Черна спортна кола се движеше бавно, после вратата се отвори и от нея излетя мъж. Качеството на заснемането беше доста ниско, но инквизиторът без проблем успя да разпознае човека като Роман Михайлов. След това гумата на колата се спуска, тя поднесе и се удари в дърво. От колата изскочи шофьорът и последва кратък, но интензивен сблъсък, в края на който Роман дълго повръщаше кръв, а вторият участник лежеше в безсъзнание. После и двамата дойдоха на себе си, поговориха кротко, извикаха такси и потеглиха.

— Това място анализирано ли е вече? — уточни отец Павел.

— Разбира се. И там бяха открити остатъчни следи от тъмно присъствие.

— Разбирам — провлачи инквизиторът. — Явно вече можем да не се притесняваме за избягалия демон и да отменим тревогата?

— Това е очевидно. По-добре ми кажи какви изводи направи от това видео?

— Ако не греша, шофьорът беше Дони Палмър, нали? Той чакаше Роман в трапезарията онзи ден, когато изпълнявахме ритуала за екзорсизъм, и очевидно избягалият демон се е добрал до него. Първо демонът напълно е подчинил момчето, последвала е схватка с медиума и той по някакъв начин унищожил демона.

— И аз мисля така. Този шофьор трябва да бъде изследван, за да се уверим, че демонът е напълно унищожен, но при всички случаи медиумът притежава някакви способности и имаме нужда от него.

Отец Павел кимна в знак на съгласие.

— Още при първата ни среща забелязах, че момчето има много чиста и силна душа.

Владиката обърна лаптопа обратно към себе си и започна бързо да въвежда нещо със скорост, нехарактерна за толкова възрастен човек.

— Не бих искал да губим време. Веднага ще отправя молба до Асоциацията на медиумите да го командирова в нашата църква.

— Аз вече му направих предложение — предпазливо каза отец Павел. — Може би не трябва да оказваме натиск върху момчето, това може да развали всичко. Младежки максимализъм и така нататък...

— Не, не може да чакаме. Технически той вече е участвал в ритуал за екзорсизъм. Лично за мен това е повече от достатъчно, за да позволя момчето да стане послушник.

— А ако той въпреки това не се съгласи?

— Ако не иска неговият приятел да бъде подложен на всички процедури, които се полагат на някой обладан от демони, тогава ще се съгласи. Но като морков ще му предоставим достъп до нашите архиви, разбира се, на най-ниско ниво, както и съответните надбавки. Започни ти да работиш с него, заинтригувай го. Не ми е работа аз да те уча, в края на краищата.

* * *

Централен офис на СБРЗО в Барса.

В заседателната зала се бяха събрали най-добрите специалисти на научния отдел, онези, които знаеха как да говорят разбираемо, командирите на разчистващите отряди и висшестоящото началство, включително главнокомандващият на целия окръг — Виктор Гарибалди.

— Е, казвайте, какви са новините? — недоволно попита добре охранения мъж в костюм, дишайки тежко. — Защо трябваше да идвам тук рано сутринта в почивния си ден?

— Сега е дванадесет часа на обяд — навъсено отбеляза Князев. — И в СБРЗО няма почивни дни, само смени.

— Князев? — учудено го погледна главнокомандващият. — А вие какво всъщност правите тук? Бяхте отстранен.

— От позицията командващ отбраната на Барса — отговори Князев, свивайки юмруци и карайки мускулите на ръцете си да опънат ризата и сакото му до скъсване. — А тук присъствам в качеството си на капитан на един от отрядите.

Думите му бяха подкрепени от тихото мърморене на останалите командири на отряди. Те бяха десетима и всички, разбира се, бяха изцяло на страната на Князев в историята с Орлов.

— Добре, да допуснем — леко пребледнявайки, каза главнокомандващият и бързо смени темата: — И все пак защо ме извикахте? Обикновено всички въпроси се решават без лично присъствие.

Думата взе един от учените.

— Получихме много интересни данни от последния портал. Може би това ще ни даде ключа за отваряне на портали към Лимба вече от наша страна.

— Оттук нататък по-подробно — веднага прояви интерес Гарибалди.

Основната причина за липсата на пълноценни експедиции до Лимба досега беше невъзможността да се създадат портали от земята към Лимба или поне да се задържи нивото им. След появата си порталите се насищаха с енергия и постепенно преминаваха на

следващите нива, пропускайки все по-силни демони, и категорично не се препоръчваше затварянето им да се забавя. Последният път, когато порталът продължил до седмо ниво, бил унищожен цял град. Възможността да се отворят портали от земята към Лимба можеше да позволи по-добро проучване на местообитанието на демоните и знание как да се воюва с тях. И подобно достижение веднага щеше да впише името на човека, отговорен за него, както в анализите на историята, така и в правителствените списъци за награди.

— Бяха засечени необичайни изкривявания на параметрите. Първоначално датчиците показаха, че порталът към Лимба се отваря нормално. Нищо не предвещаваше преход към следващо ниво, а той скочи направо от второ на четвърто. Потокът от енергия, поглъщан от портала, се увеличи няколко пъти, сякаш е бил подложен на външно въздействие.

— Това не е нормално, нали? — неуверено уточни Гарибалди.

Въпреки че командваше всички служби на СБРЗО, той никога не се задълбочаваше в техните дела, предпочитайки общото управление, което за него лично се заключаваше в посещаване на светски мероприятия и предаване на висшестоящите лица на предварително подготвени от многобройни помощници доклади. Навремето и военното си звание беше получил за прослужени години, без никога да е участвал в бойни действия, затова се стараше да не пречи на работата на добре смазаната машина. Но днес го извикаха лично, като го увериха, че проблемът е твърде сериозен.

Князев едва сдържа ехидното си изсумтяване, гледайки нервния дебелак. Гарибалди, както винаги, реагира на възможността да получи още една звезда на пагоните си, сякаш това е целта на живота му.

— Това е абсолютно ненормално — невъзмутимо отговори ученият. — Нивата на порталите пряко влияят на силата и броя на демоните, които могат да преминат през тях. От момента на създаване на системата за оповестяване можем съвсем точно да определим какво ниво ще бъде даден портал. Времето за преминаване към следващото ниво също се изчислява много точно с помощта на формули и никога не се променя.

— И какво означава това?

— Благодарение на Олег Князев получихме информация, че порталът може да е бил повлиян от медиум, ученик на Джеймс Харнет.

Във всеки случай в този момент той е бил с отряда на СБРЗО.

— Цивилен е бил допуснат близо до портала? — попита един от командирите на отряди, мечкоподобен също като Князев. — Защо, за бога?

— Ние просто карахме момчето — предизвикателно отговори Князев. — Бяхме го оставили в бронирана кола, но самото му присъствие беше достатъчно. Освен това момчето ни каза, че същото се е случило преди три седмици с друг портал. Изтеглих цялата информация за този портал и нашите специалисти потвърдиха, че показателите наистина са подобни.

— Какво?! Човек помага на демоните? — намръщи се Гарибалди. — И къде е той? Надявам се, че сте го арестували?

— Въздействието е неосъзнато, а и засега това е само теория — трепна ученият. — Нямаме други следи и затова си струва да започнем поне с нещо.

— Тогава започнете с разпит!

— Първо, фамилията на момчето е Михайлов, и никой няма да позволи да бъде арестуван просто така — намеси се Князев. — И второ, той е ученик не само на Джеймс, но и на Макаров, чували ли сте за нещо подобно? — той се усмихна криво. — Въпреки че, ако поемете цялата отговорност, ние с удоволствие ще изпратим отряд за него.

Гарибалди не просто пребледня, а буквално посиня в лицето.

— Ма... Макаров? Онзи същият?

— Точно така — многозначително кимна Князев, наслаждавайки се на реакцията на своя пряк и напълно неуважаван началник. — Затова предлагам да не режем от рамото, а да действаме по-внимателно. Дори бих казал по-нежно. Освен това моят човек ме увери, че по време на пробива демоните, напротив, с всички сили са се опитвали да убият младежа.

— Нали е бил в бронирана кола? — попита друг командир.

— Чакалите се втурнаха към колата с момчето, сякаш вътре има мед, и не обръщаха никакво внимание на моите хора — обясни Князев. — Отстрелвахме ги като на полигон.

— Еха! — подсвирна мечкоподобният. — А всички медиуми ли предизвикват такава реакция или само този? И аз бих искал да имам един такъв в моя отряд. Винаги съм обичал да ловувам на жива стръв.

Останалите командири веднага започнаха да обсъждат, а учените неочаквано подкрепиха интереса им, като започнаха да правят различни предположения за причините за такава агресия в демоните.

Гарибалди почувства силно разочарование, осъзнавайки, че в близко бъдеще няма да чуе никакви подробности.

— И все пак какви ще са следващите ни действия? — попита Гарибалди, опитвайки се да направи гласа си заплашителен.

— При нас има щатни медиуми, така че защо да не наемем още един? — предложи Князев. — Ще назначим момчето като консултант в нашия отряд. Нека идва с нас до порталите, а ние ще изследваме реакцията им. А научният отдел ще осигури подходящата апаратура за измерванията.

— А защо точно във вашия отряд? — недоволно попита мечкоподобният командир на отряд.

— Защото Роман вече участва в едно излизане с нас. Ще го оформим със задна дата, така младежът ще получи паричен бонус, мисля, че за тийнейджър това е добър стимул да продължи сътрудничеството.

— А ако все пак откаже? — скептично попита Гарибалди. Лично той смътно си представяше какъв паричен бонус би могъл да го накара да отиде на затваряне на портал.

— Точно за това ни трябва вашата помощ — каза ученият. — Трябва да се окаже натиск върху Асоциацията на медиумите, за да принудят момчето да приеме нашето предложение.

* * *

Многопрофилна болница номер едно. Три дни по-късно.

Отворих очи и се взрях в познатия бял таван. Може би, когато дойда на себе си след поредната бъркотия някъде другаде, освен в болница, или дори по-добре изобщо да не губя съзнание, това ще бъде още по-голямо чудо от самия факт на попадането ми в друг свят.

— Апхчи!

Кихнах толкова силно, че направо подскочих в леглото, и продължих да кихам в продължение на няколко минути. В стаята се

втурна нервна медицинска сестра и се засуети около мен в опит да ми помогне по някакъв начин.

— Всичко... апхчи... е... апхчи... наред — уверих я аз.

Зачудих се, ако в този свят, благодарение на изместването на оста на света, са се материализирали различни същества и магии, то как ли е ситуацията със суеверията? И те ли действат? Тогава сега някой много активно ме споменава.

ГЛАВА 17

— Мис Кацуги помоли да я уведомя веднага щом се събудите — бързо изстреля пълничката и усмихната сестра. — Сега ще ѝ се обадя. И дори не си помисляйте да ставате от леглото, във вашето състояние това е строго забранено.

Послушно се отпуснах обратно на възглавницата.

— Както кажете. Тогава може ли да донесете телефона ми, трябва да кажа на близките си, че с мен всичко е наред.

— Мис Вероника ще се върне всеки момент, мисля, че вашият телефон е в нея.

— Еха, Ника е тук — изненадах се аз.

— Това мило момиче през цялото време не се отделяше от вас — потвърди сестрата. — Преди час излезе на обяд и много ще се радва да разбере, че сте добре.

— Ъ-ъ... а колко време е минало? — напрегнах се аз и се заех с нещо много важно — да проуча собственото си тленно тяло.

Вратът изобщо не ме болеше, а кракът беше зараснал така, все едно не е имало фрактура. А и като цяло се чувствах толкова добре, че ми се искаше да тичам и да скачам. Местната медицина, разбира се, е добра, но дори и тя не може напълно да излекува фрактура само за една нощ.

— Три дни.

Мда. Все пак в този свят прекарвам прекалено много време в безсъзнание, трябва да направя нещо по въпроса. Ден приключение е равен на три дни лечение; мен такава статистика определено не ме устройва. Трябва да стана по-удароустойчив или поне да позволя на Джен винаги да е наблизо. Тя не помага при среща с призраци, но виж с хора и същества може да се справя доста добре.

— Между другото, защо не съм в моята стая? — опомних се аз, оглеждайки се наоколо.

— Това е специална стая на последния етаж, за VIP персони.

— Странно, мислех, че VIP стаите са на четвъртия етаж.

— Да, тези, за които се плаща — кимна жената. — А за тази не се плаща. Предоставя се само със специална заповед на мис Кацуги и е за служители на болницата.

Леле, какви привилегии. Приятно е. Въпреки че защо ми е такова име не е много ясно, тук може и мини футбол да се играе.

— Също така на няколко пъти при вас идва и един свещеник.

— Надявам се, че не за да отслужи панихида? — вяло се пошегувах аз.

— Просто се интересувахте от здравето ви — не оцени шегата жената. — Той ми остави телефонен номер и ме помоли да му се обадя веднага щом се събудите. Не знам дали си струва да го правя?

Изглежда, че служителите в болницата, по подобие на военните, не се разбират особено добре с църквата. Определено църквата трябва да си подобрят пиара и по някакъв начин да повишат доверието към себе си, все още от никого не съм чул нищо положително за свещениците.

— Обадете му се — разреших аз. — Дори ми е любопитно за какво съм му.

— Добре, ще извикам сестра ви и ще направя необходимите обаждания. А вие не ставайте — заплаши ме с пръстче сестрата и излезе от стаята, за да се свърже с главния лекар.

Джен веднага надникна през вратата.

— Събуди ли се? Най-накрая. Вече мислех, че съм останала без работа.

Жената изглеждаше освежена и някак подозрително весела.

— Няма да дочакате. И благодаря, че бяхте там, когато имах нужда от вас — малко смутено ѝ благодарих аз.

— Това ми е работата.

— Тогава може би ще ме въведете в курса на събитията? Колко души пострадаха и какво е състоянието на семейство Палмър?

Джен пристъпи в стаята и седна на масата в зоната за хранене — да, тук имаше и такава.

— След като унищожихте вируса, всички заразени веднага загубиха съзнание. Оказаха се изключително изтощени, но все пак сме в болница, така че състоянието им бързо беше овладяно и започнаха да ги лекуват. Загубиха няколко охранителя, но няма пострадали пациенти.

Уф, това последното беше успокояващо. Представям си колко се е вбесил Князев, когато е разбрал, че жена му е била в опасност в самата болница. Няма да се изненадам, ако сега в коридора дежурят негови бойци.

— А Дони как е? И главата на Роналд Тумс, тя беше в стаята ми, къде е сега?

— Главата я взе професор Семьонов. А Дони... — жената се поколеба. — Дони го арестуваха инквизиторите.

Веднага седнах в леглото.

— Какво?! Защо?!

— Не знам, никой не ми е казал.

Нима са разбрали по някакъв начин за обсебването?! Просто не виждах други причини за задържането на Дони. И въобще имат ли право директно да „арестуват“ хората?

— Добре, ще се оправим. А Лора, тя събуди ли се?

— Да, с нея всичко е наред, доколкото чух, момичето вече си е вкъщи.

Вратата на стаята се отвори толкова рязко, че се удари с трясък в стената и, изглежда, дори се сцепи.

— Ромка!

Сестричката ми се втурна в стаята като ураган и след миг вече седеше на леглото и ме притискаше към себе си като кукла.

— Моето малко братче!

Джен с невъзмутим вид извади телефона си и започна да разглежда нещо на екрана.

— Здравей, Ника. Не мога... да дишам...

Бях забравил колко любвеобилна е тя. И какви големи гърди има, дявол да го вземе!

— А, не, ще изтърпиш любовта ми — зловещо изсъска момичето.

Намачкала бедното ми телце до състояние на пластилин, Ника седна на ръба на леглото и се втренчи изучаващо в мен.

— Е, разказвай, как стигна до този живот?

— Какъв? — попитах с искрен интерес. — Работата на медиума е опасна, всеки знае това.

— Майната й на работата — махна с ръка момичето. — Кога успя да станеш църковен служител? Даде ли вече обет за безбрачие?

Сега ще носиш ли черно расо?

Втрених се изненадано в сестра си.

— Какво, какво?

— При теб идва някой си отец Павел. Каза, че църквата се грижи за своите послушници и ще заплати всички медицински услуги.

— Не си спомням да съм се съгласявал с тяхното предложение — намръщено отговорих аз. — И със сигурност не ми трябва техните пари.

Ника ме заплаши с пръст.

— Те не са и платили. Главният лекар на болницата каза, че нейните служители получават най-доброто лечение безплатно.

— Ъ-ъ... служители? Тя за мен ли го каза?

— Кхм — прочисти гърлото си Джен, привличайки вниманието ни. — Говорих с медицинските сестри, те казаха, че тази стая е запазена за официалния консултант на болницата от Асоциацията на медиумите. И бяха удивени, че толкова младо момче е вече специалист в медицината и е успяло само да се справи с епидемията. Макар че дежурещите отвън бойци на СБРЗО са убедени, че охраняват консултанта на СБРЗО.

Окончателно се обърках. Откъде такъв интерес към моята скромна персона? Въпреки че, ако свещениците са успели някак да разберат, че мога да поглъщам демони, а СБРЗО са повярвали в моята способност да влияя на портали от Лимба, това би обяснило всичко. Освен това е съвсем нормално Князев да обезпечи охраната на болницата, нали тук лежи любимата му жена. А действията на мис Кацуги явно са просто благодарност за успешното решение на проблема.

— И все пак, какво е това с църквата? — отново попита Ника. — Виждам, че дори си се обзавел с кръстче. Очевидно скъпо.

— Подарък от отец Павел. Не съм от най-вярващите хора, но това нещо понякога наистина помага.

За това, че досега кръстът ми помогна само в качеството си на метателно оръжие аз, разбира се, премълчах. Но за случилото се в църквата разказах на Джен и Ника всичко, както и за разходката със СБРЗО за затварянето на портала. Дори им показах зъба на демона, който бях убил със собствените си ръце, който, впрочем, Ника вече беше намерила във вещите ми и подробно беше проучила, както и

телефона. В тази стая, както и в стандартните ВИП-ове, се предполагаше пълно обслужване, така че поръчахме закуска, въпреки че по някаква причина аз не се чувствах особено гладен, и тримата спокойно пихме кафе. Може би трябваше да се обадя на отец Павел, за да разбере защо са прибрали Дони, но интуицията ми подсказа, че той самият ще ми каже всичко в близко бъдеще. Сестрата вече се беше обадила на интересуваният се от здравето ми свещеник, и имаше много голяма вероятност това да е той. Кой друг би могъл да има нужда от мен, освен отец Павел?

— Въобще това е възмутително — заяви Вероника. — Аз, за да отида на стаж в СБРЗО, трябва да завърша с отличие трети курс, а ти дори още не си завършил училище, а вече си станал консултант!

— Нали си наясно, че в този случай „консултант“ е равно на „примамка“. Те просто видяха как демоните реагират на присъствието ми и са решили да проучат този процес по-подробно.

— Но ще участваш в убиването на демони!

— Ами да, има нещо такова. Ти сама чу, че онмъойдо се справя не лошо с тях — аз се порових в паметта си. — Въпреки че Джеймс май каза, че гофу може да повлияе само на призраци. Ще трябва да изясня този въпрос.

Ника сбърчи сладкото си носле.

— Може би това също е твоя особеност?

— Ще разбере на практика. Но има вероятност изобщо да не става дума за това, а Князев просто да ми е осигурил заплащане като консултант, за да ми благодари предварително за лечението на жена му... Ох, по дяволите...

Точно така, с мен трябваше да се свърже специалист, препоръчан от отец Павел! Може би той е идвал? Тогава съдбата на Дони започва да ме плаши.

След като почука, мис Кацуги влезе в стаята, придружена от медицинската сестра.

— Роман, помолих ви да останете в леглото — взмути се сестрата.

— Чувствам се страхотно — уверих я аз.

— И още как — съгласи се мис Кацуги. — След това, което ви се случи, цялото ви тяло напълно се обнови. Но досега не сме се сблъскали с подобно нещо и това състояние може да е измамно.

С Ника си разменихме предпазливи погледи.

— Какво му е на състоянието му? — напрегнато попита сестра ми.

И главният лекар на болницата ни разказа доста интересна история. Оказа се, че след като съм погълнал духовната болест, аз съм получил от нея много полезната способност напълно да изцелявам тялото си — всякакви рани зараствали буквално за секунди. Освен това се стигнало до пълен идиотизъм, способността ми унищожила микрофлората в червата и се наложило лекарите да ме хранят венозно. Семъонов и останалите вече познати ми специалисти загубили цял ден да разберат какво се случва с мен, но така и не успели. Но пък, следвайки стъпките на Дубров, успоредно с техните изследвания успели да синтезират от моята кръв няколко ваксини срещу болести. И точно двадесет и четири часа по-късно всичко свършило, драскотините спрели да заздравяват, микрофлората се възстановила. Но за да дойда в съзнание ми били нужни още два дни.

— Двадесет и четири часа значи — замислено проточих аз и ми хрумна една любопитна мисъл, която реших да проверя. — Мис Кацуги, кажете ми най-съкровената си тайна.

Главният лекар ме погледна, сякаш съм идиот.

— Какво? Защо, за бога?

Опитах се да добавя в гласа си познатите по-ниски нотки.

— Джен, а каква е твоята тайна?

Телохранителката само повдигна въпросително вежди. Очевидно способността, придобита след поглъщането на демона, вече беше изчезнала. А съдейки по факта, че от момента на сблъсъка с Дони спрях да забавям времето, условната ми памет не запазваше повече от една способност. Или е по-просто да го наречем „слот“, както в компютърните игри? Може да се предположи, че способността се съхранява за не повече от двадесет и четири часа, но и това не е сигурно. Мисля, че ще имам и друга възможност да експериментирам.

— Просто така, шегувам се — опитах да се измъкна от ситуацията аз.

Мис Кацуги притеснено сложи ръка на челото ми.

— Все пак скочихте прекалено рано от леглото. Най-добре полегнете още малко.

За разлика от главния лекар, Ника и Джен разбраха какво точно проверявам, тъй като им бях разказах за приключенията си, без да скривам нищо. Но, разбира се, нямахме намерение да обсъждаме това в присъствието на мис Кацуги. Затова пък самата тя намери друга интересна тема за разговор — моята работа като консултант в болницата. Причините за това решение звучаха логично, освен това бяха подкрепени от безплатно лечение и нелоша заплата. Аз не бях много наясно с икономическите аспекти, но хиляда евро на ден в никакъв случай не е малък надник, още повече че по документи вече бях работил три дни. Разбира се, имах кредитната карта на Михайлов, но тези пари ги усещах като чужди и нямах никакво желание да ги харча, особено след като чувствах, че всеки мой разход мигновено ще стане известен на баща ми. Вярно, ще трябва да работя реално, но ще ме викат за помощ само в специални случаи, с които конвенционалната медицина не може да се справи. Като най-крайно средство, така да се каже.

— Здравето ви е по-добро, отколкото изобщо някога е било — обобщи мис Кацуги, преди да си тръгне. — Но за всеки случай ще следим състоянието ви още няколко дни. Тази стая ще остане ваша за още една седмица. Относно работата, ако възникне необходимост, доктор Хаус ще се свърже с вас.

— Защо точно той? — попитах подозрително, спомняйки си най-недоволния от специалистите. Вторият ми се беше сторил доста по-демократичен като комуникация.

— За разлика от Дубров, Хаус никога няма да изложи пациентите на ненужен риск — отговори жената, свивайки недоволно устни.

Изглежда медицинските експерименти за нея ще са болна тема още дълго време.

Веднага щом мис Кацуги си тръгна, се появи следващият посетител. За щастие посетилият ме по-рано свещеник се оказа именно отец Павел. С него вече говорих насаме. Както подозирах, свещениците някак си бяха разбрали за обсебването на Дони и за това как го бях спасил. Естествено, те искаха да проучат по-добре моята способност и, ако е възможно, да я използват максимално.

— Не се тревожи за приятеля си — успокои ме отец Павел. — Току-що му направихме изследвания и се уверихме, че в него няма никакво чуждо присъствие. Изненадващо, но душата му изобщо не е

пострадала, което ни кара да сме още по-заинтригувани от твоите способности.

— Значи вече си е вкъщи? — уточних аз.

— Обикновено обладаните биват наблюдавани много по-дълго време, но в неговия случай сроковете значително са намалени. Скоро ще се прибере у дома — увери ме свещеникът. — А аз бих искал да ти връча знак за послушник и пропуск за нашата библиотека. Ти нали искаше да разгледаш нашите архиви? Е, сега ще имаш тази възможност. Може да идваш и да четеш по всяко време.

Еха, първо пръчка с тънък намек за съдбата на Дони, а после морков под формата на достъп до църковните архиви. Джеймс каза, че свещениците много неохотно споделят каквато и да е информация, така че да отказвам такова предложение ще е просто глупаво. От друга страна, все още не е ясно какво ще искат от мен.

— Няма да те викаме прекалено често. Ще работиш с мен, конкретно с обладани, нали самият ти искаше да помагаш на хората, а това е страхотна възможност.

— Не прекалено често, това колко пъти седмично означава? — попитах подозрително. Да помагам на хората, разбира се, е чудесно, но аз имам и много други задължения.

— Един, два пъти, понякога нито веднъж. Демоните не работят по график. А сега ми дай ръката си.

Хващайки дланта ми, свещеникът я стисна с две ръце и за момент почувствах силно парене.

— Потърпи.

Сякаш щях да си дръпна ръката назад. След времето, прекарано в мазето на Орлов, това дори не можеше да се счита за болка. А когато свещеникът ме пусна, на опакото на дланта ми имаше малък тъмносин кръст. В предишния си живот успешно бях избягвал модата на татуировките, а тук, кой би си помислил, веднага получих една на видно място. Надявам се, че нямат практика да слагат все по-големи при изкачване в църковната йерархия?

— Това е знакът за послушник. В случай на каквито и да са въпроси с представители на църквата можеш смело да го показваш и да ги насочваш към мен.

Хм, това вече е полезно. Никога не знаеш какво може да се случи.

— И, между другото, нали си спомняш, че обещах мой специалист да се свърже с теб във връзка с Князева? Тъй като ти беше в безсъзнание, той се е обърнал директно към Князев и вече е изследвал жена му.

— И какви са резултатите? — напрегнах се аз.

— Мисля, че е по-добре тя самата да ти каже всичко.

— Тя?

— Млада специалистка, с плам в очите, също като теб.

Съмнявам се, че в моите очи има нещо друго освен приближаваща се невроза.

— И къде е тя?

— Мисля, че скоро двамата с Князев ще се появят — предположи свещеникът. — И между другото, поздравления за новата ти длъжност в болницата. Чух за духовния вирус, сигурен съм, че покъсно нашите специалисти също ще искат да научат всичко за него. Надявам се, че ще споделиш информацията с колегите.

Поговорихме още малко, най-вече за начина, по който се бях справил с обладаването на Дони. И тук аз не казах истината за това, че всъщност буквално бях погълнал демона, а го нарекох унищожение. Реших, че поглъщането на демони си е доста съмнително умение, което може да не се хареса особено на църквата.

* * *

Ника и Джен временно бяха напуснали стаята, за да ни дадат възможност да си поговорим с отец Павел насаме, но още щом той излезе, сестра ми веднага се озова до мен.

— Какво искаше от теб?! Да не те застави да приемеш обет за безбрачие?!

Джен отново седна на масата с непроницаема физиономия и продължи да чете в телефона, но също крадешком ми хвърляше любопитни погледи.

— Какво си се вкопчила в това безбрачие — усмихнах се аз. — Няма нищо такова. Просто сега от време на време ще им помагам да се справят с обладаните. Виж, направиха ми татуировка.

Ника хвана ръката ми и внимателно разгледа кръста.

— Кой би си помислил, че инквизиторът заработва и като татуист — изсумтя тя. — Много странно, мислех, че църквата е против татуировките.

— В Библията няма нищо за татуировки — отговорих веднага.

— Какво? — учуди се сестра ми. — Вече си наясно и с Библията?!

Благодарение на образователните канали в YouTube в главата ми имаше много интересна и напълно безполезна информация, която изплуваше в най-неочаквани моменти.

Е, и на финала остана Князев, който се появи почти веднага след свещеника. Колкото и голяма да беше стаята ми, с появата на високата и широка фигура на този човек тук веднага стана малко тесничко.

— Здравейте — изписка сестра ми, гледайки очаровано здравеняка, и му протегна ръка. — Приятно ми е да се запознаем. Много съм чувала за вашата работа и мечтата ми е след обучението да вляза в СБРЗО.

Мъжът внимателно стисна ръката ѝ, след което поздрави Джен и мен и при това изглеждаше изненадващо спокоен. Честно казано, очаквах Князев да е бесен, че жена му е била изложена на опасност в болницата и че аз се занимавам с други неща, вместо да я лекувам.

— Всъщност тя не беше тук — сви рамене той на предпазливия ми въпрос. — Вчера реших, че за нея ще е много по-безопасно в моето имение. И, между другото, се оказа прав. Трябва да ти благодаря за това, че успя да убедиш свещениците да изпратят свой лечител при мен, дори той да е... такъв. Тя успя да обясни много неща, сега поне е ясно какво трябва да се прави занапред — той смутено се почеса по тила, което с неговото телосложение изглеждаше доста комично, — но без теб тук явно няма да се справим. Бих се обадил на Джеймс, но той упорито не отговаря на обажданията, а секретарката отказва да отговори на въпроса къде е изчезнал.

— Да, аз по принцип съм готов...

— Тогава да я пусна? — предпазливо попита Князев.

— Кого? — не разбрах аз.

— Лечителката.

С Ника се спогледахме.

— Кхм... ами да. А защо такава странна формулировка?

— Сами ще видите — намръщвайки се, отговори мъжът, надникна през вратата и каза: — Младежът е добре, пуснете момичето.

ГЛАВА 18

Тонът на Князев доста ме смути. Губех се в догадки кой сега ще влезе в стаята, но появилото се на вратата момиче изглеждаше съвсем безобидно. Дори бих казал, повече от безобидно: слаба и ниска, направо миниатюрна, монахиня в сиво расо и с шал, покриващ главата. Мургавата ѝ кожа и гъстите черни вежди, както и бойкият ѝ, напорист говор издаваха италиански или кавказки корени в нея.

— Най-накрая! Що за маниер — да се държат гостите зад прага! — възмутено заяви тя, мина делово покрай Князев и приближи плътно до мен. Дори не успях да реагирам, когато момичето хвана главата ми и започна внимателно да изучава очите ми. — Медиум, значи? Виждаш призраци? Много интересно!

Нима имаме красиво момиче на моята биологична възраст? Вярно, монахиня, но все пак е по-добре от призраци и собствената ми сестра!

— Какво сладко момче — измърка монахинята, приближавайки се някак немонашески близо до мен. — Винаги съм мечтала да изследвам този феномен по-подробно, но така и не ми остана време. Как мислиш, би ли пожертвал едното си око за науката? Или поне да позволиш задълбочен преглед с лека хирургическа намеса?

— Ъ-ъ... какво? — леко резервирано измърморих аз.

Момичето протегна ръка и с тънки, но много упорити пръсти разтвори по-широко клепача ми, сякаш възнамерява да ми конфискува окото още сега.

— Слушай, госпожичке, махни си ръцете от брат ми! — изсъска Ника, като скочи от стола и се надвеси над монахинята. — В противен случай аз ще ти ги отрежа. Не за науката, а просто за забавление.

— Ами не, не — веднага отскочи момичето. — Не настоявам. Но ако се случи нещо с теб, би ли завещал тялото си на църковната болница? Все пак работата на медиумите е много опасна, всичко може да се случи. Главното е да се грижиш за очите си, ако не в името на науката, то в името на Бог.

Князев въздъхна тежко и препречи пътя на сестра ми, която явно се канеше да изпълни заканите си.

— Мисис Морети, контролирайте се — помоли той монахинята и аз мислено си отбелязах, че се оказах прав, фамилията ѝ определено беше италианска.

— Да, извинете ме. Просто много се радвам, че най-накрая срещнах такъв интересен екземпляр... тоест човек, разбира се — бързо се поправи момичето под бесния поглед на Ника. — Казвам се Марго Морети и съм водещ лекар в болницата към църквата „Свети Николай“. Брат Павел специално ме помоли да Ви помогна с лечението на Алина Князева. Интересен случай, трябва да призная, както, между другото, и духовният вирус, който е бушувал тук наскоро. Беше ми много интересно да чуя разказите на моите колеги за случилото се, с подобно нещо никога не съм се сблъсквала. Жалко, че сте се справили с вируса преди идването ми и не успях да проуча този феномен лично.

Момичето говореше толкова бързо, че никой дори и дума не успяваше да вмъкне.

— Но се надявам, че ще споделят всички материали с мен. А междувременно кажете как успяхте да унищожите Алфа вируса?

— Ъ-ъ...

— И също така бих искала да поговоря с всички, които са пострадали от вируса. Но това после. Първо ми кажете какви точно руни сте използвали? Аз не съм силна в онмьойдо, но за мен главното е да разбере основните ключови думи. Това ще помогне да се разкрие по-добре природата на вируса.

— По принцип мога да покажа руните — най-накрая успях да се вклиня в словесния ѝ поток аз. — Но сега сме се събрали тук, за да решим как да помогнем на Алина Анатолиевна. Нека първо да се справим с това.

Князев ме хвърли благодарствен поглед и попита монахинята:

— Повторете на Роман това, което ми казахте.

— Да, разбира се, няма проблем — веднага се съгласи Марго. — Мога да предположа, че артефактът „Последен шанс“ се е повредил в момента на взрива и процесът на телепортация е бил прекъснат. Все пак първоначално той е бил създаден за бързо прехвърляне на пострадали в болница след получаване на рани, а не директно по време

на бойни действия. За щастие физическото тяло не е пострадало, но душата е била раздробена на няколко части.

— И ние така предположихме — кимнах в знак на съгласие. — И събрахме тези частици. Но как да ги обединим?

— Когато всички частици на душата бъдат събрани, аз мога да ги обединя и да ги върна в тялото — момичето прехапа устни. — Най-вероятно. В тези неща все пак съм повече теоретик, отколкото практик, тъй като нямам способностите на медиум. Вие сте намерили само три късчета от душата, а те може да са много повече — четири, пет, или повече. Трябва да се направи по-глобално търсене, за да не се пропусне нито една от тях, може би трябва да се обадите на други медиуми за търсенето. Къде съм тръгнала да ви уча? Вие по-добре знаете как точно да го направите.

Погледнах косо към Князев, но той реагира на думите на момичето учудващо спокойно.

— Но на мястото на взрива нямаше други частици душа — казах предпазливо. — Претърсих всичко там.

— А защо решихте, че трябва да ги търсите само там? „Последен шанс“ е артефакт за телепортация. Той би могъл да разпръсне частици от душата не само в началната, но и в крайната точка, а може и по целия път на преместване.

Е, прекрасно, това да не означава, че душата на горката жена ще трябва да бъде търсена из целия континент?! Ще се побъркам да съгвам хартиени самолети и да ги пускам.

— Едва ли артефактът просто премества тялото от точка А до точка Б по права линия — предположих аз. — Знае ли се какъв е пътят при телепортация и къде тогава да търсим частици от душата?

— Напълно грешите, млади човече. Телепортацията се извършва по права линия, просто не в нашето пространство. Навремето, когато този процес едва се развиваше, имаше подобни случаи: когато артефакт дефектирал, тялото се разцепвало и части от него са изхвърляни в нашето пространство по маршрута. Има видеозаписи, на които подът на лабораторията между изпращащите и получаващите артефакти буквално е напоен с кръвта и вътрешностите на тествания субект.

Неволно потръпнах.

— Не, не, за тестовете не са използвани хора — бързо каза момичето, забелязвайки реакцията ми. — Е, поне отначало.

— Може би никога в живота си няма да използвам подобни артефакти — заяви Ника. — По-добре нормална смърт в битка, отколкото това.

— Процесът отдавна е отработен — махна с ръка Марго. — Артефактите „Последен шанс“ работят като часовник, разбира се, ако не се опитате да ги взривите в момент на употреба. Все пак те изобщо не са разчетени за това.

Князев само слушаше нашия разговор и мълчаливо кимаше, като периодично свиваше и отпускате юмруци. Не мога да си представя какво му струваше да запази това дори и само външно спокойствие.

— Добре. Значи трябва да вземем решение за по-нататъшните си действия — опитах се да изместя разговора в по-практична плоскост. — За начало ще потърсим в крайната точка на телепортацията. Предполагам, че това е вашето имение? — обърнах се аз към Князев и след като изчаках кимването му, продължих: — Но как да проведем претърсването на останалата част от трасето? Вие имате ли някакви идеи?

— Кой от нас е медиум?! Аз поставих задачата, а за другото вие решавайте — сви рамене монахинята. — Вземете карта, начертайте линия от точка А до точка Б и насочете търсенето по този път. Между другото, помня, че преди около тридесет години Макаров правеше подобни неща, без изобщо да излиза от стаята, направо на картата, и не изглеждаше нещо сложно. Ти нали си негов ученик? Значи също трябва да можеш да направиш това.

— Е, не съм му точно ученик — отговорих уклончиво, докато трескаво си припомнях срещал ли съм в литературата за онмьойдо руни, които биха могли да решат подобен проблем. В известен смисъл можех да благодаря на Ездача, че ми даде достъп до доста руни, липсващи в уроците на Джеймс, но и там нямаше нищо подходящо.

— Роман е още в началото на обучението си — веднага се застъпи за мен Ника. — Освен това не се знае какво е било преди трийсет години. За толкова време всякакви истории могат да бъдат силно изкривени.

— Всъщност аз лично видях този процес — изобщо не се смути монахинята. — Мога да опиша всичко доста подробно.

— В какъв смисъл лично? — попитах, гледайки скептично момичето. — А сега на колко сте?!

Колкото и да е запазена тази монахиня, никога не бих ѝ дал повече от двадесет. Дори Ника изглеждаше определено по-голяма!

— Всъщност на жените такива въпроси не се задават — сряза ме момичето, макар изобщо да не се смути. — Но ако имаш романтични чувства към мен, то мога да охладя младежкия ти плам, вече съм отметнала пет десетилетия.

— Какво?! — едновременно реагираха Ника и Джен.

Досега телохранителката старателно правеше вид, сякаш изобщо не е в стаята, но дори тя не издържа. А аз получих поредната порция разочарование, защото макар това момиче да се окажа живо, за мен то бе двойно недостъпно.

— Нали знаете какво казват: малкото кученце и като старо си е кученце — махна с ръка моми... тоест жената, дори бих казала бабата. — Добри гени, молитва към нашия Господ и малко качествени продукти за грижа за кожата.

Според мен италианката беше доста неискрена, по-скоро бих повярвал в подмладяващите ябълки, отколкото в такава силна полза от молитвите за женската кожа. Макар в този свят почти всичко да може да се случи, но това вече би било прекалено.

— Дали и аз да не се покръстя? — промърмори Ника, прокарайки пръсти по бузата си. — Профилактично. И ще може ли после да получа списък с тези продукти, които позволяват да се свалят тридесет години? Просто за информация.

Дори Князев изглеждаше силно изненадан от този факт, но бързо се взе в ръце:

— И така, какви са плановете ни? Как ще търсим останалите части от душата на жена ми?

— Добре, нека ви разкажа как го правеше Макаров — решително заяви монахинята. — Сигурна съм, че ти ще го разбереш.

Честно казано, помощта на монахинята се оказа доста илюзорна — така и не разбрах как да проведа търсенето, въпреки че тя спази обещанието си и описа действията на Макаров с големи подробности.

— Трябва да помисля — казах накрая и леко потръпнах под възискателния поглед на Князев. Много ми се искаше да го успокоя, но

все още не можех да лъжа. — Мисля, че при всички случаи трябва да отидем в имението ви и... ау! Какво, за Бога?!

Докато размишлявах за методите за търсене с помощта на онмьойдо, Марго отново се беше приближила до мен и убоде пръста ми.

— Само ще взема малко кръв — бързо каза тя, протегна успокояващо ръце пред себе си с незнайно откъде взета епруветка и се обърна към Ника. — А също така ми трябва малко от вашата. Вие сте роднини, много интересно защо способностите на медиум са се проявили при момчето, а при вас — не.

— Ще ви счупя ръцете, независимо от почтената ви възраст — заплаши я Ника, но незнайно защо се оттегли зад мен.

Князев много внимателно, но здраво хвана под ръка напористата жена.

— Значи отиваме при мен.

Разбира се, бих могъл да възразя, че току-що съм дошъл в съзнание и не съм готов за активни действия, но всъщност се чувствах просто прекрасно. По-добре, отколкото когато и да било от момента на появата ми в този свят. А и аз самият исках бързо да се заема с работата — никога не знаеш какво може да се случи с останалите частици от душата през това време. Разбира се, трябваше да се преборя с медицинската сестра, но само докато Князев не се намеси в разговора. Ника и Джен, естествено, тръгнаха с нас, както и Марго Морети, която упорито ме тормозеше с въпроси през целия път до имението. В един момент се наложи да спрем и да прехвърлим монахинята в друга кола, иначе Ника определено щеше да я изхвърли от купето в движение. Сестра ми беше дошла само за няколко дни и искаше да прекара всяка минута с мен. Вярно, все пак трябваше да отделя малко време, за да се обадя на Джеймс Харнет. Ами ако моят учител и шеф не може място да си намери от притеснение за състоянието ми. Макар че кого заблуждавам?

— Жив ли си? — попита той вместо поздрав.

— Жив съм — потвърдих аз и накратко разказах къде отивам сега и какво ми предстои да направя.

— Това... безплатно ли е? — уточни медиумът, произнасяйки последната дума с известно усилие.

— Да, но...

— Тогава се оправяй сам. За твой късмет църквата по някаква причина е отменила глобата, така че ще се преструваме, все едно това е твой почивен ден. Но утре бъди така добър да се явиш в офиса, чака те работа.

Исках да зарадвам медиума, че съм получил наведнъж три платени работи, за които законно му се полагат проценти, но той беше затворил. Вероятно вече знаеше, защото назначенията минаваха през Асоциацията на медиумите, но можеше и да ме изслуша, между другото. За съвет относно онмъойдо тук изобщо не можех да разчитам, въпреки че, както скоро стана ясно, не бях напълно прав. Няколко минути по-късно Миси ми се обади и обеща да ми изпрати някои материали, които биха могли да помогнат в търсенето. Уж беше ханьо — същество, което с удоволствие разкъсва хората на части, но се държеше много по-човешки от Джеймс.

И наистина, скоро на телефона си получих малък файл с резюме на полезна информация, сякаш Миси предварително е знаела какво точно ще ми трябва. Някои от руните вече ми бяха познати, те се използваха за търсене на призраци, така да се каже, в класическия вариант. Имаше и описания на биолокационни рамки — с Г-образна форма, които се обръщат към най-близкия призрак, но това също не ме устройваше особено. Поне не и в чистия си вид. Всички руни за търсене действаха на ограничено разстояние, така че очевидно беше необходим напълно различен подход. Описанието на действията на Макаров не помогна много, освен това бях виждал и преди подобни артефакти във филмите — търсене с помощта на амулет върху карта, когато го окачват на верижка и той сочи към определена точка. Един вид мистичен навигатор. За щастие в документа намерих и описание на подобна техника: тя използваше принципа на подобие, за да свърже картата с реалния свят, а след това на същия принцип се програмираше и търсенето. По същество това бяха два взаимно свързани артефакта, с всеки от които ми предстоеше да работя отделно. Ако всичко се получи, ще имаме приблизителни позиции на частите от душата на Алина Анатолиевна, а вече на място ще мога да използвам обичайния метод за търсене, като го настроя за биолокационните рамки.

— Наистина ли разбираш всичко това? — попита Ника, гледайки с интерес екрана на телефона.

— Естествено. Сега знам какво да правя — кимнах уверено аз и се обърнах към седящия зад волана Князев: — Ще ми трябва карта на Барса в подходящ мащаб, така че да обхваща имението на Орлов и точката, където се е пренесла Алина Анатолиевна след взрива. Основното изискване към картата е тя да не е нова. Колкото по-дълго е била използвана от хора, толкова по-добре.

В този момент тъкмо пристигахме в имението на Князев, което съгласно местната традиция представляваше малка и добре укрепена крепост.

— Ще осигуря карта — увери ме Князев. — Нещо друго?

— Да, някаква лична вещ на жена ви. Нещо от рода на пръстен или амулет, който е носила дълго време.

Разбира се, нямаше никаква гаранция, че това ще проработи, но като цяло в документа, изпратен от Миси, процесът беше описан достатъчно подробно, за да ми даде известна увереност в собствените сили. Князев ми осигури отделна стая, за да мога спокойно да работя, доколкото това изобщо е възможно в присъствието на хиперактивната Марго Морети. Момичето, или бабата, все още не можех да реша как да я наричам, непрекъснато ме тормозеше с въпроси, искайки в детайли да разбере абсолютно всичко. За мен остана загадка как с такова любопитство за толкова много години живот не е научила повече за занаята на медиума от мен.

— А по какви правила се рисуват тези руни? — едва ли не подскачайки около мен, попита момичето. — Защо първия път най-горната извивка сочеше наляво, а сега сочи надясно?

Как бих могъл да отговоря на този въпрос, след като всяка версия на руните беше пълна импровизация от моя страна? А и определено не исках да призная това пред гледащия ме с изгаряща надежда Князев. Не знам как, но той беше успял да намери огромна карта, която изцяло покриваше предназначенията за двадесет души маса в центъра на стаята, и сега аз подготвих поредица от руни, които можеха да свържат изображението на хартията с реалната топография.

— Отдръпни се от него, не му се пречкай — рязко извика Ника, също порядъчно уморена от монахинята, която на няколко пъти се беше опитала да вземе малко кръв от сестра ми по време на разговорите.

Докато обикалях около масата с картата и се чудех как най-добре да нарисувам руните, Ника и Джен се бяха настанили удобно на столове, а Князев стоеше до стената, явно борейки се с желанието да се присъедини към монахинята с нейните безкрайни въпроси. Но мъжът много добре разбираше, че с това само ще ме разсейва... за разлика от италианката, способна да стои неподвижна за не повече от няколко минути.

Първото нещо, което направих, беше да нанеса руни на картата, които да я свържат с реалния свят. Може би, ако имах повече... много повече време, бих могъл да създам един наистина интересен и многофункционален артефакт. Но сега задачата беше само една — в максимално кратки срокове да намеря всички частици от душата на Алина Князева. След като приключих с подготовката на картата, аз се замислих за това как най-добре да използвам пръстена. Едно просто търсене с помощта на висящ на въже артефакт вероятно би свършило работа, ако търсех един обект. Но тъй като обектите можеше да са няколко, това не беше най-добрият вариант.

— Много ли ви е ценен пръстенът? — попитах Князев, когато най-накрая измислих оптималния вариант.

— Не по-ценен от живота на Алина. Какво трябва да се направи?

— Стрийте го на прах.

Докато Князев беше някъде в задните помещения, за да реши проблема, аз се заех с разработката на търсецо гофу. Символизмът в онмъойдо имаше огромно значение, така че, смесвайки малки частици от пръстена с боя, аз планирах да създам достатъчна връзка за търсене на душата на Алина Князева.

Скоро Князев донесе прашеца, аз нарисувах търсеца руна на лист хартия и настъпи моментът на истината — активирането. Помнейки как силата ми влияе на търсеците гофу, ако не я икономисвам, аз влях своя максимум в енергопроводимата хартия и така мигновено я разкъсах на малки парченца, които полетяха във въздуха точно пред мен.

— Какво?! — възкликна емоционалната италианка. — Не се ли получи?!

И тогава парченцата хартия се устремиха към картата на острова, като светкавично се залепиха за няколко точки, създавайки в съвкупността си линия. Както беше предположила Марго, душата на

Алина Князева наистина беше разпръсната по целия път на телепортация. Успешен тест за работата на гофу можеше да се счита малката купчина хартийки на мястото на сградата, в която се намирахме сега. Още няколко по-малки купчинки бяха разпределени между нас и имението на Орлов, а най-голямото скупчване на хартийки се оказа на територията на голяма сграда някъде в покрайнините на града.

— Получи ли се? — с надежда попита Князев.

— Както виждате — потвърдих аз, сочейки картата. — Можем да запишем адресите и да отидем да търсим на място. Мисля, че всичко сработи както трябва.

Князев застина, гледайки разположението на най-голямата купчина хартийки.

— По-добре да грешиш.

ГЛАВА 19

— Защо? — изненадах се аз.

Мда, не това беше реакцията, която очаквах. Дори се обидих.

— Това е бившето депо на метрото — веднага отговори Марго Морети. — Не много приятно място. След изместването на Оста на света метростанциите във всички градове се превърнаха във филиали на Ада на земята. Най-различни същества, появили се от човешките кошмари, решиха, че това е отлично място за живеене. И се оказа много трудно да бъдат прогонени оттам. В крайна сметка повечето станции бяха взривени, но депото така и не можа да бъде унищожено напълно, прекалено много разклонения има. Първите десет години след експлозията периодично се извършваха прочиствания, но с течение на времето решиха просто да отцепят мястото и да забравят за него.

— Вие и на това събитие ли присъствахте? — не се сдържа от иронично подмятане Ника.

— Не, но знам историята — изобщо не се смути монахинята. — Църквата активно участва в борбата срещу нечистите сили, така че в нашите архиви има много информация за тези събития. Като че ли дори съм мяркала плановете на оцелелите тунели. Мисля, че мога да отскоча до архивите за тях.

— Това ще ни е от полза — съгласи се Князев. — Аз лично никога не съм бил там, така че всяка информация може да ни е полезна.

Ника изглеждаше така, сякаш за рождения ден са ѝ направили подаръка, за който отдавна е мечтала.

— Значи отиваме там?! — радостно възкликна тя.

— Не съм сигурен за това „ние“ — намръщи се Князев. — Роман ни е нужен, без него не можем да намерим и съберем частите от душата на жена ми. Аз, разбира се, ще платя за услугите му, както, между другото, и за това, което направи за мен по-рано. Но ти... съмнявам се баща ти да е доволен, че дъщеря му ще рискува живота си

толкова много. И аз определено не съм готов да поема отговорност за твоята безопасност.

Отначало кръвожадната ми сестра обидено се нацупи, после за миг се замисли и накрая се опита да имитира очите на котарака от „Шрек“.

— Ще бъда много внимателна. Освен това владеем отлично хладни оръжия, стихията на въздуха и стрелям прилично — но това продължи само няколко секунди и лицето ѝ отново придоби хищно изражение: — И въобще моят брат няма да ходи никъде без по-голямата си сестра. Той и така не излиза от болницата!

— Добре, добре — успокоително вдигна ръка Князев. — Ако получиш разрешение от баща си, можеш да дойдеш с нас.

Сестра ми без забавяне грабна телефона и започна да набира баща си, въпреки че изглеждаше много недоволна. И в някои отношения я разбих: уж аз бях по-малък, но нямах нужда от разрешението му, за да отида на място, наречено „Ада на земята“. Вярно, той не ми е точно баща, но другите не го знаят и по някаква причина се отнасят към мен малко по-различно. Независимо дали ще е главният лекар на болницата, инквизиторът или Князев, но всички те с лекота бяха готови да се доверят на седемнадесетгодишен тийнейджър в наистина опасни работи. Това не беше много нормално.

Колкото и да е странно, Евгений Михайлов позволи на Ника да дойде с нас. Или смяташе, че все още има първороден син в резерв, или силно вярваше в силата на дъщеря си и отговорността на Князев. Вярно, преди края на разговора Ника ми подаде телефона и напълно спокойният, но тежък като камбана глас на главата на рода Михайлови каза:

— Отговаряш за нея с главата си. Да разубеждавам Ника е безполезно, но ако нещо ѝ се случи...

— Нищо няма да се случи — уверих аз по-скоро себе си, отколкото него.

— Така вече е добре — Михайлов за момент се поколеба. — И се радвам, че с теб всичко е наред.

Кхм, а това вече беше неочаквано. Някакъв емоционален дуализъм — радвам се, че всичко е наред, но ако нещо се случи, ще си откъсна главата. А и затвори, завършвайки разговора с такова странно послание.

— Подчинявай ми се безпрекословно — инструктиреше в това време Князев сестра ми.

— Разбира се! — увери го Ника. — Ще бъда идеалният войник, нали искам да попадна на стаж при вас!

След кратко обсъждане решихме, че Марго ще отиде в архивите, за да вземе плановете на депото, а през това време ние ще посетим останалите точки на картата. Освен депото те не бяха чак толкова много, само осем: седем в чертите на града и една в гората. Монахинята се изнесе с такава скорост, сякаш се страхуваше, че ще отидем в депото без нея, а аз се заех с подготовката за предстоящата работа. Тъй като в мен беше останало още малко от златния пръстена от Алина Анатолиевна, аз „програмирах“ с него биолокационните рамки, направени по изпратените от Миси инструкции, за да намеря по-бързо и по-лесно частиците на душата. За щастие в гаража на Князев намерих подходяща тел, от която оформих устройството. Едната част от рамките обработих с лепило и златен прах от пръстена, а другата част, която планирах да държа в ръце, увих в леко адаптиран лист с търсецо гофу. Изглежда днес беше ден на експерименти и досега всички ми се получаваха добре: рамките веднага се обърнаха и указаха съвсем конкретна част от къщата.

— Свитъците със запечатаните части от душата на жена ви натам ли са? — уточних аз.

— Да — потвърди Князев. — Между другото, те така и не започнаха да тлеят, това означава ли, че всичко с тях е наред?

— Да, това е нормално, ако душата не се опитва да излезе навън — уверих го аз. — Означава, че върху печата не се оказва никакво въздействие.

След като приключих с търсеците гофу, аз подготвих и запас от атакуващи, защитни и, разбира се, запечатващи. Жалко, че ми свършиха стреличките, но тогава Князев неочаквано ми се притече на помощ.

— Не съм много наясно с вашия занаят, но защо точно стрелички? — заинтригувано попита той.

Бих предпочел да не казвам, че това е единственото оръжие, което учителят ми повери, но, разбира се, казах:

— Никога не са ме обучавали как да използвам оръжие. Стреличките са най-безопасният вариант, който мога да използвам, без

да се притеснявам, че ще се нараня. Освен това на тях лесно завивам листчета с гофу.

— Логично — призна Князев. — Аз нямам стрелички, но тук има учебни ножове за хвърляне. Те не са толкова остри като истинските, малко по-леки са и не са намазани със специалната смес, която трови демоните. Затова пък тези ножове имат сърцевина, изработена от специална сплав, така че почти винаги улучват целта.

— Има ли такива?! — попитах със смесица от радост и изненада. — И защо никой не ми е казал за тях досега?!

Князев отиде в съседната стая и скоро се върна с цяла връзка оксидирани ножове.

— Наша разработка — гордо каза той. — Между другото, за изработката им се използва благословена стомана, така че перфектно пробиват кожата им. Въпреки че за това все пак трябва да бъдат наточени.

— Тогава какъв е смисълът да се тренира, ако те винаги улучват целта? — скептично попита Джен, като взе един от ножовете в ръка и леко го подхвърли.

— Те са учебни само защото са затъпени. В СБРЗО подобни ножове отдавна са част от стандартното оборудване — той ми намигна. — Между другото, ти като консултант имаш право на тях, както и на друго оръжие съвсем официално, но засега вземи тези от домашните ми запаси.

Между другото, в цялата суматоха около търсенето на душата на Алина Князева аз съвсем забравих да попитам откога съм станал консултант на СБРЗО. Тук суровият здравеняк започна да се колебае и накрая неохотно призна, че това е лека импровизация от негова страна. Ако наистина по някакъв начин влияя на порталите, това може значително да подобри разбирането на учените за процесите на тяхното появяване. Затова аз, като консултант, съм поканен да пътувам с отряда на Князев до разломите, като предварително ме оборудват с различни сензори, разбира се, срещу съответното заплащане. Въобще оставаше впечатлението, че парите ваят върху мен от всички страни, но по някаква причина никой не назоваваше точни суми и аз все още не знаех къде ще ми се превеждат. „Къде са парите, Зин?“^[1], както се казва.

След като сложих под якето си колан с ножове, се почувствах много опасен, но най-вече за себе си. Ножовете бяха малки, не повече от петнадесет сантиметра, но доста сериозно ограничаваха движенията.

— А може ли да ги пробвам някъде? — попитах смутено. — Не съм добър в боравенето с оръжия.

— Да — присъедини се и Ника. — И ако има нещо за мен, ще бъде страхотно. Оставих си оръжието в колата до болницата.

— Мисля, че ще се намери нещо — уверено каза Князев и ни заведе в подземно помещение, оборудвано като стрелбище. По стените висяха голям брой хладни и огнестрелни оръжия, включително и очевидно колекционерски. Все пак не вярвам Князев да излиза срещу демоните с кремъчен пистолет или картечница „Максим“.

Ника едва не изписка от удоволствие, докато разглеждаше различните средства за убийство. Тийнейджърът в мен също за миг се пробуди, но аз бързо се взех в ръце. Все пак убиването на себеподобни в реалния свят определено не е моето нещо, а за борба с призраците и онмьойдо е достатъчно.

На една от стените, встрани от колекцията от пронизващи-режещи-стрелящи играчки, висеше дървена мишена за хвърляне на ножове.

— Може да опиташ, докато подбираме оръжия за Ника — предложи Князев. — Просто хвани ножа за дръжката и го хвърли по-силно, без да се опитваш да го завърташ. Ножът сам ще се коригира по време на полета.

— Нека ти покажа — предложи Джен.

Вземайки един от ножовете, тя без замах, практически само с китка, го хвърли към мишената и уцели точно в центъра.

— Хм, удобно — изненадано призна телохранителката ми. — Това е така наречената невъртяща се техника, ножът след хвърляне сам се изправя във въздуха и лети с острието напред.

Взех ножа и много внимателно го метнах към дървената мишена. Той действително веднага се изправи във въздуха, но пропусна мишената и удари стената до нея.

— Не улучи — коментира Джен. — Хвърляй по-силно. Макар че, знаеш ли, може би с твоите физически данни засега ти е малко раничко да хващаш толкова сериозно оръжие...

А, стига вече!

Вторият нож хвърлих от душа. Болка прониза ръката ми, а ножът... отново не попадна в мишената, но пък се заби в стената до самата дръжка.

— Хм... става — изненадано призна телохранителката. — Въпреки че трябва да поработиш върху точността.

Князев направо изпадна в ступор от видяното, той не знаеше за дара, който бях получил от Деймис.

— Какво беше това?! — шокирано попита той.

— По-силен съм, отколкото изглеждам — не без задоволство казах аз, докато крадешком разтривах ръката си. Изглежда все пак разтегнах нещо. Е, щом не счупих нищо, пак добре.

Междувременно Ника си избра меч и пистолет с кобур, но изглеждаше доста разочарована. Както се изясни, Князев ѝ забранил да вземе по-сериозно оръжие, въпреки че самият той се въоръжи с късоцевен автомат. Джен предпочете да остане със своето си оръжие, но съдейки по блясъка в очите ѝ, много ѝ беше харесал елегантният композитен лък. Между другото, ако тя знае как да го използва, това би могло да е полезно занапред, защото хартиеното гофу идеално се прикрепя към стрели. Трябва да си направя отметка за в бъдеще.

След като приключихме с подготовката, ние се отправихме към първата точка на картата. По традиция слънцето вече беше залязло и настъпи здрач — най-доброто време за търсене на призраци. Без майтап. На дневна светлина слабите призраци може наистина да не бъдат забелязани.

Князев взе със себе си няколко лични охранители, които тръгнаха с втора кола, а Ника, Джен и аз се качихме с него в първата.

— Виждам тук вашата лична охрана, но ако депото е толкова опасно място, тогава защо не вземем бронирани автомобили и отряд на СБРЗО?

Князев въздъхна тежко.

— Няма да ми позволят да използвам силите на СБРЗО за лични цели. След последния път, когато нападناх имението на Орлов, съм под наблюдение. Всяко излизане на моя отряд трябва да бъде одобрено лично от по-висшестоящите.

— Мислех, че това сте вие — изненадах се аз.

— На теория все още се вода шеф на отрядите, но на практика вече съм отстранен. Сега съм просто един от редовите капитани.

— Жалко — въздъгнах аз.

А може би няма да ни се наложи да влизаме в дълбините на подземните тунели и частицата от душата ще се намери някъде на повърхността? Въпреки че кого заблуждавам? С моя късмет душата на Алина Князева вероятно ще се окаже в най-далечния ъгъл на подземнието в обкръжението на най-гнусните и опасни създания.

След като спряхме колите сравнително близо до адреса, който ни трябваше, ние слязохме и цялата тълпа тръгнахме да търсим. Вероятно отстрани изглеждаше странно дори за този свят — аз вървя напред с две огънати жици, а зад мен крачи цяла тълпа въоръжени хора. Между другото, по пътя срещнахме и други призраци, но те не ми обърнаха никакво внимание. Това беше така, защото успявах изненадващо лесно да задържа душевната енергия в себе си, без да ѝ позволявам да изригне навън. Изглежда, че след три дни, прекарани в безсъзнание в болницата, ми беше значително по-лесно да управлявам душата си. Или просто най-накрая бях успял да се наспя и да си почина?

Видях призрака на слабата жена с кафява коса, вързана на стегната конска опашка, и в бежов панталон само след няколко минути търсене. Беше застанала между две жилищни сгради, гледайки в една точка право напред.

— Първият е тук — измърморих под нос, за да не ме чуе Князев. И след като използвах запечатващото гофу, вече по-високо добавих: — Готово. Продължаваме към следващия адрес.

След няколко такива спирания, на които с лекота намирах и запечатвах частици от душата на Князева, Ника разочаровано изсумтя:

— Как така?! Ако това е приключение, значи е най-скучното в живота ми. Дори не виждам какво правиш — просто слизаме от колата, крачим напред-назад с тези железни и накрая се връщаме обратно!

Не можах да не се засмея.

— Обожавам скучните приключения. Нека продължава така и занапред.

И, разбира се, на последната, седма точка в рамките на града, започнаха проблемите. Като начало рамките показаха голям, заключен и на пръв поглед изоставен склад с доста зловещ вид. Нещо като

стоманен хангар, използван за съхранение на автомобили или друга техника, съдейки по голямата порта. Или просто място за съхранение на нещо обемно, което изисква работата на мотокари.

— Точно в него ли трябва да влезем? — уточни Князев, докато дърпаше дебелата верига с катинар на портата.

— Така изглежда.

— Пет минути — каза той след кратко замисляне. — Трябва да изясня кой е собственик на това място, за да не възникнат излишни проблеми.

Докато Князев звънеше по телефона, аз реших да се приближа до сградата и внимателно да погледна през един от прозорците. И да имаше вътре някой, нямаше смисъл да крием присъствието си, бяхме се приближили до склада с две коли, без да се притесняваме за шума.

Както и предполагам, зад стъклото се виждаше склад с големи дървени сандъци, подредени на многоетажни стелажи. В това нямаше нищо необичайно, но това, че между стелажите обикаляха десетки призраци, вече не изглеждаше толкова нормално.

— Склад като склад — промърмори Ника, надничайки през прозореца до мен.

Вгледах се в лицата на призраците, търсейки Алина Князева, и в същото време се опитах да ги преброя. От прозореца не можеше да се види целият склад, а само част от него, но дори така ставаше ясно, че вътре са умрели много хора или че някой специално е докарал тук голям брой призраци.

— Може би дори няма да ни се наложи да влизаме вътре — казах замислено и освободих енергията на душата си, карайки я да сияе като фенер в нощта.

Не съм сигурен, че частицата от душата на Князева ще реагира, но други, незациклени призраци, със сигурност ще излязат. И от тях ще мога да разбера какво се съхранява вътре в склада.

И призраците наистина се изсипаха през стената на склада, въпреки че тя беше защитена с църковни руни. Вярно, тези руни изглеждаха доста избледнели и на места бяха изтрити, така че може би бяха повредени или дори изобщо не действаха.

Мъже, жени, тийнейджъри. Добре, че нямаше деца. Десетки фигури излязоха от склада и очаровано се втренчиха в мен.

— Виждаш ли ни? — попита едър, широкоплещест мъж с прическа тип „паничка“.

— Виждам ви — потвърдих аз.

На пръв поглед всички призраци нямаха никакви наранявания или следи от насилствена смърт по телата си. Но по матовата светлина, излъчвана от тях, можех да определя, че почти всички са много слаби и състоянието им най-близко може да ги отнесе към „зациклени“.

— Какво виждаш? — попита Ника, опитвайки се да проследи погледа ми.

— Призраци. Много, много призраци.

— Наистина? А защо не се показват?

— Прекалено са слаби. Всъщност малко призраци могат да стават видими, трябва или да са много силни, или да имат някаква връзка с човека, на когото искат да се покажат — аз погледнах към призрака на мъж, който изглеждаше най-плътен. — Защо сте се събрали всички на това място?

Отговори не той, а жена във вечерна рокля:

— Не си спомняме кои сме или как сме попаднали тук.

— А знаете ли какво се съхранява в сандъците в склада? — попитах аз.

— Тела — отговори мъжът.

— Тела на хора?!

Глупав въпрос, но не можах да се сдържа, като гледах през прозореца колко дървени сандъци лежах на рафтовете на многоетажните стелажи.

— Мъртви! — почти в един глас потвърдиха няколко призрака. И тези думи бяха подхванати от останалите полупрозрачни фигури, които преди това гледаха тъпо пред себе си като всички „зациклени“: — Мъртви, мъртви...

Към нас приближи Князев.

— Странно, но няма информация кой е собственик на това място. Сякаш складът е ничий.

Вече съжалявах, че позволих на призраците да ме видят, тъй като те се тълпяха наоколо, закривайки събеседниците ми и пречейки на разговора.

— Мъртви хора...

— В кашоните има мъртви хора...

— Тела...

— Нашите тела...

Веднага се сетих за Ездача на трупове. Ами ако това са негови запаси? Но каква е вероятността съвсем случайно частица от душата на Алина Князева да попадне точно тук? Трудно е да се повярва в такива съвпадения.

Издишах бавно, като се опитах да се успокоя и по никакъв начин да не реагирам на многобройните полупрозрачни фигури. Още по-сложно беше да огледам всеки един от тях и да се уверя, че Князева не е сред призраците. Все пак трябваше да влезем вътре.

— Значи можем да влезем? — уточни Ника.

— Мисля, че да — потвърди мъжът.

— Внимавайте — обърнах се към всички аз. — Призраците казват, че в сандъците има трупове. Дори тези хора да са мъртви, това не означава, че не могат да ни нападнат.

Князев ме погледна подозрително.

— Трупове? Сигурен ли си? На кого биха му притрябвали трупове?

— Не знам, но по-добре да сте готови за всичко.

Сестра ми скочи към вратата, замахна с меча си, срязвайки веригата с катинара, и дръпна портата към себе си.

— Аз съм винаги готова!

В носа веднага ме удари подозрително позната миризма. Нещо подобно се усещаше в лабораторията на Ездача, само че в много по-ниска концентрация, тук от миризмата чак очите започваха да сълзят.

— Що за странна миризма? — намръщено попита Ника, но без да влиза вътре. — Може би трябва да вземем противогази?

— Гниене — уверено каза Джен. — Призраците не са излъгали, изглежда някой наистина съхранява трупове тук.

Приближавайки до най-близкия стелаж, по команда на Князев охранителите издърпаха един дървен сандък и отвориха капака. Както казаха призраците, вътре имаше труп на жена.

— Ужас — коментира Ника, оглеждайки се наоколо. — Колко сандъка има тук?

Аз преброих четири стелажа, всеки с по десет рафта, а всеки рафт можеше да побере най-малко шест ковчега. Това бяха повече от двеста тела!

— Много — не тръгна да брои Князев. — Обадих се на полицията, това вече не е в нашата компетенция. Трябва да намерим Алина преди те да пристигнат.

— Да, разбира се — аз отново взех рамките, които моментално указаха посоката. — За там сме.

Намерих призрака на Алина Князева в най-далечния ъгъл на склада. Запечатах го в свитък и се уверих, че там определено няма други части от душата ѝ. Призраците продължаваха да примигват и да мърморят нещо около мен, но сред непознатите лица внезапно се мярна изненадващо плътна, застинала посмъртна маска.

— Мей Ли? — удивено попитах на глас.

Ника се разхождаше из склада, опитвайки се по някаква причина да преброи всички сандъци, а стоящата до мен Джен отдавна беше свикнала с факта, че разговарям с невидими за нея призраци.

— Здравей — прозвуча гласът ѝ в главата ми. — Доктора ме помоли да ти предам, че този склад е напомняне за твоето обещание да убиеш Ездача.

О, ето значи кой е авторът на това „съвпадение“.

— И за целта специално е пренесъл тук душата на Алина Князева? — също мислено попитах аз. — Можеше просто да ми се обади.

— Така е по-запомнящо се — отговори Мей Ли, като постепенно се разтваряше във въздуха. — Ездача на трупове има още много такива складове. И колкото по-дълго се бавиш с намирането му, толкова повече такива сандъци се пълнят с тела, очакващи вливането на обработени души. Ден след ден. Тяло след тяло.

[1] Где деньги, Зин? (ру.) — думи от песен на Владимир Висоцки, станали крилата фраза. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

Мей Ли изчезна. Аз се притеснявах, че трупове може да започнат да се движат, все пак бяха на Ездача и вероятно ги беше подготвил да им всели души с помощта на способностите си, но изглежда ни се размина. Полицията пристигна бързо, веднага отцепи сградата, после чичковци в униформи се опитаха да ни разпитат и най-вече мен. Князев бързо ги постави на място, като им напомни, че точно под носа им има огромен склад с трулове, който нямаше да намерят без нашата помощ. Иронията на ситуацията ми стана ясна малко покъсно, когато Князев обясни, че полицейското управление всъщност се намира само на няколко преки оттук. Аз бях ходил там, но все още не се ориентирах достатъчно добре в града, за да запомня точното му разположение.

Докато Князев разговаряше с полицаите, аз размишлявах над думите на Мей Ли. Защо му бяха на Ездача толкова много трулове? Да допуснем, че е смятал да всели в тях подготвени души, но защо му е цяла армия от мъртви? Да превземе града? Този вид мотивация действа само в комиксите, в реалния живот звучи прекалено глупаво. И как е успял да събере такава бройка? Нима никой не е забелязал изчезването на толкова много хора?

— А с кого говори там? — попита ме Ника.

Ние стояхме до колата на Князев и го чакахме да се върне.

— С един от призраците.

— Ти го назова по име — напомни момичето.

Разбира се, бях казал на сестра ми почти всичко, включително и за Ездача на трулове, но за Доктора и връзката ми с него бях предпочел да премълча. Това не беше лесно, защото самата мисъл, че се опитвам да скрия някаква информация, създаваше вътрешен импулс в мен веднага да излея всичко на събеседника си. Не достигаше само един малък тласък — удачно зададен въпрос, но сестричката ми така и не го зададе. За щастие.

— Момичето-призрак, бавачката на Орлов младши. Тя се появи и каза, че складът принадлежи на Ездача на трупове и ние нарочно сме били доведени тук.

— Нарочно? — учуди се Джен. — Мислех, че дойдохме тук за частица от душата на съпругата на Князев.

— Ами да... явно са я преместили тук, за да привлекат вниманието ни.

— Нямаше ли да е по-лесно да изпратят есемес? — саркастично попита Ника. — Като например, на ето този адрес има планина от трупове, тичайте там, проверете скривалището.

Не реагирах на шегата, гледайки отцепилите сградата полицаи, които сега се събираха при входа на склада. Изглежда, че те самите не бяха наясно какво да правят с толкова много трупове, защото предстоеше всеки от тях да бъде идентифициран и погребан по всички правила. Освен това вероятно Князев им беше казал, че в сградата има много неупокоени души и сега им се налагаше да повикат и свещеници или поне медиуми.

Скоро Князев се върна при нас в компанията на един от полицаите, същата „важна клечка“, която наскоро се опита да ме арестува. Мъжът беше на около петдесет години и изглеждаше като класически началник, може някога и да е бил боец, но сега за това напомняха само широките му рамене, докато останалото беше скрито от дебел слой тлъстини.

— Кхм... полицията има нужда от помощ от Асоциацията на медиумите — веднага се обърна към мен полицаят — и тъй като сега ти си единственият представител на Асоциацията, то си длъжен...

За щастие преди време бях проучил сайта на Асоциацията и знаех как са нещата в действителност.

— Съжалявам, но всички заявки на полицията минават през секретариата на Асоциацията, освен това аз съм стажант и мога да участвам в подобно нещо само с разрешението на учителя си.

— А кой е твоят учител? — навъсено попита полицаят.

— Джеймс Харнет — отвърнах, скривайки усмивката си.

Е, късмет със стигането до него.

— Разбирам — още повече се намръщи мъжът, очевидно имаше представа колко много Джеймс „обича“ да помага на полицията

безплатно. — Но медиумът, който ще дойде тук от Асоциацията, ще има нужда от информация... за всички тези... неща.

— За призраците? — уточних аз.

— Именно — потвърди той, изсумтявайки гневно. — Колко са, откъде са се взели? И най-важното, как сте успели да ги намерите?

Хвърлих поглед към Князев и той мълчаливо ми кимна. В крайна сметка дойдохме да съберем частиците от душата на жена му, това беше основната ни задача, и не исках да губя време тук. Освен това работата с телата вероятно ще се проточи няколко дни и бихме могли да се върнем към този въпрос след като излекуваме Алина Князева. Но след като той няма нищо против, защо не.

— Предполагам, че броят на призраците е приблизително равен на броя на трупове. Те не са агресивни, изобщо не помнят как са умрели и как са се озовали там. Може би си струва да се обърнете не към медиумите, а към църквата, за да разпитат призраците и да ги упокоят по всички правила.

— Към църквата? — недоволно повтори полицаят. — Съмнявам се, че свещениците ще се съгласят да ни помогнат. Те ще искат официална заявка — той ме погледна многозначително — и ще пристигнат тук в най-добрия случай след седмица. Какво да правим ние с трупове през цялото това време?

И този също не вярва на свещениците. Странно, защото, съдейки по видяното от мен, свещениците работят неуморно. Може би просто трябва да знаеш към кого точно да се обърнеш, за да разпознаят тази задача като приоритетна.

— Струва ми се, че подценявате църквата — уверено заявих аз, извадих телефона си и набрах номера на отец Павел.

— Да, Роман — веднага ми вдигна той.

— Отец Павел, случи се така, че намерих цял склад с трулове, подготвени за съживяване от Ездача на трулове. Чували ли сте за него?

— Разбира се — потвърди свещеникът след кратка пауза. — Това е ужасна мерзост. Четох докладите, ти вече си се сблъскавал с него в Шеста болница, ако не греша? Прокажената хрътка, която отрови първо Дони Пламър, а след това и Лора — тя нали е негов питомец?

Не бях особено изненадан от информираността на свещеника, все пак църквата имаше достъп до всички доклади на Асоциацията на

медиумите. Но такъв повишен интерес към моята скромна персона все пак малко ме напегна.

— Точно така — потвърдих аз. — И тъй като вече съм виждал куклите на Ездача, смятам, че намерените трупове са подготвени от него за съживяване. Но около телата бродят много неупокоени души, ако с тях се заеме медиум, това може да отнеме наистина много време. Възможно ли е църквата да подаде ръка на полицията?

— Това е богоугодно дело — веднага се съгласи отец Павел. — Ще изпратя дежурната група и те ще проведат масов ритуал за упокоение. В същото време ще се опитаме да разберем от призраците какво си спомнят за своята смърт.

— Благодаря — съвсем искрено му благодарих аз и тогава ми хрумна друга мисъл. Все пак вече бях в леговището на Ездача и имах представа как е устроено. — И още нещо, може би си струва да се претърси пространството под склада.

— Мислиш, че там ще има подземен тунел? — заинтригувано попита свещеникът.

— Не, по-скоро напълно изолирана кухня без достъп отвън. Ездачът владее нещо като телепортация, така че не му трябва тунели.

— Интересно. Изглежда знаеш много за това същество, иска ми се да бях попитал по-рано. Ние отдавна го търсим.

Да, някак си така и не стигнахме до разговор за Ездача на трупове, за мен като цяло това беше доста опасна тема, където можех случайно да изтърва нещо излишно. Все пак получих „заповед“ от Доктора да го елиминирам.

— Значи вие го търсите, за да го убиеете? — предпазливо уточних аз.

— Ние сме против обругаването на човешки тела, дори и това да се прави с добри намерения. Но убийство? Не. С наказанието трябва да се занимават други органи, а нашата задача е да го хванем, да го лишим от сили и да го заставим да се яви пред закона. А сега ми кажи къде да изпратя групата.

За какви добри намерения става дума? Това очевидно не е за Ездача на трупове. Не, това същество е олицетворение на злото и трябва да бъде унищожено.

Продиктувах на свещеника адреса на склада, подсказан ми от Князев, сбогувах се сърдечно с него и не устоях да не подразня

полицая:

— И така, проблемът ви е решен, скоро представителите на църквата ще бъдат тук.

— С кого разговаря? — подозрително попита полицаят.

— С отец Павел, инквизитор от църквата „Света София“. Той ме увери, че ще изпрати хора тук и те ще решат всички проблеми.

Полицаят продължаваше да ме гледа недоверчиво.

— Това не е глупава шега, нали?

Само вдигнах рамене в отговор. Какви доказателства мога да му представя според него?

— Кхм, тоест един стажант може просто така да извика свещениците? — каза бавно полицаят, като ме изучаваше замислено с поглед. — Слушай, а не би ли искал да работиш за полицията като консултант? На повикване, разбира се.

Едва не се задавих. Четвърта работа като консултант „на повикване“ — това вече е прекалено, аз с предишните три не знам какво да правя.

— Той вече работи за СБРЗО — притече ми се на помощ Князев. — И ние си имаме свои собствени дела за вършене, вече се задържахме тук повече от необходимото.

Разбира се, никой не ни спря, въпреки че полицейската „клетка“ ме проследи със замислен и пресметлив поглед. Ох, усещам, че скоро в Асоциацията ще постъпи още една заявка на мое име, но се надявам никой да не ме задължава да работя и с полицията.

След няколко минути нашата група спокойно се качи по колите и продължи по пътя си. Преди да отидем в депото, ние открихме и последната частица от душата на Алина Князева извън пределите на града. Това се оказа лесна задача — призракът просто блуждаеше из безопасната зона в гората, сякаш очаквайки моята поява. А после дойде ред и на финалната точка на търсенето — територията на бившето депо.

— Е, поне там ще можем да се бием с някого — замечтано проточи Ника, барабанейки нетърпеливо с пръсти по дръжката на меча си.

— Да бе, поне — измърморих аз и след кратка пауза добавих: — Не.

Нашата цел можеше да се види отдалеч — петметрова бетонна ограда, покрита с руни, ограждаше множество сгради и хангари от инфраструктурата за ремонт на влакове, някои от които все още стояха на релсите. Успях да видя цялото това пространство отгоре, докато карахме по пътя, прехвърлящ хълма, и, честно казано, изобщо не бях вдъхновен от размера на отцепената зона. Колко различни същества биха могли да живеят там? Въпреки че на пръв поглед всички тези сгради изглеждаха напълно изоставени и празни.

— Чудя се защо това място все още съществува? Наистина ли е толкова трудно да се прочисти? — попитах аз, обръщайки се към всички присъстващи в колата.

— И кой ще го направи? — попита Марго.

— Полицията? — предположих аз.

— Полицията отговаря за безопасността на града, те и така си имат повече от достатъчно работа, включително и специализираните звена. СБРЗО са съсредоточени върху разломите, медиумите работят изключително самостоятелно и по индивидуални поръчки, а църквата... ние сме заети да се борим с други опасности, които заплашват хората.

— Тогава военните?

— Имаш предвид армията? — попита Князев. — Островите имат специален статут, така че не могат да имат армия, странно е, че не го знаеш.

Всъщност го знаех, но морето от информация, която бях чел за политическата ситуация, все още не се беше уталожило в главата ми. Всъщност точно специалният статут на Островите беше причината между различни групи и семейства да могат да възникват въоръжени стълкновения. Нямаше твърда ръка, способна да държи в юмрук всички представители на различни страни, така че малките конфликти се решаваха със сила на място, а големите — на по-високо политическо ниво.

— Братчето ми не е оттук — веднага се намеси Ника. — Сега пристигна от Руските княжества. Затова някои всеизвестни неща трябва да му се обясняват.

— Така че обяснете ми как ще влезем в затворената зона — бързо смених темата аз. — Би трябвало да се охранява добре, нали?

— Отначало там наистина имаше доста голяма охрана — съгласи се Князев. — Но с годините съществата спряха да правят опити да се измъкнат от огражденията. Правителството реши, че те са се избили взаимно или са измрели от само себе си, така че изпратиха там няколко изследователски и военни групи, но всички изчезнаха. И тъй като от тази зона не идва никаква агресия или опасност, никой не се зае да организира пълно прочистване. Самият ти току-що видя, че между различните структури няма и помен от доверие и сътрудничество. Затова полицията, църквата и СБР дълго време си прехвърляха едни на други затворената зона на депото. В крайна сметка беше наета външна охранителна фирма, която да отговаря за периметъра. Оградата е под напрежение, руните се актуализират постоянно, стените са оборудвани с камери и всичко това се управлява дистанционно. В това число и портата, водеща вътре.

— И тази охранителна фирма ще ни пусне вътре?

— Официално аз все още съм началник на СБРЗО на Барса, така че няма да имаме никакви проблеми с това — увери Князев. — Вече позвъних където трябва.

Пред огромната стоманена порта вече ни чакаше Марго Морети, очевидно пристигнала тук с такси.

— Забавихте се! — посрещна ни тя. — Чакам ви от половин час. Представяте ли си какво щеше да стане, ако някое същество ме беше изяло през това време?

Беше сменила монашеските си дрехи с нещо по-удобно и, изглежда, дори притежаващо някаква защита. Във всеки случай фигурата ѝ под дрехите беше започнала да изглежда малко по-обемна, сякаш е сложила отдолу бронезилетка. Оръжие също носеше — малък позлатен боздуган, чиято глава беше покрита с руни и скъпоценни камъни.

— Щеше да има едно създание по-малко — тихо измърмори Ника, но така, че да я чуя само аз.

Изглежда прекомерният интерес на монахинята към мен доста беше вбесил сестра ми. А и самият аз абсолютно не исках да бъда опитна мишка, особено за някой толкова неадекватен като Марго Морети.

— Имаше някои усложнения — отговори уклончиво Князев. — А вие намерихте ли плана на депото?

Монахинята постави голяма разпечатка върху капака на колата.

— Ето го.

Честно казано, просто така да изучавам картата ми беше безинтересно, но да приложа новоовладения метод за търсене — това беше съвсем различно нещо. Отне ми известно време, за да свържа картата с реалната територия, но, както се оказа, с по-малка площ това се получи доста по-лесно. След това използвах едно от програмираните за търсене на Алина Князева гофута и, разбира се, тя се оказа в самия център на територията на изоставеното депо.

— А може ли да се определи дали тя е под земята или на повърхността? — напрегнато попита Князев.

— Когато се приближим, рамките ще ни покажат посоката — отговорих аз, макар вече да осъзнавах, че почти сигурно ще трябва да слезем под земята. Такава ми беше орисията — ако може да стане ползе, то със сигурност ще стане.

— Снимайте картата с телефоните си, така ако се разделим, тя винаги ще е с вас — предложи Марго.

— Между другото, като стана дума за това, нали всички знаят основното правило на филмите на ужасите? — уточних аз.

— Какво е то? — любопитства Ника.

— Никога не се разделяйте.

— Отлично правило — одобри Князев. — Ще се придържаме към него. Всички се движим заедно, аз с двама охранители отпред, вие четиримата сте в средата, и още трима охранители отзад.

Джен кимна одобрително, но сестра ми веднага се възмути:

— Защо аз съм в средата?!

Бързо беше забравила, че е обещала да изпълнява всички заповеди на Князев. Той по никакъв начин не реагира на възмущението ѝ, но съм сигурен, че си е направил мислена бележка. Ох, няма да видиш практика в неговия отряд с такова поведение, сестричке.

Приближихме огромната порта, Князев махна с ръка към една от камерите и крилата със скърцане се разделиха. Съдейки по звука и скоростта, с която се движеха, тази порта не я отваряха много често.

— И така, движим се заедно, слушате мен — напомни Князев, като погледна изразително сестра ми. Но Ника вече се беше взела в ръце и само кимна мълчаливо в отговор.

Влязохме вътре в периметъра и портата се затвори зад нас, но аз не усетих нищо по-различно. След всички тези истории очаквах да видя нещо като „зоната“ от „Сталкер“, но това тук беше съвсем обикновена, макар и изоставена заводска територия: дърветата и храстите успешно превземаха тухлените сгради, изкачвайки се по стените до самите покриви, наоколо се търкаляха парчета от обшивки и някакво счупено оборудване.

— Не е много страшно — разочаровано отбеляза Ника.

— Дано така и да си остане — изсумтях аз.

В ръцете си държах две рамки, които уверено сочеха към центъра на територията на депото и докато се придвижвах напред, те започнаха да се накланят надолу, потвърждавайки подозренията ми — призракът на жената беше под земята.

Въпреки пълната тишина всички бяха напрегнати до краен предел: охранителите се оглеждаха, стиснали автомати с фенерчета, Джен държеше пистолет в готовност, както и Князев, а аз търсех с поглед нещо, което другите не виждаха — призраци. Само Ника и Марго Морети бяха изключение — тези дами се оглеждаха наоколо с любопитство и нездравото нетърпение. Като се замисля, те всъщност имаха много общи неща в поведението и характера си, може би затова се вкопчиха една в друга още при първата среща.

Около нас беше изненадващо тихо и спокойно. Депото заемаше доста голяма площ, така че трябваше да вървим около двайсетина минути, преди рамките да се насочат почти вертикално надолу, под земята.

— И все пак ще слизаме под земята — обречено констатирах аз нещо, което всички вече виждаха.

— Съдейки по картата, входът за надолу би трябвало да е там — посочи Князев.

Стълбището напомняше на вход на обикновено метро. Разбира се, нямаше и намек за светлина, както и навсякъде на територията на депото. А и защо някой би поддържал хранването в затворената зона? Именно, няма нужда.

„Интересно, в коя година се е появил комиксът за Костенурките нинджа, преди изместването на Оста на света или след това? — мярна се в главата ми глупавата мисъл, докато приближавахме стълбите. — Ако е преди, какви ли са шансовете да ги срещнем някъде в метрото?“

Бяхме минали едно ниво по стълбището, когато от тъмнината пред нас се раздаде тих глас:

— Не ходете там!

Обърнах се към спътниците си и се уверих, че не са чули нищо. Насочих фенерчето и осветих призрака на полугол мъж. Тялото на нещастника беше покрито с множество рани, в които лесно се виждаха следи от ухапвания. Сякаш горкият е бил изяден жив и е умрял някъде по средата на този процес.

— Ах, ти... — едва не изругах аз.

— Какво става? — веднага попита Ника.

— Сега ще ти покажа.

Извадих гофу „покажи скритото“ и го поставих до краката на призрака.

— Ах, мамка му! — изруга Ника. — Трябва да предупреждаваш!

— Не ходете там! — повтори призракът с полуизядено лице.

— Какво ти се е случило? — попита Марго, без да се страхува.

— Не ходете там!

— Това е „зациклен“ — обясних аз. — Просто малка частица от душата, зациклена на последната мисъл преди смъртта. Няма да отговори на въпроси.

— Съдейки по униформата, това е член на един от изчезналите изследователски отряди — отбеляза Князев.

Марго пристъпи по-близо и започна внимателно да оглежда раните на призрака.

— Моделът на зъбите определено не е човешки. Не са и на животни. Зъбите изглежда са разположени на два реда и всички са невероятно остри, в момента не се сещам за същества с подобни челюсти.

— Явно тези същества живеят там долу — логично предположи Князев. — Трябва да сме изключително внимателни.

Не знам колко плаща на охранителите си, но явно не е достатъчно. Те се държаха така, сякаш виждат полуизядени призраци всеки ден и се спускат в опасни подземия поне веднъж седмично.

Слизахме много бавно, стъпало по стъпало, като внимателно се оглеждахме. Веднага след стълбите започваше широк дълъг коридор, нещо като подземен тунел, преминаващ в два железопътни тунела.

Много ми напомняше на коридор на метрото, но без многото кабели по стените.

— Слушай, ако е имало няколко групи, тогава защо срещнахме само един призрак? — попита Ника.

Вместо мен неочаквано отговори Марго Морети.

— Далеч не всеки умрял човек става призрак. И далеч не всеки призрак може да остане в нашия свят дълго време, с течение на времето те изчезват, ако не ги крепи желание за отмъщение, място, към което са привързани, или връзка с определен човек.

Всичко се случи неочаквано. Както си вървахме по пътя, осветявайки пред себе си с фенери, и в следващия момент от всички страни се появиха някакви сиви създания. При това те изскочиха направо от стените, като призраци, но при нападението се оказаха съвсем материални. Един от вървящите вдясно от мен охранители получи сериозна рана от ноктите на същество, тъй като беше твърде близо до стената и нямаше време да реагира.

— Лари! — бързо извика Князев на един от охранителите.

Мъжът веднага вдигна ръце към тавана и над нас грейна миниатюрно слънце, което освети целия тунел на десетки метра напред. И благодарение на тази светлина успяхме по-добре да видим съществата, които ни атакуват. Сиви набръчкани тела, плешиви сплескани глави без очи, мощни издадени напред челюсти и дълги предни крака с остри нокти. Нещо като умалени „пришълци“.

Князев и охранителите веднага откриха огън по неочаквано появилите се противници, но не им нанесоха никакви щети и не беше въпрос за здрава кожа, просто куршумите преминаваха през сивите същества. Затова пък рикошетите от стените ни улучиха много сполучливо, за щастие нямаше убити, но един от пазачите беше ранен в рамото, а монахинята беше одраскана по бузата.

— Не стреляй! — заповяда Князев. — Ще опитаме с хладно оръжие и способности!

Ника и без това нямаше намерение да използва пистолета, предпочитайки веднага да атакува с въздушното острие, което вече бях виждал, пуснато с помощта на меча. И точно тази атака се оказа успешна, като разряза най-близкото до нас същество на две половини по дължината на гръбнака. Монахинята въртеше своя боздуган не по-малко успешно, сплесквайки с лекота главата на друго сиво същество.

Последва кратка битка, която ние спечелихме с неочаквана лекота. Е, не точно ние, защото аз не успях да направя нищо — да хвърлям ножове, докато наоколо се мятаха хора, беше прекалено опасно, а да вляза в близък бой със сивите същества по собствена инициатива... аз да не съм самоубиец.

— Всички живи ли са? — попита Князев, когато приключихме с нападателите.

Чу се нестроен, благодарение на мен, Ника и Марго, хор от гласове. Всички охранители и Джен отговориха изненадващо синхронно „тъй вярно“.

Самият Князев минаваше с нож между телата на създанията и ловко го забиваше в главите им, което беше разумно, защото не знаехме пределите на тяхната жизненост.

— Още много път ли има? — попита ме Ника, избърсвайки меча в крачолата си.

— По хоризонтала не е далече — отговорих аз, хващайки с още леко треперещите си от адреналина ръце рамките. — Но по вертикала все още е надолу.

Марго клекна и с искрен интерес огледа трупа на сивото създание.

— Вижте, нямат очи! — плашещо радостно възкликна монахинята, докато снимаше труповете на създанията с телефона си. — И също така, съдейки по това, което видях, могат да минават през стени!

— И куршумите не ги ловят — отбеляза Князев. — Въпреки че не съм сигурен защо.

— Аз също! — възхитено потри длани Марго. — Знаете ли, трябва ми едно такова същество живо. Случайно да имате успокоителни? Или да се опитате да ги зашеметите по някакъв начин? Въже поне имате ли?

— Дори да имах, не сме тук за това — невъзмутимо отговори Князев. Ето това са нерви, аз на негово място щях да пратя монахинята с такива идеи директно по дяволите. — Продължаваме, като внимателно оглеждаме стените и тавана. Лари, дръж „светлината“ над нас, вече няма смисъл да се крием.

Факт, с това препускащо по подземните тунели ехо след стрелбата дори и в най-отдалечените кътчета разбраха за нашата поява.

Ако тук има много от тези сиви създания, то може да имаме сериозни проблеми. Бих предложил да се върнем, но един поглед към Князев ме накара да се откажа от тази мисъл — очите му горяха от надежда. Все пак ни остана да вземем само последната част от душата и тя вече е толкова близо, че ще е странно да се върнем, още повече че със създанията изглежда се справихме доста лесно.

И ние продължихме.

— Стой близо до мен — нареди Ника.

Сякаш имах нещо против.

На няколко пъти от стените излизаха глави на създания, които явно ни следяха. Ника изстрелваше струи въздух към тях, но все не успяваше да ги улучи. Затова пък Джен демонстрира ловкост и точност. Ножът ѝ се заби в главата на едно от създанията и то просто застина в стената, сякаш в момента на смъртта е престанало да контролира своята нематериалност.

— Чували ли сте за нещо подобно? — обърна се Князев към монахинята, като хвана главата в ръка, погледна безоката муцуна и я прониза с ножа.

— В архивите има много описания на различни създания, невъзможно е да се запомнят всички. Но за такива със сигурност не съм чела нищо. При всички случаи смятам, че тук не би трябвало да има много от тях, с какво биха се хранили през всичките тези години?

Но в мига, в който Марго спря да говори, от тавана върху главите ни буквално се посипаха десетки създания и в пълна тишина атакуваха охранителите около нас. По злощастна случайност пръв пострада точно боецът, който се грижеше за „осветлението“. За миг стана тъмно, след това заработиха фенерчетата и около мен се завихри ураган от сиви тела, светлинни лъчи и проблясваща стомана. Ето кога щеше да ми е от полза способността да забавям времето, жалко, че сега не работеше.

Някой хвърли на земята нещо като граната и то грейна с ярка светлина, позволявайки ни да видим нашите противници. Бяха десетки. Изглежда монахинята грешеше и тези същества доста интензивно се бяха размножавали.

В момента, когато светлината избухна, едно от съществата висеше от тавана, до колене в камъка, и протягаше нокти към сестра ми. Виждайки, че Ника няма време да реагира, аз хвърлих нож към

съществото и го улучих право в корема. От притеснение обаче вложих толкова много сила, че ножът премина през създанието, но не го уби. Ника обаче вдигна поглед и с един замах на меча отсече главата му.

Светлината от гранатата не изчезна и продължи да осветява тунела, така че можех да видя как Князев, Марго, Джен, Ника и двамата оцелели охранители продължават да се бият със сивите създания. Боздуганът на Марго светеше със златиста светлина, постепенно обгръщайки фигурата ѝ, Князев периодично хвърляше някакви подобия на огнени топки, а двамата бойци успешно действаха с някакви странно извити ножове.

— Наведи се! — извика сестра ми и от няколко метра отрязва двете лапи на създанието, което се протягаше към мен от стената, след което веднага се обърна в другата посока.

Но дори и без предните си лапи сивото създание показва неочаквана пъргавина, отблъсна се със задните крака и скочи към мен. Спомняйки си, че вече притежавам голяма сила, ударих със замах съществото в главата и тя се пръсна като зряла диня.

„Ха, и аз мога някои неща“ — помислих си доволно, докато се опитвах да изтръскам мозъка му от ръката си. Изведнъж усетих остра болка в крака. Поглеждайки надолу, видях показала се от пода глава, която ме беше захапала за глезена. Опитах се да издърпам крака си от устата и някак успях, но създанието все пак отнесе парче месо със себе си, изчезвайки обратно в камъка. После от пода се появи още едно същество, което аз вече с готовност изритах от все сърце и му размазах главата.

Някъде наблизко закрепя и изхърка един от охранителите. Според мен това беше първият звук, който чух от тях за цялото това време и, изглежда, той беше предсмъртен.

Най-неприятното беше, че не можехме да опрем гръб в стената и така да се защитаваме, съществата ни нападаха не само от всички страни, но и отгоре и отдолу.

— Трябва да отстъпим — извика Марго.

— Ще се справим! — уверено изръмжа Князев, размахвайки два огромни ножа, целите обвити в пламъци, като с лекота разрязваше създанията едно след друго. — Главното е да защитим Роман!

Ника и Джен и без неговите думи правеха само това, като не се отделяха и на крачка от мен, но усилията им явно не бяха достатъчни

— създанията се оказаха прекалено много. Сам не забелязах как изразходвах всичките си метателни ножове, хвърляйки ги по появяващите се в пода или тавана същества. И когато поредното създание падна върху мен от тавана, аз някак се оказах без оръжие в ръцете. За щастие Джен реагира навреме и дръпна съществото от мен, преди да ми е разкъсало гърлото с ноктите си. Телохраниелката направи няколко ловки движения с ножовете и отдели главата, ръцете и краката от създанието.

— Винаги си оставяй поне един нож за близък бой — наставнически подхвърли тя и отново се върна към унищожаването на създанията.

И едва тук със закъснение си спомних, че всъщност съм медиум и мога да се опитам да използвам атакуващи гофу. Но да ги използвам в близък бой, когато около мен постоянно подскачат хора и създания, беше доста проблематично. А защо да не пробвам да запечатам някоя стена или пода с помощта на преградно гофу? Ами ако помогне?

Извадих гофу, сложих го на пода и бързо го активирах, после притичах до стената и повторих същите действия. И гофу сработиха, макар това да не стана видно веднага. Създанията престанаха да изскачат в радиус от няколко метра от активираните гофу. Веднага се хвърлих към сестра си и активирах следващия лист под краката ѝ, след това се преместих няколко метра и активирах още едно гофу... и те свършиха. Не бях преценил, че ще ми трябват толкова много.

— Какво правиш? — заинтересува се Марго, гледайки ме отгоре.

— Руни. Те не позволяват на създанията да минават през стените.

— Тогава слагай навсякъде — зарадва се монахинята.

— Свършиха — разочаровано изсумтях аз, но в същия миг ми хрумна, че изобщо не е задължително да използвам гофу. — Прикривайте ме.

Бързо притичах до стената, прокарах ръка по ранения си крак и започнах да рисувам преградна руна с кръвта си. Но преди да успея да я активирам, от стената се появи глава на същество и ме захапа за китката. Така се изплаших, че всеки момент ще ми отхапе всички пръсти, че някак успях да хвана челюстта с другата си ръка и я дръпнах нагоре, разтваряйки устата.

— А, не, няма да ме изядеш!

И в този момент буквално почувствах как живота изтича от създанието, а някаква част от тази енергия се влива в мен през ръцете ми, стиснали разтворената челюст. В следващия миг престанах да усещам твърда повърхност под краката си и потънах някъде надолу...

ЕПИЛОГ

Джеймс седеше на масата и лениво преглеждаше новините на телефона си, когато Миси се втурна в кабинета.

— Обади се Князев.

— Ти нали му каза, че ме няма? — попита медиумът, без да откъсва очи от екрана. — Изключително много съм зает с важна задача. Въпрос на живот и смърт.

— Разбира се — ханьото приближи до бара, наля чаша уиски и му я подаде. — Ще ти трябва. Той каза, че момчето е изчезнало.

— Пак ли?! — подскочи медиумът и изпразни чашата на екс. — Та той едва днес напусна болницата!

— Аха. И двамата с Князев веднага тръгнаха да търсят фрагменти от душата на жена му. За съжаление, един от фрагментите се оказал на територията на старото депо.

— Онова изоставено място? Мислех, че там отдавна всичко е замряло. И какво е станало с момчето този път?

— Няма да повярваш — изхихика ханьото. — Пропаднало в земята.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.